Ritam Sabedorije

By : Huddle

Stari svet koji otkriva Novi. I zastraÅ¡ujuÄ u istinu u njemu. Pet kraljevstva na rubu rata zbog jednog neobjaÅ¡njivog pokolja. Stari junaci i novi uÄ enjaci. Borba sa sopstvenim strahovima, ljudskim slabostima i pojavama za koje, naizgled, reÅ¡enja nema.

Published on
Booksie

booksie.com/Huddle

Copyright © Huddle, 2014
Publish your writing on Booksie.com.

Table of Contents

Ritam Sabedorije Chapter 1

Sabedorija

Mapa Starog sveta

Mutavi

Isak

Birila

Nil

Vili

Buron

Isak

Nil

Tanai

Isak

Tina

Ben

Vili

Isak

Boar

Nil

Ritam Sabedorije : Chapter 1

Ritam Sabedorije

(VAÅ½NO: nova pdf verzija knjige, koja i dalje raste i raste, uz mapu, predstavljanje svih likova i kraljevstava, ali i grafiÄ ke prikaze - nalazi se na sajtu knjige ritamsabedorije com)

Prolog

Kolona se spremala za novi polazak. Teren je postajao sve teÅ¾i, a jedina veza sa pitomim predelima koji su ostali danima istoÄ no iza tih pedesetak jahaÄ a bila je tiha, ne i mala reka koju su pratili uzvodno. Padina pred njima bila je sve strmija, kamenje, i sitno i ogromno, odmenilo je zemlju, a konjima je sve Ä eÅ¡Ä e bio potreban odmor. Ni ljudima nije bilo svejedno, jer je od polaska na ekspediciju proÅ¡lo viÅ¡e od punog meseca a dani su postajali sve mraÄ niji, ne zbog igre svetlosti veÄ zbog sve jezivijeg okruÅ¾enja.

Novi svet. Potpuna nepoznanica za sve njih, iako je otkriven pre skoro pet godina. Nepregledni kontinent na koji se stiglo upornoÅ¡Ä u Valtazara Riola, pustolova ubeÄ enog da stari kontinent sa koga su, kao i veliko

ostrvo sa tri kraljevstva na istoku, nisu jedino tle. Bio je u pravu.

Kars Trozubac je prvi osedlao svog konja posle predaha. Uspeo se, ne ispuÅ¡tajuÄ i dugu motku svog omiljenog oruÅ¾ja, pogledavÅ¡i potom iza sebe. Pedesetak ratnika, svi mlaÄ i od njega, polako su Ä inili isto. I Valtazar, u druÅ¡tvu petorice sholara, uÄ enih ljudi koje su poslali kraljevi da vide ima li istine u njegovoj novoj neverovatnoj tvrdnji. Bio je u pravu da novi kontinent postoji, ali da se u njemu krije i drevni grad, sav od zlata i zaboravljen od svih... to je veÄ bilo dovoljno neverovatno da kraljevi reÅ¡e da u novu ekspediciju poÅ¡alju najbolje ljude i saznaju istinu.

PopeÅ¡e se odmah i Karsovi ljudi sa Obala, kraljevstva koje je upravo poÄ ivalo na vodenim granicama Starog sveta, ali se nikada nije odvaÅ¾ilo da dva i po meseca putuje u jednom pravcu ka puÄ ini Mora bez kraja. Riol jeste, otuda mu i sva slava.

"Nedostaje mi miris morske pene", primeti Kars. I udaranje talasa o obale ili drevne zidine. Reka Å¡iroka stotinak stopa bila je slaba uteha, a i zvuk joj je bio priguÅ¡en jer staza koju su stvarali kopitama konja nije bila skroz uz nju. Pogled mu uoÄ i pomalo umorna, ali i dalje orna lica petorica pripadnika Morske straÅ¾e. Neke od njih je i sam obuÄ avao. StaviÅ¡e za pojaseve vreÄ ice sa olovnim piljcima, municiju za smrtonosne praÄ ke, pripasaÅ¡e maÄ eve i, smestivÅ¡i se na svoje konje, krenuÅ¡e pokraj Karsa dalje.

PopeÅ¡e se na snaÅ¾ne konje i snaÅ¾ni ljudi severa, Å umskog kraljevstva. I Å¾ene-ratnice Visokog kraljevstva. I najbolji borci Juga, po bitkama proslavljenog. Konje osedlaÅ¡e i ostalima ne baÅ¡ omiljeni ljudi iz RÄ e. Niko ih nije voleo, iako su baÅ¡ oni, Ä lanovi kraljeve garde, ubistvom sopstvenog vladara pomogli da se okonÄ a suludi, Veliki rat. Istina, ustanci protiv njegovog osvajanja ostala Ä etiri kraljevstva veÄ su taj rat bili poveli ka kraju kada se garda okrenula protiv svog kralja, ali ni te zasluge mnogi nisu cenili. A samo garda zna koliko je teÅ¡ko oÅ¡tricu okrenuti na onog kome se zaklela, ma koliko da je lud. Pet godina je proÅ¡lo od tada, a pokorena i svime bogata RÄ a i dalje nikome nije bila draga. Osim njenim Å¾iteljima, koji je nikada i nisu zvali tako.

Prosede, kratke brade, Kars je projahao kroz kolonu koja se iznova formirala u neprijatnoj tiÅ¡ini sumraka. Morska straÅ¾a ga pozdravi klimanjem glave. Bilo je to sasvim dovoljno, ljudi Obala su Ä esto komunicirali bez mnogo troÅ¡enja reÄ i, naroÄ ito kada su na palubama. Pa opet, on je neobiÄ no voleo razgovore. Zapravo, voleo je samo razgovore sa kraljem, svojim drugom iz mladosti, kog se obavezao da Ä e Å¡tititi do smrti. A i sa kraljevim najstarijijim sinom, Nilom, sa kojim bi sate provodio u priÄ i, o svemu, pa i avanturama po Starom svetu. Sastanci su im bili skoro svakodnevni, joÅ¡ od plemiÄ evog detinjstva. Izuzeci su bili samo oni dani kada bi se mladi prestolonaslednik latio maÄ a i veÅ¾bao satima baÅ¡ sa Karsom, ili kada bi taj posve neobiÄ ni mladiÄ reÄ itoÅ¡Ä u osvajao devojke po kraljevstvu, ne otkrivajuÄ i im pritom svoje kraljevsko poreklo.

"Nil bi mi sada dobro doÅ¡ao", pomisli. Vedrog duha, razmrdao bi uÄ malu kolonu, a dodatni maÄ koji itekako zna Å¡ta radi uvek dobro doÄ e u neispitanim teritorijama. No, od svojih sunarodnika, Kars je sada uz sebe imao samo malobrojnu Morsku straÅ¾u. Na sholara kog mu je kralj dodelio baÅ¡ i nije mnogo raÄ unao. Za razliku od svojih uÄ enih kolega iz ostala Ä etiri kraljevstva, koji su najviÅ¡e vremena provodili u razgovoru sa Valtazarom, Merlik se nije odvajao od golubova. "Kao da oni pa imaju Å¡ta da jave iz ove nedoÄ ije", pomisli proÅ¡avÅ¡i rukom po bradi, pa pogleda nove jahaÄ e koji su pred smiraj dana prolazili pokraj njega.

Severnjaci su, generalno, veliki ljudi, ali ovi kao da su bili najbolji primeri te tvrdnje. I ne Ä udi. Kralj je liÄ no odabrao Ä lanove svoje garde, Å titove, koji Ä e krenuti u ovu avanturu. Ne samo da bi bio siguran da Ä e pronaÄ eni plen biti ravnopravno podeljen na svih pet kraljevstava Starog sveta, veÄ da se neÅ¡to sluÄ ajno ne bi desilo njegovoj Ä erki Mini, koja je i sama bila u koloni.

A Mina, tu negde Nilovih godina, bila je licem mlada, a telom zrela Å¾ena. Za borbu moÅ¾da i spremnija i od Strela, obezbeÄ enja kraljice Visokog kraljevstva koje su takoÄ e bile u ekspediciji. Kolona je sporo prolazila, a jedina Ä erka kralja u njoj je nameÅ¡tala krzno na svojim ramenima ne odvajajuÄ i se pritom od svog mlata. Njega je uvek drÅ¾ala u pripravnosti, i to na svoj naÄ in, za lanac, na Ä ijem je jednom kraju bila drvena drÅ¡ka koju je hvatala u borbi, a na drugoj bodljikava Ä eliÄ na kugla. Uz nju, kralj severa je poslao i Ä ak osam Å titova, Ä lanova sopstvene garde, ne Å¾eleÄ i da i Ä erku izgubi kao Å¡to je i sina u Velikom ratu.

Kars ju je posmatrao duÅ¾e nego ostale. Iako joj je mogao biti otac, podseÄ ala ga je na nekadaÅ¡nju ljubav. Te setne misli brzo prekidoÅ¡e tri bela konja i jahaÄ ice na njima. KraljiÄ ina trojka. Bile su, kao i preostale Strele koje su ostale u Visokom kraljevstvu, viÄ ne svim vrstama borbe, mada su im tobolci sa strelama ostajali na leÄ ima maltene i dok spavaju, baÅ¡ kao i luk u levoj ruci.

Tik iza njih kretali su se vojnici RÄ e. "Pokoreni, a i dalje ponosni", kao da promrlja Kars dok je konj pod njim podizao kopito Å¾eleÄ i da i on krene uzbrdo kao ostali. "Od kada su svog kralja ubili, ni sopstveni narod ih viÅ¡e ne voli. A nisu ni nas ostale naterali na to", dodade sebi, podseÄ ajuÄ i se ne tako davnih borbi koji su odredili istoriju Starog sveta. I pre svega, RÄ e same.

Kraljevstvo pokoreno posle ustanaka koji su se desili kada se Ä inilo da Ä e bahati kralj Vrol Pagror uspeti u nameri da zavlada do tada poznatim svetom, naÅ¡lo se odjednom na kolenima, proklinjuÄ i veÄ pet godina Ä etiri ne baÅ¡ uobiÄ ajena junaka koje su svoje narode poveli u slobodu. No, od kada je rat okonÄ an ubistvom surovog kralja, od kada je njegova Å¾ena Birila prognana, a svi njihovi sinovi poslati u gradove-tamnice preostalih kraljevstava, i u RÄ i su poÄ eli da se privikavaju na situaciju u kojoj se viÅ¡e ne pitaju za sve. Dvorom su upravljali pobednici rata, uz pomoÄ pobunjene kraljeve garde, PlaÅ¡tova, Ä ijih je deset Ä lanova krenulo sa Valtazarom u otkriÄ e zlatnog grada.

PosmatrajuÄ i njihova lica, Kars primeti ponos. Nije ga ostalo mnogo u kraljevstvu iz kog su. Nekada ponosni borci sada su bili samo odabrani predstavnici pokorenih teritorija sa kojih je gospodar svakog od 20 gradova, ukoliko je imao muÅ¡ko dete, baÅ¡ sina ispratio u neki od gradova-tamnica u tuÄ ini. Da mu ne bi palo na pamet da opet krene u rat.

"Ova tuÄ ina jedino je zarobila vreme. Kao da je stalo od kada smo poÄ eli da se penjemo po ovom crnom kamenju", prenu se iskusni Kars, gledajuÄ i kraj kolone nakon Å¡to su pored njega projahali Valtazar i sholari.

A na kraju kolone, iza iskusnom Trozupcu odane Morske straÅ¾e, iza snaÅ¾nih severnjaka ogrnutih krznom a predvoÄ enih kraljevom Ä erkom Minom i njenom nikada priznatoj ljubavi iz detinjstva, Sanatorom iz Å titova, iza Strela Visokog kraljevstva koje se od strela i sokolova nisu odvajale i iza PlaÅ¡tova, ponosnih a od svih odbaÄ enih prevratnika u kraljevstvu RÄ e, nalazili su se borci najborbenijeg od svih kraljevstava, JuÅ¾nog. I meÄ u njima, kao i meÄ u severnjacima, naslednik kralja.

Bibi Zant, sa svojih 20 godina imao je iza sebe viÅ¡e maÄ evanja nego najbolji ratnici Starog sveta. "I ne Ä udi", seti se Kars da je mladi ratnik odrastao je u kraljevstvu u kome 13-godiÅ¡njake Ä eka petogodiÅ¡nja vojna obuka, najÄ eÅ¡Ä e u surovim uslovima, bez kompromisa i nepotistiÄ ke zaÅ¡tite. Crna duga kosa, skoro do polovine leÄ a, govorila je, uz njegov veseo duh, i o drugoj strani njegove liÄ nosti. Iako je bio najbolji maÄ evalac generacije, a pritom jedan od kraljevih sinova, mladi Zant je viÅ¡e voleo putovanja i Å¾ene od pukog nadmetanja na turnirima, mada je na njima retko kada gubio. Poslednja dva puta od velikog prijatelja, Vilija Turloka, tri godine starijeg momka Ä iji je ustanak poveo Jug ka pobedi u Velikom ratu. "Nil i Vili... Kakav je to samo bio juriÅ¡ pred zidinama Pagrora", seti se Kars dvojice mladiÄ a. Dvojice od Ä etvoro junaka koji su preokrenuli tok Velikog rata, iako se pre njega nikada nisu sreli.

Sam Bibi, okruÅ¾en sedmoricom ljudi sa crnim povezima preko Ä ela, na Ä ijoj sredini su bili iscrtani zubi zmije, najradije bi bio na Ä elu kolone, ali je ocu dao zavet da Ä e u novoj avanturi slavnog pustolova biti po strani, viÅ¡e kao posmatraÄ nego kao glavni junak. I ne bi imao niÅ¡ta protiv toga da je mogao da bar malo bliÅ¾e bude zgodnim Strelama. Ma koliko ga nerviralo to Å¡to umesto da sa sobom nose bele golubove, kao Å¡to ih sav normalan svet nosi za slanje poruka na velike udaljenosti, uz sebe imaju sokolove.

Kars mu se tiho osmehnu dok je snaÅ¾ni mladiÄ prolazio na svom konju, shvativÅ¡i da ne moÅ¾e da mu ispuni Å¾elju, niti bi mu Strele to dozvolile kao vekovni na baÅ¡ dragi komÅ¡ija ratobornog Juga.

"Pet godina... samo pet godina proÄ e, a jaÅ¡emo zajedno. A bar da jaÅ¡emo negde gde znamo da Ä emo stiÄ i", uvuÄ e se u Karsove misli sumnja da grad od zlata zaista postoji. Pet godina je proÅ¡lo od kada se rat zavrÅ¡io, a dva i po meseca kasnije na krajnji severoistok Novog sveta Valtazar po prvi put iskrcao. Od tada je veliki pustolov spoznao nekoliko velikih kraljevstava tokom istraÅ¾ivanja nove, ogromne teritorije. No, dolazak u posed drevne mape probudio je u njemu pored istraÅ¾ivaÄ ke i staru, nikada presahlu Å¾elju za bogatstvom. "Grad od zlata, pa ne moÅ¾e biti bolje", pomislio je tada i, iznova, od svih pet kraljevstava umolio pomoÄ .

A cela pomoÄ stala je u tu kolonu, na Ä ije se Ä elo Kars poÄ e probijati prolazeÄ i izmeÄ u ostalih konjanika na svom vernom prijatelju na kom je jahao i u Velikom ratu.

"**Stoj**!", viknu odjednom jedan od pripadnika Morske straÅ¾e sa vrha povorke. Tajac odmeni do tada tiho komeÅ¡anje. Sokolovi sami poletoÅ¡e sa ruku Strela u sumrak, ali se uskoro na nebu samo zaÄ uÅ¡e krici. I nova tiÅ¡ina.

Pero je padalo sporo. Niko nije video vazduÅ¡nu bitku, ali tri odabrana sokola moraju biti jaÄ a i od najjaÄ eg orla. No, samo je jedno pero padalo. Sporo. GledajuÄ i pravo pred sebe, ka uzdignutim vrhovima Velikih planina, Ä lanovima ekspedicije veÄ zaÅ¡lo sunce nije pomagalo da bolje osmotre taj jedini dokaz kratke bitke. Sekundi Ä ekanja da konaÄ no padne potrajali su kao veÄ nost.

PruÅ¾ena Miralina ruka uhvati krvavo pero i ona ciknu, a Å¾ene-ratnice se odmah razmaknuÅ¡e oko nje i ka nebu usmeriÅ¡e vrhove smrtonosnih strela. MaÄ evi se isukaÅ¡e, a koplja, helebarde i mlatovi osetiÅ¡e na sebi Ä vrsto stegnute Å¡ake. Oni u koloni zaduÅ¾eni za golubove, najuÄ eniji meÄ u njima, sholari koje su poslali dvorovi, priviÅ¡e belim pticama uz noge poruku "Napadnuti smo", spremni da perima dopiÅ¡u koju reÄ , bude li bilo vremena. Pustili bi ih i bez dopisivanja, da je stvar hitna a bitna, pa ih brÅ¾e bolje povadiÅ¡e iz kaveza. Za svaki sluÄ aj. Za taj sluÄ aj.

Ä udni krici zaparaÅ¡e nebo odjednom. Nepregledno jato slepih miÅ¡eva izlete iz jedne Å¡pilje i napravi oblak dovoljno velik da se nadvije nad celom kolonom. PreleteÅ¡e ljude i njihove konje, a svi pognuÅ¡e glave. Klepetanje sitnih krila kao da im se odvijalo u glavama. Bilo ih je tako mnogo, a tako buÄ nih...

Kada ogromni crni oblak konaÄ no proÄ e, opasnost koja se na tren osetila u vazduhu promeni se u tihe osmehe i poneku Å¡alu.

"**Tjah. Slepi miÅ¡evi. Pretvorili smo se u obiÄ ne miÅ¡eve od ovog kamenja i jezive tiÅ¡ine**", progovori Kars, sada veÄ sa Ä ela kolone gledajuÄ i unazad ka ljudima.

Ä im se okrenu da nastavi penjanje huk nekakvog dugog koplja zapara vazduh i njegov vrh proÄ e mu spreda kroz vrat.

"**Zaaaaaaaaaaiiiiiiiiillllll**!", zaurla skiÄ anje iz stotina, hiljada grla, a iza svakog veÄ eg kamena, iz otvora koje nisu ni primetili, iz svega nepomiÄ nog pred njima - na kolonu se stuÅ¡ti sila kakvu nikada nisu videli,

niti o njoj ikada Ä uli.

Ogromni ljudi, ako bi se ta stvorenja od sedam stopa mogla ljudima nazvati po svom izgledu, sa seÄ ivima najrazliÄ itije vrste, od maÄ eva drevnih, sablji bronzanih do kopalja dugih, sjuriÅ¡e se sa svih strana na ratnike koji su ceo Å¾ivot Å¾iveli za bitku po kojoj Ä e ih pamtiti. Ovo je bila baÅ¡ ta bitka.

Slepi miÅ¡evi se pojaviÅ¡e ponovo niotkud, vrativÅ¡i se ka mestu odakle su izleteli iz stena, ali ovoga puta napadajuÄ i i one koji krila nemaju. Najpre bele golubove, joÅ¡ uvek u rukama sholara. A onda i same uÄ enjake, zarivajuÄ i svoje zube u njihove vratove, oÄ i, ruke koje su pokuÅ¡avale da iz kaveza oslobode ptice makar bez poruka.

Pokolj na nebu i taj staraÄ ki nije bio niÅ¡ta naspram onog koji se je tek poÄ injao.

"**U zaklon, ka reci!**", vikao je sa zaÄ elja kolone Bibi, vitlajuÄ i maÄ em kao u transu dok je gledao kako ka Ä elu ljudske kolone nadire lavina neljudi Ä ije oruÅ¾je nije bilo ni izbliza toliko snaÅ¾no kao silina njihovih pokreta i spretnost kojom su se stuÅ¡tili u punom trku.

Ali, reka nije bila blizu. Iako bi im pruÅ¾ila kakvu-takvu odstupnicu, bar Å¡titeÄ i ih sa jednog boka Å¡to bi ostavljalo samo borbu na drugom i frontalni udar koji je dolazio iz pravca vrha planine, do kog je bilo bar joÅ¡ tri dana hoda, reka se Ä inila dalekom za one Ä iji je pokolj veÄ postala sudbina.

Prvi udar su osetili hrabri ljudi Obala.

Kars se, sav u krvi, mrtav koprcao u sedlu uznemirenog konja koji je njiÅ¡tao pod njim, a Morska straÅ¾a, ne stigavÅ¡i ni da uzdahne zbog smrti slavnog komandata iz Velikog rata Ä iji neupotrebljeni trozubac pade na crno kamenje, munjevito zgrabi praÄ ke. Nekoliko brzih okreta iznad glave i puÅ¡tanje jednog kraka omoguÄ iÅ¡e da oÅ¡tri piljci izlete i poput rafala pokose prve redove napadaÄ a. Pokose. Tako je bar trebalo da bude. Tako je uvek kada polete siÄ uÅ¡na seÄ iva vojske Obala. Ali, sve Å¡to se desilo sa tim Ä udnim Ä ovekolikim biÄ ima bio je poneki krik, neÄ ujan u buci koju su stvarale stotine njih, ogromnih. Nezaustavljivih. PogoÄ eni Ä ak nisu ni pali. Nisu Ä ak ni kada su ih doÄ ekali isukani maÄ evi.

Uz bok pomorcima izjahaÅ¡e ljudi Å ume, severnjaci ogromnih topuza i joÅ¡ snaÅ¾nijih Ä eliÄ nih maÄ eva, kakve Novi svet nije video do susreta sa doÅ¡ljacima iz Starog. Strele, iza njih, sa svojih belih a uznemirenih lepotana u trenu odapeÅ¡e hice u nepreglednu masu, napeÅ¡e strune iznova i iznova, ali histeriÄ ni urlici pred njima nisu se smanjivali. Niti su pogoÄ eni padali, veÄ su sa strelama u udovima, Ä ak i u ponekoj glavi, juriÅ¡ali sumanuto. Iz njihovih rana slivala se gusta, krv zelene boje koja je na meseÄ ini imala drugaÄ iji odsjaj od Karsove. Ali, rane ih nisu zaustavljale. Naprotiv. Ti snaÅ¾ni, visoki stvorovi sivkaste koÅ¾e na kojoj dlaka nije bilo veÄ samo sirovih miÅ¡ica, uz iskeÅ¾ene zube i silinu kojom su nadirali niz padinu delovali su sve viÅ¡e zastraÅ¡ujuÄ e kako se distanca smanjivala.

"**U stranu, sklanjaj se u stranu!**", zaurlaÅ¡e odjednom glasovi iza prve linije fronta koja je Ä ekala susret sa neprijateljem. A on je bio svega nekoliko desetina stopa blizu. I sve bliÅ¾e i bliÅ¾e. Ti iznenadni glasovi ljude nadjaÄ aÅ¡e Ä ak i topot njihovih konja. PlaÅ¡tovi RÄ e. Ponosni. ReÅ¡eni da ih pamte kao odane Dobru, a ne kao one koji gaze svoju reÄ . Na konjima protutnjaÅ¡e u susret velikoj sili, visoko podignutih maÄ eva. PlaÅ¡tovi su se vijorili za njima dok su jahali u slavu. U smrt.

Ako bi kog od napadaÄ a i proboli, ako bi kome ruku koja drÅ¾i maÄ odsekli, on bi i dalje vriÅ¡tao, a iskeÅ¾eni zubi kao u Å¾ivotinja bi pokazivali da bol moÅ¾da i oseÄ a, ne i slabost. Tek kada bi neko telo palo obezglavljeno, viÅ¡e se nije mrdalo.

"**Secite im glave, secite im...**" bilo je poslednje Å¡to su ljudi RÄ e izgovorili podno Velikih planina. MeÄ u njima viÅ¡e nije bilo Å¾ivih.

Slepi miÅ¡evi su se posvetili udaru sa leÄ a. OkomiÅ¡e se na Valtazara, koji je pokuÅ¡avao da se rukama spase okreÄ uÄ i svog konja ka reci, kao Å¡to je radilo i sve viÅ¡e ratnika, traÅ¾eÄ i bilo kakav bolji poloÅ¾aj od frontalnog sudara sa silom kakvu nikada nisu videli. Deo ljudi i sve Strele, poÄ eÅ¡e da prave odstupnicu pokuÅ¡avajuÄ i da rasteraju crni oblak sa krvavim zubima, a Mina, povlaÄ eÄ i se okruÅ¾ena vernim Å titovima, primeti neÅ¡to posve neoÄ ekivano. BaÅ¡ kada je mlatom zgromila Å¡iÅ¡miÅ¡a, ogromni ratnik koji joj se pribliÅ¾avao sa boka uhvati se za oÄ i, zaurla joÅ¡ jaÄ e i ostade na tren zgrÄ en, skoro kao ukopan. Stade i ona, na tren, ppokuÅ¡avajuÄ i da razume Å¡ta se deÅ¡ava, ali napadaÄ se za tili Ä as pribra. Odmah ju je spazio, bacio koplje ka njoj, ali je njen brzi refleks na konju, kome se hitro pribila uz grivu, spase od oÅ¡trice te ona odmah nastavi sa galopom ka reci. Bila je sve bliÅ¾e. Ali, njih je bilo sve manje.

Ni treÄ ina nije preÅ¾ivela prvi udar. Bar je to mogla da nasluti po desetak njih koji su joÅ¡ uvek bili na konjima, meÄ u njima i Bibi, koji je maÄ eve slao baÅ¡ tamo gde treba. Reka je postala saveznik, ali nedovoljan. Å ume uz nju nije bilo kao u samom podnoÅ¾ju, pa su krvavi napadi iz vazduha nastavljeni, a ogromni napadaÄ i opet bili blizu. Krenuti niz reku samo bi odlagalo smrt, pomisli i pogleda kako njeni severnjaci polako padaju, jedan po jedan. Oni koji su siÅ¡li sa konja da bi bili okretniji u borbi nisu prolazili mnogo bolje. Crni kamen natapala je krv dve boje. A kamen je bivao sve crveniji. Pogled u stranu, dok joj je konj poskakivao po nakvaÅ¡enom kamenju koji je nekada moÅ¾da bio i lepa obala, bi dovoljan da vidi i kako sa konja pada hrabri ratnik Juga, koji je svoj maÄ zario u trbuh napadaÄ a, a ovome ni to nije smetalo da Ä oveku odrubi glavu jednim potezom.

Tren kasnije, okreÄ uÄ i se u mestu, vitlajuÄ i mlatom ka dvojici koja su joj se pribliÅ¾avala, konj se pod njom prope pogoÄ en kopljem u prsa. Pad unazad, u pliÄ ak, bio je straÅ¡niji nego Å¡to je oÄ ekivala. Udarac glavom u crni kamen odmah joj raskrvari teme. Lice joj u trenu nakvasi mlaka voda i vrela krv. OÄ i su joj se sklapale dok joj se svest mutila, svesna da je to njen kraj. Mlat je sve slabije stezala, a crna reka poÄ e da je, nemoÄ nu, vuÄ e sporo sa mesta krvoproliÄ a u kome se glasovi ljudi viÅ¡e nisu Ä uli. Samo krici "**Zaaaaaiiiiillllll**".

I jedan mnogo Ä udniji.

"**Saaaaah-beeee-doooooooriiiiiiaaaaaa!!!**"

Chapter 2: Sabedorija

Sabedorija

KrÄ ma podno juÅ¾nih zidina Zlatnog dola bila je jedino mesto u gradu u kome se u tim sitnim noÄ nim satima mogla primetiti bilo kakva Å¾ivost. ObiÄ no ponoÄ nije doba dana u kome druÅ¡tveni Å¾ivot zamre u gradovima pet kraljevstava, ali kako se iÅ¡Ä ekivao prvi dan proleÄ a, a u njega je po drevnim obiÄ ajima valjalo uÄ i ranim ustajanjem i odlaskom u prirodu, malobrojni gosti jedini su bili budni.

Gradska straÅ¾a je sebi odavno priuÅ¡tila luksuz da drema na zidinama pokraj kapije, a spavanja ni izbliza nije bilo iza vrata nad kojima je bio urezan natpis "Urtova gostionica". U njoj se joÅ¡ uvek sluÅ¾ilo, gosti su nazdravljali sudarima punih krigli. Aul koji se tu toÄ io bio je meÄ u boljim pivima u RÄ i, pa je pripitost odavno zavladala meÄ u budnima, no oni nisu jedini koristili okrilje noÄ i za uÅ¾ivanje.

U Å¡tali pokraj krÄ me njegove ruke pele su se uz njen struk. GledajuÄ i ga odozgo, dok je leÅ¾ao na gomili slame, prestala je da se pita kakva ju je to luda sreÄ a zadesila da naoÄ iti stranac, tako slatkoreÄ iv

a tako zgodan, baÅ¡ u gostionicu njenog oca svrati i baÅ¡ nju odabere, tako obiÄ nu. Inela smesti svoje butine bliÅ¾e njegovim. RaskopÄ ana koÅ¡ulja otkri unutraÅ¡nje strane njenih napupelih grudi koje su gorele od Å¾elje da dodirnu njegove. Å½udeÄ i za spajanjem dva tela o kome je toliko maÅ¡tala prenu se baÅ¡ kada i on. Vrata iza njihovih leÄ a se otvoriÅ¡e uz tresak, a stari Urt, sa dvojicom grdosija, takoÄ e se toljagama u rukama, dreknu:

"Inela! UbiÄ u i tebe i njega!"

Momak se brzo izvuÄ e, a kako mu je konj bio tik pokraj vrata shvati da je beg bez borbe nemoguÄ . Dodatni problem je predstavljala Ä injenica da mu je maÄ u koricama, a one privezane o sedlo, koje je sve viÅ¡e ostajalo iza trojke koja mu se pribliÅ¾avala. Pogled u stranu, ka vilama, bi dovoljan da pomisli "Nisu trozubac, ali posluÅ¾iÄ e".

Hitar pokret omoguÄ i mu da ih zgrabi pre nego Å¡to mu je Urt dovoljno priÅ¡ao da ga opauÄ i debelim drvetom, te se izvi u stranu, po nogama od pozadi udari besnog krÄ mara, potom i po glavi, tek toliko da se Urtu pomuti svest. Zbunjeni tandem Å¡irokih pleÄ a se pogleda, pa se zatrÄ a na njega, ali i njih zadesi iznenadni pokret suparnika. Momak se i sam zaleti ka njima, zabode vile u pod i odbaci se u vis, preletavÅ¡i baÅ¡ izmeÄ u njihovih glava. Dve uzdignute toljage samo je velika koliÄ ina aula u krvi spreÄ ila da zavrÅ¡e na susednim Ä elima, a dok su se okretali za strancem po potiljcima ih udari najpre jedan, a potom drugi kraj drÅ¡ke.

Trojica na podu, bez svesti, devojka koja se tresla od straha i konji koji su na tren zanjiÅ¡tali dok je kratka borba trajala. Shvatio je da je vreme za rastanak, te priÄ e Ineli, uze joj dlan u svoj i celiva ga, Å¡apnuvÅ¡i:

"Reci mu da sam te primorao. RazumeÄ e".

OstavivÅ¡i zbunjenu devojku da se pita Å¡ta sve ovo bi i kako mu je uopÅ¡te ime, odjaha tren kasnije na svom Vihoru, pravo u noÄ . Topot konja za tili Ä as proÄ e kroz kapiju koju budne oÄ i odavno nisu Ä uvale, a potom preko mosta pravo na jug, ne toliko daleko koliko mu se Ä inilo da Ä e noÄ biti duga kada je video ko je otvorio vrata Å¡tale.

A noÄ je joÅ¡ trajala kada ga je brzi konj doveo pred zidine neobiÄ nog grada u koji je poÅ¡ao.

"JoÅ¡ nije zora... Nije trebalo ovoliko da Å¾urimo, druÅ¾e", pomilova po grivi Vihora, svestan da je stigao pred jedine kapije u pet kraljevstava koje se nikada ne otvaraju pre nego Å¡to sunce izaÄ e na istoku. Stara mudrost kojom ga je Mirdos Drveni uÄ io da se "noÄ u Zlo pomami" na tom mestu je toliko verno primenjivana da nikome i nikada kapije nisu otvarane noÄ u jer je "dan za Dobro, a noÄ za Dobro nije".

ShvativÅ¡i da ima joÅ¡ nekoliko sati samoÄ e pred sobom, priveza vernog druga za obliÅ¾nje drvo i svoj mali zaveÅ¾ljaj stavi pod glavu, te prileÅ¾e, dok ne svane prvi proleÄ ni dan. BuÄ enje uopÅ¡te nije bilo onako kakvim se nadao.

Hladan dodir Ä elika na levom obrazu bio je pravi Å¡ok. Otvorio je prvo jedno oko, spazivÅ¡i traku boje rÄ e oko zgloba Ä izme pred njim, a onda otvori i drugo. Pogled mu se dizao, preko savrÅ¡eno iskovane oÅ¡trice maÄ a do gvozdene rukavice koja ga je drÅ¾ala, potom srebrnkastog odsjaja veriÅ¾njaÄ e, sve do barbute kojom je bio prekriven najveÄ i deo lica.

"Pre nego Å¡to me ubijeÅ¡, reci mi bar zaÅ¡to se selim kod svog brata. Mislim... Ä isto da znam Å¡ta da mu kaÅ¾em kada ga sretnem na nebesima?", upita odozdo, oÄ ekujuÄ i odgovor "Ovo ti je zbog Inele" i pokret maÄ a.

"C-c-c", reÄ e neoÄ ekivani glas, a onda ruka skinu Å¡lem kakav se ne viÄ a Ä esto. Njena duga kosa Å¾ute boje i osmeh koji nije video pet godina behu dovoljni da mu padne kamen sa srca.

"Tina! Pa ti nisi normalna, morskih talasa mi!", uzviknu.

"StariÅ¡, Nile, stariÅ¡. Ranije si bio oprezniji", reÄ e Tina Pasilis, pruÅ¾ajuÄ i mu ruku da ustane.

Zagrljaj im beÅ¡e dug. Iskren, prijateljski. BaÅ¡ kao kada su se, davno, poslednji put videli na rastanku podno bedema Niti.

"Kada sam video boje rÄ e oko Ä lanka..."

"Od malog trika srce ti siÅ¡lo u pete? UmeÅ¡ ti i bolje, prijatelju", reÄ e i dodade mu maÄ . "Kao u stara vremena, ko izgubi - donosi vino?", upita ga, a on, nasmejan baÅ¡ kao i ona, prihvati dvoboj iako joÅ¡ uvek pospan, ali i radostan.

Tek Å¡to su se vrhovi oruÅ¾ja dodirnuli za poÄ etak megdana, teÅ¡ke, stare kapije pokraj njih poÄ eÅ¡e da se otvaraju.

"TaÄ ni kao i uvek. BaÅ¡ kada se sunce raÄ a", reÄ e Nil Arilion i pogleda osmoricu mladih sholara koji dve kapije otvoriÅ¡e Å¡irom.

Konje su uveli primeÄ ujuÄ i tajac oko sebe. A on je nastao Ä im su mladiÄ i koji Ä e se uÄ enjacima tek nazvati - shvatili ko im je to doÅ¡ao u goste.

U susret im priÄ e starac veoma duge brade, sa rukama na leÄ ima pre nego Å¡to ih raÅ¡iri pred njima.

"Gosti dragi. Vi baÅ¡ poranili. UÄ ite, uÄ ite. U gostoprimnici je sve spremno za vas", reÄ e im, a oni posluÅ¡aÅ¡e starog Daruniusa, kao Å¡to su ga svi u Å¡koli sholara veÄ decenijama i sluÅ¡ali, Å¡to upravniku i priliÄ i.

U gostoprimnici je bilo priliÄ no Å¾ivahno za to doba dana, ali i gosti koji su stigli nisu bili bilo ko. PrineÅ¡e im prvo po Ä aÅ¡u mlake vode, stari ritual svih sholara od kog se ne odustaje vekovima kada se o zori radi. Potom ih posluÅ¾iÅ¡e ovsenom kaÅ¡om, uz malo voÄ a, kao Å¡to je to i red meÄ u uÄ enjacima. Razgovor koji isprva beÅ¡e sav srdaÄ an prekinu topot konja na samom ulasku u veliko dvoriÅ¡te. Sa prozora spaziÅ¡e srednjoveÄ nog, u krzno odevenog Ä oveka koji siÄ e sa konja Ä im ga za uzde prihvatiÅ¡e dva siÄ uÅ¡na sholara, verovatno tek u prvoj od pet godina uÄ enja koliko ih Ä eka.

SiÅ¡avÅ¡i, konjanik najpre Ä uÄ nu, pa se protegnu, a onda poÄ e da se sporim pokretima u mestu okreÄ e i posmatra unutraÅ¡njost jedinog grada u pet kraljevstava Ä ije su zidine Ä inile savrÅ¡eni krug oko dvoriÅ¡ta.

"Neka ga. Neka osmotri. Nije nam dolazio davno. BaÅ¡ davno", reÄ e Darunius.

Nil uvide da njegov stari prijatelj u oÄ ima ima viÅ¡e sete nego Å¡to je to ikada mogao ranije da primeti. Znao je i zaÅ¡to, samo nije znao da Ä e ponovni susret sa dvoriÅ¡tem u kome je odrastao biti toliko dirljiv.

"Svaki put mu oÄ i zasuze. Naravno, nemojte mu to reÄ i u lice. Znate kakav ume da bude Isak kada ga dirnete u ono Å¡to voli", reÄ e upravnik grada-Å¡kole.

Isak Daladur je gledao po vratima, prozorima, balkonima, sve dok ne spazi Tinin pokret rukom. To mahanje ga baÅ¡ obradova.

"Mala, ako mi niste saÄ uvali ni malo onog dobrog vina sa juga, teÅ¡ko vama", prodra se iz dvoriÅ¡ta Isak pre nego Å¡to se u trenu uspentra uz desetak stepenika do gostoprimnice. Put je, ionako, vrlo dobro znao.

"Ä asni gospodaru JuÅ¾ne StraÅ¾e, Ä ast nam je videti vas ponovo", reÄ e mu vremeÅ¡ni upravnik.

"Aha. Tako nisi priÄ ao, Daruniuse, kada ste me izbacivali odavde. Otac me umalo nije ubio od batina kada me je video pred vratima koji dan kasnije", reÄ e isprva ozbiljnim glasom Ä ovek sa severa, a onda skinu krzno sa svojih pleÄ a i zagrli na kratko prvog u odboru za doÄ ek. Kada se okrenuo mlaÄ ima, osmeh mu se razvuÄ e kako je to samo on, veseljak, umeo.

"Nile! Tina! Kao da su decenije proÅ¡le! Kako vreme promiÄ e ti si sve viÅ¡e isti otac, sto mu buradi aula! Vidi nje! Dobro, tebi ne bih smeo da kaÅ¾em da si kao otac, matori kovaÄ bi me onim svojim maljem smanjio joÅ¡ viÅ¡e! Ala izraste ti...", reÄ e Isak, privivÅ¡i ih obe na grudi.

"Gospodaru Daladure, da se posluÅ¾ite", priÄ e im mladi sholar gostoprimniÄ ar.

"Dela, dela. Nisam niÅ¡ta okusio od... Malopre. Samo, nemoj mi te tople vode i ovsene kaÅ¡e. Ima li kakvog vina, sa juga recimo, da nazdravimo ovom susretu pre nego Å¡to...", i tu mu glas stade.

"Da. Ozbiljan razgovor nas Ä eka. Vremena su ozbiljna, IsaÄ e, svestan si i sam", izgovori Darunius, a baÅ¡ tada novi konj ujaha pokraj nekoliko sholara koji su izlazili na proleÄ ni uranak. MladiÄ neÅ¡to duÅ¾e plave kose koji ga je jahao, u tankom oklopu koji je prekrivao tek gornji deo njegovih miÅ¡iÄ avih grudi, bio je upravo onaj koga su Ä ekali. No, umesto uobiÄ ajenog tihog pozdrava, sa prozora, a i iz kolone sa kojom se mimoiÅ¡ao na kapiji, zaori se desetine glasova "Vili! Vili! Vili!".

"Mir! Mir, deco, da ne bi bilo Ä asova i danas!", povika Vukor Zemljani, Ä iji red sholara bi Å¡irom kraljevstava poznat po savrÅ¡enoj vezi Ä oveka i prirode. Ali, Ä ake, ne mlaÄ e od 13, a ne starije od 20 godina, nije bilo lako umiriti. Po drugi put su neki od njih mogli da vide snaÅ¾nog Vilija Turloka, nepobedivog borca na turnirima, mladog gospodara Bedema i jednog od Ä etvoro junaka Velikog rata.

"Prvo Obale i Visoko. Onda Sever. Sada i Jug. Svi smo tu. Pa, da poÄ nemo", reÄ e Darunius koji izaÄ e potom pred Vilija, Å¡to uÄ iniÅ¡e i ostali gosti.

"Tina! Dobro je da ti je otac kovaÄ , trebaÄ e mu silni maÄ evi da te odbrane od prosaca", reÄ e snaÅ¾ni Vili preslatkoj, ali devojci iz Visokog kraljevstva poznatoj po ratnim veÅ¡tinama koje su zadivile i mnoge slavne vojskovoÄ e. Potom se sjajni ratnik Juga okrenu ka Daladuru.

"Gospodaru IsaÄ e! Kakva je radost videti vas opet. Nemojte mi samo reÄ i da ste veÄ nazdravili bez mene?", izgovori Vili Turlok, nasmejan i dok je zagrljaj sa severnjakom trajao. A zagrljaji Severa i Juga nisu bila baÅ¡ Ä esta pojava u Pet kraljevstava.

"Nile! Prijatelju stari, ne zameri Å¡to tebe poslednjeg pozdravljam. Tina mi ne bi oprostila, a Isak bi me mlatom pozdravio po leÄ ima da sam ga preskoÄ io", reÄ e Vili prestolonasledniku Kraljevstva obala, koji na tren bi vrlo, vrlo sreÄ an Å¡to su Ä etiri junaka Velikog rata iznova na istom mestu. Koji momenat kasnije priseti se da je povod njihovog okupljanja daleko ozbiljniji: sve jaÄ e glasine da je ekspedicija u Novom svetu pobijena. I to sa namerom. Ä ijom i kakvom, niko nije znao, ali je tek tih glasina bilo na pretek.

Sastanak koji je poÄ eo nedugo nakon pozdrava i zdravice, koja na Isakovo insistiranje nipoÅ¡to nije smela da bude izostavljena, promenio je gostima Å¾ivote za svagda. I onima u Sabedoriji.

U sali upravnikovoj, za velikim okruglim stolom sedela je sa jedne Daruniusove strane slavna Ä etvorka iz Velikog rata, a sa druge pet naÄ elnika redova sholara. Tik pokraj Vukora Zemljanog, bio je tu njegov vrÅ¡njak, vremeÅ¡ni Karnis koji je upravljanje Drvenima preuzeo nedugo nakon Å¡to je Isak bio izbaÄ en, te, redom, niski i u stomaku pozamaÅ¡ni Duk Metalni, visoki Zarlo Vodeni i pomalo Ä udni, gotovo neprimetni Cint Vatreni, jedini Ä ija brada nije uopÅ¡te bila duga, za razliku od prodornih oÄ iju koje su upijale sve Å¡to se oko njega zbiva. Uostalom, Vatreni su oduvek i bili poznati kao red "otvorenih oÄ iju", koji iz okoline koja ih okruÅ¾uje saznaju mnogo viÅ¡e nego oni kojima pogled sluÅ¾i samo da paze da se ne sapletu ili ne bi li uoÄ ili lepu Å¾enu.

"Prijatelji, ne bismo vas okupljali nakon svih ovih godina da se nismo sloÅ¾ili da je vreme koje je pred nama moÅ¾da opasnije i od onog uoÄ i Velikog rata. Pokolj koji...", poÄ e Darunius priÄ u, ali ga Nil, ne baÅ¡ uÄ tivo, prekide.

"Pokolj? To su glasine, nemojte da ih smatramo ozbiljnim dok se sve ne razjasni. Ja i dalje ne verujem da je Kars mrtav. Ne, to je nemoguÄ e. On nikada ne bi dozvolio da netrag...", reÄ e princ prestolonaslednik kraljevstva Obala, ali ga Isak uhvati iznad Å¡ake i pogledom mu pokaza da sedne.

"Nile, potpuno razumemo tvoj stav. Ali, on moÅ¾da uopÅ¡te viÅ¡e nije bitan u pet kraljevstava. Neki od nas se ovde slaÅ¾u da je pokolj o kome se priÄ a samo neosnovana glasina, jer se nikada nije desilo da druÅ¾ina od pedeset probranih ratnika iz svih naÅ¡ih kraljevstava, sa pet sholara i viÅ¡e od dvadeset golubova - propadne u zemlju, a da se od njih ne Ä uje ni glas. Dva meseca tiÅ¡ine su, ipak, dva meseca...", reÄ e Karnis Drveni.

"Mislim da su nas sholari ovde okupili zbog neÄ eg drugog. Å ta je bilo sa ekspedicijom saznaÄ emo pre ili kasnije. Ali, ono Å¡to se sprema, ili, bolje reÄ eno, ono Å¡to je veÄ poÄ elo, daleko je veÄ i problem", reÄ e Vili, a onda pokaza prstom na mapu Starog sveta, koja je bila iscrtana na velikom okruglom stolu, i dodade:

"Prijatelji moji dragi... Tina, IsaÄ e, Nile... Sprem se novi rat. Rat u kome Ä u ja isukati oruÅ¾je na vas, ako se neko Ä udo ne dogodi", izgovori Vili, a Tina i Nil ga pogledaÅ¡e razrogaÄ enih oÄ iju, uz otvorene usne koje su oslikavale nevericu. Isak je samo klimao glavom, znajuÄ i i sam koji deo priÄ e sledi. Turlok se odmah tome i posveti:

"Rat... da. Veliki poput Velikog. Moj kralj je poslao golubove u sve gradove Juga. Niko ne uspeva da ga ubedi da moÅ¾da nije izgubio sina u Novom svetu, reÅ¡en je da kazni zaverenike...", izgovori Vili, kada ga Tina prekide:

"Kakve sad zaverenike, TurloÄ e!?".

Odgovor je Å¡okirao i nju, a naroÄ ito Nila:

"Vojska Juga se diÅ¾e. Iz svih gradova. I to ne samo obiÄ na armija, iz svakog od 'gnezda' od po 3.500 ljudi svakako kreÄ e. Idu Ä ak i deca iz 'legla'. Hiljade njih se sprema i polazi... na Obale".

"Vili!? Na Obale?! Ali, kakve Obale imaju veze sa svime ovime, pa ekspedicija je bila zajedniÄ ka!?", upita preneraÅ¾eni Nil, ustavÅ¡i od stola ponovo, ali ga Isak iznova povuÄ e da sedne. Turlok saÄ eka, uzdahnu, stegnu zastraÅ¡ujuÄ u pesnicu od nervoze, pa nastavi mirnijim tonom:

"Od kada je Boar izgubio Bibija... bar je moj kralj ubeÄ en da je Buronovog mlaÄ eg brata tama pojela, niko ne uspeva da mu skrene misli sa zavere koju je uvrteo sebi u glavu. Obale su, smatra, sve osmislile, ne bi li, kao najbliÅ¾e Novom svetu, njime i zavladale. Bojim se da je rat neizbeÅ¾an, prijatelji. Jer, dok mi ovde sedimo, Ä ak je i vojska mog grada krenula u Krik da se pridruÅ¾i kralju. A kralj Ä eka i mene", reÄ e Vili i, tokom tajca koji je trajao i dalje, sede, gledajuÄ i Nila u oÄ i. Nila, prijatelja, na Ä ije je kraljevstvo trebalo da poÄ e.

"Prijatelji, ovo Å¡to mladi Turlok kaÅ¾e dovoljno je da svi udarimo Å¡akom o glavu, ali bojim se da su moje vesti joÅ¡ gore", progovori tada Isak i ustade.

"Pre dva dana stigao mi je golub od kralja. Zapravo, od kraljice Lee. Rarg je potpuno smetnuo sa uma od kada je izgubio Minu. Znate i sami sa kakvom je silinom krenuo u Veliki rat kada mu je Vrol pogubio mladog Brila... siroto dete, nebesa neka mu se smiluju, ni dvanaestu nije doÄ ekao... Ovo je, meÄ utim, joÅ¡ veÄ i udarac bio za njega. Lea mi je javila, da skratim, ovo", reÄ e Isak i proÄ ita pisamce u kome je stajalo: "RoÄ aÄ e dragi, prijatelju porodice naÅ¡e i odani podaniÄ e kraljevstva Rarga Grunvelda. Rat se sprema, kraljevu decu treba svetiti. Å alji vojsku u SvratiÅ¡te, skup je potom u Sablasti", izgovori Daladur.

"Ne razumem? Sablast? Sever kreÄ e na... RÄ u?", upita potpuno Å¡okirana Tina, ne shvatajuÄ i Å¡to bi iko osvajao kraljevstvo koje je veÄ bilo pokoreno u Velikom ratu.

"Od sada Ä u ja priÄ ati, a vi Ä ete me sluÅ¡ati, deco draga", reÄ e Darunius i iznese i situaciju i plan koji su u Sabedoriji pripremili za slavnu Ä etvorku.

"Da, Tina, i Å uma kreÄ e u rat. Sever, kako ga ovih godina sve Ä eÅ¡Ä e zovete. Ali... ne kreÄ e Rarg Grunveld samo na RÄ u. KreÄ e i na Obale. Ne pitaj me niÅ¡ta, Nile, sve Å¡to su nam sholari odande javili je da Ä e deo vojske krenuti niz obale RÄ e, jer je stari Rarg ubeÄ en da iza svega stoje prevratnici koji bi da vrate Pagrore na vlast. Uz to, ubeÄ en je, u svom besu, da im saveznici nisu samo IstoÄ njaci, veÄ i Obale. Dvor grmi od njegove srdÅ¾be, uveren je da baÅ¡ kraljevstvo tvog oca, Nile, zbog najveÄ e flote ima i najveÄ e pretenzije na Novi svet. U isto vreme, i Jug se podigao na oruÅ¾je. Dva izgubljena kraljevska deteta... dovoljna za novi rat. VeÄ i od svih dosadaÅ¡njih. Zbog toga smo vas i zvali. SpreÄ ite to", reÄ e Darunius.

"Mi? Kako mi moÅ¾emo da spreÄ imo to? Pa, ja sam samo Ä erka kovaÄ a, Nil bi moÅ¾da mogao da... samo, na Obale kreÄ u dve vojske, Å¡ta on moÅ¾e da...", pitala se Tina, koja nije ni slutila o kakvom je sastanku reÄ kada je dobila poruku "VaÅ¾nije nego pre pet godina. Hitno doÄ i. Skup je prvog dana proleÄ a. Ä etvorka Ä e ponovo biti na okupu. Darunius".

Progovori tada Karnis Drveni, iz roda sholarskog koji na prijateljstvu insistira.

"Plan je da vas Ä etvoro krenete na tri strane. Neko da zaustavi Jug, neko da smiri Sever, a neko da pohita u Novi svet i sazna Å¡ta se, nebesa mu, uopÅ¡te dogodilo. Nile, ti se ne odvajaÅ¡ od ogrlice svog ubijenog brata u Velikom ratu, zar ne?", reÄ e Karnis i pogleda ka ruci princa Obala na kome je bila ogrlica devetogodiÅ¡njeg Modesta Ariliona kog nekadaÅ¡nji kralj RÄ e ubi.

"PoÄ i na Jug i njome garantuj kralju Zantu da Obale nemaju niÅ¡ta sa nestankom ekspedicije. Kralj-otac Ä e razumeti sina kralja. Verujemo to bar... Tina Ä e ti praviti druÅ¡tvo, kao garant Visokog kraljevstva za istinitost tvrdnje. IsaÄ e, poÄ i svome kralju, a ti Vili - oduvek si Å¾eleo avanture kakvih nikada nije bilo, zar ne? Novi svet te Ä eka. Donesi nam Istinu. Pre nego Å¡to bude kasno", reÄ e naÄ elnik roda Drvenog.

UstadoÅ¡e potom tri mlada Ä lana Ä uvene Ä etvorke i progovoriÅ¡e svi u glas.

"Ako zakoraÄ im na dvor Juga, kralj Zant Ä e me pogubiti bez da me sasluÅ¡a. Pa, u rat je krenuo, ja Ä u mu samo biti trofej Ä ijom Ä e se glavom diÄ iti pod zidinama Morske zvezde?!", izgovori Nil.

"Da idem u Novi svet? A kralj me poziva u rat? Ma, da li to moje uÅ¡i dobro Ä uju, da ostavim svoj grad, svoj Jug, a u rat sam pozvan?!", zagrme snaÅ¾ni Vili istovremeno kad i Nil Arilion, prestolonaslednik Obala.

"Ne bojim se ni Ä itave armije pred sobom, ali plan je...", pokuÅ¡a da se u razgovor umeÅ¡a Tina, shvativÅ¡i vrlo brzo da su dva snaÅ¾na muÅ¡ka glasa jaÄ a od njenog, ma koliko da se upinjala da stavi do znanja da mora biti da postoji i drugo reÅ¡enje.

Buka je potrajala skoro Ä itav minut. Dok Darunius ne podiÅ¾e svoju ruku. Mladi su se stiÅ¡ali, nedugo zatim seli, poput Isaka koji se nije ni micao sa svoje stolice, veÄ se, nalakÄ en na ivicu stola, i sam pitao Å¡ta je, zapravo, najbolje reÅ¡enje.

"U svih pet kraljevstava vi ste, kao i gospodari gradova i kraljevi, oni koji donose odluke. Tako Ä e biti i danas. U svih pet kraljevstava sholari su tu samo da savetuju. Poslednju nedelju zime ovi stari sholari pred vama, deco naÅ¡a draga, skoro da oka nisu sklopili smiÅ¡ljajuÄ i najbolji plan da se ludilo zaustavi. Ako verujete ovim sedim glavama...dobro, nisu joÅ¡ uvek baÅ¡ sve sede, ali ako nama verujete - jedino Å¡to nam moÅ¾e doneti mir koji polako ustupa pred gnevom dva kralja, je ono Å¡to smo izneli ped vas. Ako ne Å¾elite, slobodno to recite. Znajte samo da Sabedorija, njeno hiljadugodiÅ¡nje znanje o Ä oveku i prirodi koje je utkano i u nas ovde pred vama, smatra da je plan koji smo izneli jedini za koji mislimo da Ä e uspeti", izgovori stari upravnik.

"Ali, zar nije bolje da Vili ode svome kralju, pre Ä e njega posluÅ¡ati nego mene?", upita Nil, iskreno.

"Ima kralj Zant i savetnike kojima viÅ¡e veruje od Vilija Turloka, savetnike koji su ga u isto ovo Å¡to mi govorimo ubeÄ ivali, pa nisu uspeli da ga odvrate od rata", odgovori Darunius.

"ZaÅ¡to ne krenemo onda svi ka Jugu, ako veÄ tako stoje stvari? Kralj Ä e pre sasluÅ¡ati Ä etvorku", reÄ e Tina.

"A ko Ä e zaustaviti Sever, Ä edo drago?", izgovori upravnik grada-Å¡kole.

"Da se ipak podelimo u parove?", predloÅ¾i Isak, dodavÅ¡i: "Ko Ä e stiÄ i do Novog sveta i nazad za tako kratko vreme? Pa, to je viÅ¡e od pet meseci putovanja tamo-amo, sto mu buradi aula! Do tada Ä e hiljade izginuti!", dovrÅ¡i svoju misao severnjak.

"IzginuÄ e i stotine hiljada ako se istina ne sazna. Neko mora da krene po nju, ma kolike da su opasnosti Novog sveta. Od Vilija boljeg borca sa opasnostima nema, tu Ä ete se sloÅ¾iti", odgovori Darunius, a graja ponovo zavlada u prostoriji.

Ä itav sat od poÄ etka razgovora proÄ e, a strasti su se nekakako - smirivale. NaÄ elnici rodova sholarskih iznosili su svoje tvrdnje u prilog planu, a kada se Isak sa njim na kraju sloÅ¾i, to kao da bi prekretnica.

"Ako Ä e ikoga posluÅ¡ati, Grunveld Ä e to uÄ initi zbog svega onoga Å¡to smo zajedno uradili u Velikom ratu. Ja pristajem", izgovori tada Daladur.

Vili nedzgo zatim obori pogled i reÄ e "Moj kralj Ä e mi oprostiti, znam. Samo da ne stignem prekasno".

Nil i Tina se pogledaÅ¡e, svesni da im ozbiljnost situacije i izneti argumenti ne ostavljaju viÅ¡e mnogo prostora za raspravu. Nju nisu ni Å¾eleli, samo su tragali za drugim, dobrim reÅ¡njima. A njih uopÅ¡te nije bilo na vidiku, osim ponuÄ enog. Koje, sloÅ¾iÅ¡e se, nije bilo dobro, ali je bilo jedino koje je imalo kakvog, takvog smisla.

DogovoriÅ¡e se u glas da neÄ e odustati, ma Å¡ta im se na dvoru Juga desilo.

"Neka me bogovori mora Ä uvaju bolje nego mog brata. Neka me i Å¾rtvuju, samo da mir ne ustukne pred ratom", sloÅ¾i se Nil, a Tina ga dodirnu po dlanu, klimnuvÅ¡i glavom kao znak saglasnosti. I odanosti nekadaÅ¡njem prijateljstvu. I sa njim, i njihovih kraljevstava.

Ä etvorka dogovor potvrdi isukanim oruÅ¾jem na stolu i reÄ ima Isaka Daladura:

"Da mudrost pobedi, a mir vlada!".

"Da mir vlada!", odgovoriÅ¡e Tina, Nil i Vili.

Darunius odahnu. Potom nazdravi Ä aÅ¡om vina, a onda njegov zaista visoki kolega dodade neÅ¡to posve iznenaÄ ujuÄ e za goste:

"NeÄ ete iÄ i sami. Ptice Ä e nam biti od velike vaÅ¾nosti, jer Ä e brzina vesti biti vaÅ¾nija od oruÅ¾ja. DaÄ emo vam po jednog od najboljih mladih sholara", dodade Zarlo Vodeni, Ä iji uÄ enjaci u taj red behu veÄ vekovima birani ako bi se posle Ä etiri godine zajedniÄ kih Ä asova pokazalo da im je snalaÅ¾ljivost najveÄ a vrlina.

"Neka uÄ u", izgovori glasno Darunius i pred slavnom, a i dalje zateÄ enom Ä etvorkom, pojavi se pet mladiÄ a. I, redom ih predstaviÅ¡e njihovi uÄ itelji.

"Bobi... biÄ e Drveni za godinu dana, kada obuku okonÄ a", reÄ e Karnis poÄ evÅ¡i da hvali ljudske osobine i ocene iz Psihe Ä ovekove i Jezika stranih tog 17-godiÅ¡njeg krupnog deÄ aka.

"BiÄ e on Bobi Debeli, a ne Drveni", reÄ e Isak sebi u bradu, nasmejavÅ¡i se momku koji ga je podseÄ ao na sopstvene mlade dane, bar po stomaku.

"TadÅ¾... za sada samo toliko od imena, dok ne privede kraju obuku", predstavi Zarlo Vodeni svog Ä aka, koji je doÅ¡avÅ¡i iz skromne severnjaÄ ke porodice toliko briljirao u astronomiji i poznavanju istorije da je zadivio Ä ak i sholara koji ga je odabrao za Å¡kolu, a jedino se tako u nju i moglo doÄ i - na preporuku nekog koji ju je veÄ uspeÅ¡no zavrÅ¡io.

"Nejt. Metalni. Znam, deluje vam siÄ uÅ¡no to momÄ e od 15 leta, ali on je veÄ sada Metalni, bradom svojom garantujem", izgovori stari sholar Duk, zgranuvÅ¡i potom Ä etvorku podacima o koliÄ ini znanja koje je deÄ kiÄ upio za kratko vreme, ali i Ä injenici da ima sposobnost da ne spava po nekoliko dana i noÄ i, sve ne bi li bdio nad knjigama raznih mudrosti.

"Alek. BiÄ e Zemljani, ako veÄ i nije. Godinu je duÅ¾e meÄ u Å¾ivima od Nejta, ali, drveÄ a mi moga, ovo dete iz Igle je Ä udo koje nam stiÅ¾e jednom u stotinu leta. On ne poznaje prirodu kao mi iz naÅ¡eg reda, on je jedno sa njom. Sve u njoj ume da Ä ita, i Å¡ta je bilo i Å¡ta Ä e biti. Da moram da krenem ja sa vama, ovako mator, ipak bih i njega poveo", bi garancija Vukora Zemljanog za tog mladiÄ a.

"Fengor", progovori konaÄ no Cint Vatreni kada uÄ e njegov najbolji Ä ak. "Fengor. Najmudrije i najÄ udnije dete koje nam je uÅ¡lo u Å¡kolu u poslednjih... pa, koliko veÄ , Daruniuse? Znanje Psihe

Ä ovekove drÅ¾i u malom prstu. Iz lica, drÅ¾anja, gesta Ä ita mane i vrline, predviÄ a pokrete i odluke. U matematici je bio slab isprva, ali njegovo poznavanje Supstanci... VideÄ ete, mladi gospodari, njega imati uz sebe olakÅ¡aÄ e vam mnoge muke".

"Izvinjavam se, Ä asni uÄ itelji, Å¡to vas prekidam, ali... vaÅ¡ih ogranaka je pet, a nas je Ä etvoro? MoÅ¾da sam i ja bio isprva slab iz matematike, ali...", reÄ e Vili.

"Sa Isakom Ä e krenuti dvojica. Vojska Severa kreÄ e na dve strane, svaka pomoÄ Ä e mu biti dobrodoÅ¡la kada poÄ e svom kralju. Ostali Ä ete dobiti po jednog saputnika, a sada ih.. izaberite", izgovori Darunius, a pre ostalih za reÄ se javi Tina.

"Mudri su to momci, pokazaste nam. Neka oni odluÄ e sa kim Ä e i kuda, jer ste im plan, u to ne sumnjam, veÄ izneli".

Mladi sholari se pogledaÅ¡e, a onda poÄ eÅ¡e da prilaze. Uz Tinu i Nila stadoÅ¡e Alek i Nejt. Pokraj Isaka priÄ oÅ¡e Fengor i TadÅ¾. Poslednji ostade Bobi, koji pomalo nespretno stade uz Vilija kome ne bi baÅ¡ svejedno kada vide da uz njegovo savrÅ¡eno muÅ¡ko telo, stvoreno za bitke, staje debeljko.

"KrenuÄ ete posle ruÄ ka", reÄ e Darunius. "Vreme je naÅ¡ najmanji saveznik".

I nakon Å¡to se konjanici oko podneva pred drevnom kapijom raziÄ oÅ¡e, natovareni tek sa po jednim dodatnim konjem koji je nosio osnovne namirnice i ptice, Ä udni tajac zavlada gradom sholara, Ä ije kamene zidine u savrÅ¡eni krug stvoriÅ¡e pre viÅ¡e od hiljadu godina veÅ¡te ruke graditelja iz svih kraljevstava Starog sveta.

"Neka ih Dobro prati", reÄ e sebi pred poÄ inak stari Darunius, sumirajuÄ i nimalo obiÄ an dan. Otvori potom ormar, uze bocu svog omiljenog vina, otpi gutljaj i tren kasnije, uz vrisak i razrogaÄ ene oÄ i, pade na kolena, guÅ¡eÄ i se dok mu je iznenadna smrt stezala grlo. Koji sekund kasnije pade na pod svoje sobe mrtav, nikada ne saznavÅ¡i Å¡ta je i kome zgreÅ¡io, niti ko Ä e ga, otrovanog, naslediti na mestu upravnika Sabedorije, Å¡kole sholara.

Chapter 3: Mapa Starog sveta

Ovo je, naravno, samo mali prikaz. Detaljna, velika mapa Starog sveta nalazi se ovde:

http://imageshack.us/photo/my-images/526/starisvet.jpg/

(Linkovanje nije moguÄ e, neophodno je kopirati ovu adresu i otvoriti je u posebnom prozoru)

Chapter 4: Mutavi

Mutavi

Okolina Stubova nije poznata kao predeo u koji se rado kreÄ e na proleÄ ni uranak. Ne zato Å¡to je to kraj pored jednog od gradova RÄ e, koji pritom nije baÅ¡ daleko od oboda JuÅ¾nog kraljevstva, veÄ zbog ne baÅ¡ gotoljubivog tla, na nekim mestima peskovitog, a na nekim obraslog vrlo gustom Å¡umom u kojoj je oduvek bilo i svega i svaÄ ega. U jednoj takvoj, na brdaÅ¡cu nedaleko od puta kojim se baÅ¡ retko prolazi jer su obliÅ¾nja sela priliÄ no opustela tokom Velikog rata, nalazila se krÄ ma Mutavog.

Nije imao ime, ili ga bar niko od seljaka nije znao. On sam nije znao da ga saopÅ¡ti, buduÄ i da je bio nepismen. Malobrojno lokalno stanovniÅ¡tvo bi odlazilo do njega tek ponekad, i to predveÄ e, posle radova. Svratili bi kod tog Ä udnog Ä oveka sa povezom na licu, koji je u njihov kraj stigao sam, na konju, jednog posleratnog dana i bez da je ikoga pitao - poÄ eo da obnavlja krÄ mu gazde koji umro kada je Ä uo da su mu oba sina ubijena u sudaru sa vojskom Juga. Nikoga stari krÄ mar nije imao od rodbine, osim nekog brata kog decenijama nije video zbog svaÄ e. Seljani su se stoga saglasili da je baÅ¡ doÅ¡ljak stigao da nastavi gde je sa gostima stao njegov pokojni brat.

Sami seljaci su mu dolazili kako kada. Ne preko dana zbog obaveza, a u sumrak tek na bocu solidnog vina ili ne baÅ¡ sjajnog aula. Dok je sunce grejalo, niti njih, niti putnika-namernika gotovo i da nije bilo. Pa opet, tog jutra je zvuk kopita prenuo one u krÄ mi Vidno umorni konjanik, koji ne beÅ¡e prebacio Ä etrdesetu, ugleda kako neko cepa drva, pa izgovori:

"SreÄ an rad", reÄ e on siÅ¡avÅ¡i, a potom priveza konja pred krÄ mom. "Ima li se Å¡ta pojesti u vaÅ¡oj gostionici?"

"KrÄ ma je ovo, neznanÄ e. Ali, hrane bi moÅ¾da moglo da se naÄ e ako se kod tebe naÄ e koji srebrnjak", reÄ e Itan Ä oveku koji bi mogao biti njemu sliÄ nih godina.

"NaÄ i Ä e se, ako nudite bilo Å¡ta od mesa, nisam ga okusio danima", reÄ e gost, pa skide svoj ogrtaÄ , proÄ e pokraj prve osobe koju je spazio, a koja odloÅ¾i sekirÄ e, ostavi drva da budu iscepana kasnije, te sa njim uÄ e u krÄ mu.

Unutra su bila joÅ¡ trojica. Dva gosta u uglu, koja su kusala nekakvu Ä orbu i dalje od njih neÅ¡to stariji Ä ovek, ne stariji od pedeset leta. DoÅ¡ljak ga odmeri, primeti da savijen neÅ¡to radi pokraj buriÄ a, te nazva dobar dan i zamoli ga za Ä aÅ¡u bilo Ä ega Å¡to bi preporuÄ io. Odgovor nije dobio od gazde.

"Mutav je. MoÅ¾e da te Ä uje, ali ti ne moÅ¾eÅ¡ njega. Ja Ä u te usluÅ¾iti, sa mnom Ä eÅ¡ se ionako lakÅ¡e sporazumeti. MoÅ¾e hladnog aula malo, da se osveÅ¾iÅ¡, neznanÄ e?", reÄ e Itan.

"Uh, drage volje. Samo, nema razloga da se ne znamo, a veÄ se raspriÄ asmo. Ruzrok sam, a ti?"

"Itan mi je ime. Ovde sam odrastao, u obliÅ¾njem selu. Sad pomaÅ¾em Mutavom. Odakle ti doÄ e u naÅ¡ kraj?"

Gost reÄ e "Sa severa. Severa naÅ¡eg kraljevstva, ne brini, ne iz Å ume". Posle toga zastade, ne bi li bio usluÅ¾en.

Ona trojica ga nisu ni primeÄ ivala, spazi, a on osmotri veliku prostoriju u Ä iju se sredinu smestio, pa kada vide da je i pored obnavljanja priliÄ no troÅ¡na a druÅ¡tvo u njoj nezainteresovano za njega, odveza

opasaÄ i maÄ poloÅ¾i na sto. Pokraj njegove ruke odmah se naÄ e i puna krigla, te je ispi skoro do kraja.

"Nije neki, ali prija. Za srebrnjak bih mogao da dobijem i kakvo jelo, kaÅ¾eÅ¡?"

"Gazda Ä e uskoro da pristavi meso, ako ne Å¾uriÅ¡...", reÄ e Itan, a Ruzrok ga prekide.

"Ne Å¾urim ja nigde, druÅ¾e. Dosta mi je puta, vala".

Itan ode do gazde, reÄ e mu neÅ¡to, te se vrati i sede za isti sto, leÄ ima okrenut drugim gostima.

"Ne smeta ti druÅ¡tvo dok Ä ekamo hranu?"

"Naprotiv", odgovori doÅ¡ljak, tresnuvÅ¡i sa levog rukava praÅ¡inu koju je pokupio jaÅ¡uÄ i.

"Otkud ti ovde? TraÅ¾iÅ¡ nekog?", upita ga vrÅ¡njak.

"Nikog naroÄ ito. Treba li da traÅ¾im nekog? Ili da se pazim nekog? Å ta bi ti posavetovao doÅ¡ljaka?"

"Sve zavisi koliko bi doÅ¡ljak da se zadrÅ¾i. Ako ga ne jure..."

"MisliÅ¡ da bi mene neko jurio?"

"Mnoge jure ovih godina", reÄ e Itan.

"Ovde bi se malo ko mogao sakriti", nasmeja se Ruzrok gledajuÄ i prastaru krÄ mu.

"MoguÄ e", odgovori njegov sagovornik, bez pojaÅ¡njenja tog stava.

"A kada bih hteo da se sakrijem, recimo od nekoga kome sam neÅ¡to duÅ¾an, gde bi mi ti savetovao da odem u ovom kraju?"

"Zavisi kome si duÅ¾an", reÄ e Itan.

"Recimo da bih voleo da se sakrijem kod nekog ko je naÅ¡. To ti je dovoljan odgovor".

Itan ga odmeri, pa tiho izgovori: "Vidim, maÄ ti nije naivnog kova, sudeÄ i po drÅ¡ci. Ratnik si. Ili si bar bio. A naÅ¡ si. Reci mi, jure li te patrole?"

"ZvuÄ iÅ¡ kao da tebe jure", nije se lako dao Ruzrok uvuÄ i u priÄ u o tome kojoj strani pripada.

"Mene ne jure. Ali bih rado da odem odavde. Svaki dan je isti uz Mutavog. Od jutra do sumraka priprema za goste, a uveÄ e - gosti. I tako veÄ godinama."

"A gde bi ti da ideÅ¡? Ratovi se spremaju, istina ne kod nas, ali doÄ i Ä e i to vreme. Valjda", reÄ e Ruzrok.

"Kako to misliÅ¡ 'valjda'?"

"NaÅ¡i smo, zar ne?", upita gost.

"A Ä iji bismo bili", reÄ e uz osmeh Itan i spusti obe Å¡ake na sto, Å¾eleÄ i da dodirne izvrsno izvajanu drÅ¡ku koja je ipak bila daleko za taj pokret.

Neznanac primeti sjaj u njegovim oÄ ima, pa reÄ e:

"Opasna su ovo vremena. Nikada ne znaÅ¡ Å¡ta te Ä eka na putu. Razbojnika koliko hoÄ eÅ¡, patrole su se proredile, da, ali samo zato Å¡to su mnoge i pohvatale za ovih pet godina. Pa opet, gde god da kreneÅ¡, nije bezbedno".

"Ali, ti i dalje putujeÅ¡. Odakle? Ili, kuda, ako nije tajna?", upita Itan, skoro deÄ aÄ kim izrazom lica pokazujuÄ i da je Å¾eljan bilo Ä ega drugaÄ ijeg od rada u usamljenoj krÄ mi.

"Da, naÅ¡i smo... A ja, eto, traÅ¾im joÅ¡ naÅ¡ih", odgovori Ruzrok.

"Nama su neki gosti, ne baÅ¡ nedavno, rekli da naÅ¡ih joÅ¡ ima po Å¡umama. Kriju se. Ä ekaju..." reÄ e Itan.

"Ako. Neka Ä ekaju. DoÄ i Ä e ponovo vreme Pagrora", reÄ e gost a Itan raÅ¡iri oÄ i i posla time jasnu poruku da zna da se prezime kralja koga viÅ¡e nema ne bi smelo tek tako spominjati od kada to Ä etiri kraljevstva zabraniÅ¡e kao pobednici Velikog rata.

"Uh... dokle viÅ¡e da Ä utimo, Itane?", vrati se Å¡apatu gost, pa dodade "Dosta mi je viÅ¡e da Ä utim. NeÄ u valjda RÄ om zvati sopstvenu zemlju?"

"Takva su vremena doÅ¡la. Mene je bar rat mimoiÅ¡ao, odavde su ljudi ginuli boreÄ i se na drugim mestima, ali se ja nekako saÄ uvah. A ti? Kako si ti proÅ¡ao?", upita Itan, a odgovor koji je Ä uo bio je neÅ¡to nalik onome Å¡to je priÅ¾eljkivao.

"Od kada se rat zavrÅ¡io, a moja Ä eta bi razbijena od severnjaka u borbi za zidine Zubi, punu godinu sam lutao, gledajuÄ i da me ne naÄ u. Nazad nisam imao kud, u roÄ enom gradu su me znali, neka ulizica bi zarad kesice zlata sigurno uprla prstom u mene i rekla 'Evo ga ovaj, stajao je uz Pagrora i vodio Ä etu'. A kako svedoka, za koju kovanicu, lako moÅ¾eÅ¡ naÄ i, odmetnuh se. Prijatelje mi sledeÄ e zime pobi jedna zdruÅ¾ena patrola koja je pretraÅ¾ivala Å¡umarke u naÅ¡em kraju i... od tada lutam. Malo tamo, malo onamo. PriÄ a se da naÅ¡ih joÅ¡ uvek ima, po brdima, planinama, moÄ varama, zabaÄ enim kuÄ ama. PriÄ a se o prevratu, Å¾udim i sam za tim, ali... naÅ¡i se dobro skrivaju i od svojih. Predah mi je potreban, pa da vidim kud Ä u i Å¡ta Ä u. Imate li kakvu sobu, nisam bio u dobrom krevetu joÅ¡ od onih dana kada su mi Zubi bili dom?"

Itan ga pogleda i okrenu se ka drugim gostima:

"Zubi, kaÅ¾eÅ¡? HaÅ¡one, ovo je izgleda neki tvoj".

Ruzrok se iznenadi Ä udnim prekidom razgovora, a onda se okrenu, pogledavÅ¡i preko ramena ka kaÅ¡ikama koje se vratiÅ¡e u Ä orbu, ali se odatle viÅ¡e nisu micale.

Oba gosta ustadoÅ¡e i on primeti prvo neverovatno veliku stopu jednog od njih, a onda joÅ¡ impresivnija ramena tog istinskog grmalja, dok je neÅ¡to stariji Ä ovek, sa oÅ¾iljkom ispod oka, prilazio neÅ¡to brÅ¾e. I, baÅ¡ on reÄ e:

"Odakle si ti, prijatelju?"

"U Zubima roÄ en, tamo i odrastao. Ti?"

"Ja sam iz Donjeg Luka, ali sam se pod zidinama Zubi borio, sve dok se sve nije raspalo. Jesi li bio u Ä etama koje su branile jarak ili u onima koje su pravile dve zasede u dolini?"

"U... jarku, najpre. Potom sam probao da naÄ em spas u gradu, kod roÄ aka, ali sam shvatio da Ä e me svakako naÄ i", poÄ e da priÄ a Ruzrok, a HaÅ¡on posle uvoda u odgovor preko stranÄ evog ramena samo na tren pogleda gazdu, koji odloÅ¾i burence da bi bolje namestio svoj crni povez koji mu je prikrivao oko.

Dok je Ruzrok zavrÅ¡avao priÄ u o svom begu kroz tajne prolaze u gradskim zidinama, a Itan sa gostima paÅ¾ljivo sluÅ¡ao ispovest, gost odjednom oseti dlan preko usta i oÅ¡tar pokret noÅ¾a po grlu. IzmeÄ u reÄ i "hvala nebesima" i njegovog odlaska baÅ¡ tamo, proÅ¡lo je svega nekoliko sekundi roptanja.

"Å pijun. TreÄ i veÄ , za manje od dva meseca", progovori Mutavi. "Å ta bi, HaÅ¡one? Kako si ovog prepoznao?"

"Budala. Nikakav jarak nije postojao", bi odgovor nasmejanog Ä oveka koji se kezio mrtvacu.

Gazda krÄ me dodirnu mrtvo telo, zagledan u Å¡ake.

"Ruke mu uopÅ¡te nisu grube. Odrastao je tamo gde zemlje nema. Iz Visokog je, dakle. Å½ene ga poslale da nas traÅ¾i", nasmeja se Mutavi, a onda i svi ostali. Ali, glasni smeh Ä etvorice se naglo prekide kada je gazda krÄ me naglo zaÄ utao, a onda se razdrao.

"Nije uopÅ¡te smeÅ¡no!", dreknu i lupi Å¡akom o sto, baÅ¡ pokraj glave mrtvog Ä oveka. "TreÄ i za dva meseca! I svaki iz razliÄ itog kraljevstva. Znaju prokletnici Å¡ta spremamo, joÅ¡ prokletiji da su. Ili bar slute. E, pa, daÄ emo im razloge za slutnju. DoÅ¡lo je vreme i za konkretnije poteze. KonaÄ no", reÄ e Mutavi.

"Larde, gde Ä eÅ¡ konkretnije? Ovih dana Ä e Sabedorija biti u panici ako sve ide po planu, naÅ¡i neprijatelji kreÄ u jedni na druge u rat, moÅ¾da bi trebalo da saÄ ekamo joÅ¡ malo, da se taj rat razbukti, pa da onda...", progovori Ä ovek koga bi dÅ¾inom mogli nazvati, da dÅ¾inovi postoje.

"TiÅ¡ina! Spensere, kada budem hteo da Ä ujem tvoje miÅ¡ljenje, traÅ¾iÄ u ga tako da Ä eÅ¡ itekako biti toga svestan! Nosi ovog ljigavca u Å¡umarak i ne laprdaj viÅ¡e. Vremena moÅ¾da nisu idealna, ali pet godina Ä ekanja je bilo i previÅ¡e. Kraljevstva kreÄ u u ratove, a mi neÄ emo stajati po strani. Ne, vala. ViÅ¡e neÄ emo. Dolazi opet naÅ¡e vreme, ljudi. Slavno vreme, a ne vreme ulizica, pokunjenih glava, straha Å¡ta Ä e im biti sa decom. U bezdan sa kukavicama, zbog koji je sve i propalo!", reÄ e Lard, a onda pogleda svoje ljude:

"Birila Ä e uskoro biti slobodna, i sholar Rolt sa njom, da... samo da istoÄ njaci ne uprskaju stvar kao kod Niti. Glave Ä u im odseÄ i desi li im se iÅ¡ta, glave! Itane, poÅ¡alji svima poruku, a oni neka Å¡ire ostalima: u zakazani dan skup Ä e biti kod kapije Strune. Glavne. Neka se polako sele ka jugu. Vreme je da ovaj rat koji poÄ inje uÄ inimo joÅ¡ lepÅ¡im. Nema viÅ¡e Ä ekanja", odgovori Lard Hurdok, a Itan klimnu glavom.

HaÅ¡on priliÄ no brzo opra krv sa stola, izaÄ e potom da pripremi konje sa Itanom, a Mutavi ponovo postade to Å¡to se veÄ nekoliko godina pretvarao da jeste. Bio je priliÄ no dobar glumac za nekadaÅ¡njeg voÄ u PlaÅ¡tova, najodanijeg Ä ovek kralja Vrola Pagrora. Ili, ipak, kraljice Birile. Za razliku od njega, koji je i pored opasnosti ipak bio sve zadovoljniji kako teku pripreme za ono Å¡to Ä eka Ä itavo Kraljevstvo

Pagrora koje RÄ u nikada neÄ e zvati kao stranci veÄ po svom kralju koga viÅ¡e nema, Spenser se, kao i nekoliko puta u poslednje vreme, bavio dezertom.

"Ne svojim, naÅ¾alost", kao da sebi reÄ e ogroman Ä ovek, koji odnese mrtvo telo u Å¡umu, a onda ga ostavi na mestu gde je trava bila utabana i pomalo crna. Izmaknu se pre nego Å¡to je zviznuo baÅ¡ onako kako ih je HaÅ¡on sve nauÄ io da je jedino delotvorno.

Jedan veÄ i grm se pomeri, a malo iza zaÄ u se i lanac koji pomera rastinje po zemlji. Iz Å¾buna veÄ eg od pola visine Ä oveka promoli se glava maÄ ke. Ne baÅ¡ obiÄ ne, iako je po pitomom izgledu lica bila identiÄ na. VeliÄ ina, meÄ utim, uopÅ¡te nije bila ista. Daleko veÄ e glave od obiÄ nih maÄ aka, skoro kao u belih tigrova Severa, moÅ¾da i veÄ a, Å¾ivotinja raÅ¡iri oÄ i, a onda, primetivÅ¡i ostavljenu hranu, zakoraÄ i kroz Å¾bun hitro. Ocelut, i to pravi, za tili Ä as preÄ e tih dvadesetak stopa ljudskih. Skokovi divlje maÄ ke, dugaÄ ke skoro kao konj, ne baÅ¡ i toliko visoke, njeno pitomo lice kao u domaÄ e Å¾ivotinje odmah pretvoriÅ¡e u istinsku zver, Å¡to je i bila. Besnog pogleda i straÅ¡nih kandÅ¾i baci se na nepomiÄ nu Å¾rtvu. Zubima u trenu raskomada telo pred sobom, ne mareÄ i uoÅ¡te za stezanje oko vrata na kome je bio veliki lanac kojim je bila privezana.

"Samo ti ruÄ aj. HaÅ¡on Ä e tebe opet jahati u boju. Vrlo brzo. Vrlo brzo, maÄ kice", reÄ e Spenser, smeÅ¡kajuÄ i se.

Grmalj zatim obrisa ogromnom rukom nos dok ga je ocelut gledao krvavih zubi, zanesen krupnim zalogajima mesa. ObavivÅ¡i posao u Å¡umarku, Ä ovek ode nazad u krÄ mu, a tamo su veÄ pristigli novi gosti, ostalima vrlo dobro znani iz Velikog rata u kome su nosili barjake boje rÄ e.

Chapter 5: Isak

Isak

KiÅ¡a je uveliko padala veÄ drugi dan, ali troÄ lanoj druÅ¾ini to nije smetalo da nastavi tamo gde je krenula. Nakon rastanka sa Nilom i Bobijem koji zajedniÄ ko putovanje prekinuÅ¡e posle odmora u Krstu i uputiÅ¡e se na zapad, preÄ icom kroz Å umu tiÅ¡ine, Isak sa svoja dva nova saputnika poÄ e dalje na sever. Nekoliko dana jahanja bilo je veÄ iza njih, a kratki odmori u Zlatnom dolu i Tarabi, bez da su otkrivali svoje identitete u gradovima RÄ e, proÅ¡li su bez problema. Ako se izuzme Ä injenica da je Isaka ponekad Å¾ignulo koleno, a Bobi imao priliÄ no muka da se navikne na konja kog su mu dali.

Kada je starog ratnika grÄ na licu u jednom trenutku odao da bol baÅ¡ i ne jenjava, oglasi se njegov mladi saputnik.

"Gospodaru IsaÄ e, kostobolja jenjava ako smanjite jedenje mesa, a sir uzimate samo dok je vrlo mlad, uz tucano same lana", reÄ e mu TadÅ¾, jaÅ¡uÄ i poslednjom deonicom puta do JuÅ¾ne straÅ¾e, grada kojim je Daladur upravljao.

"Da smanjim sa mesom? Nebesa! Å ta vas to ovih godina uÄ e tamo? Matori naÄ elnici su poludeli, vidim ja. Jesi li ti poÅ¡ao da mi brojiÅ¡ zalogaje, mali, ili da Å¡aljeÅ¡ golubove kada stignemo do naÅ¡eg kralja?", odgovori srdito Isak.

"Nema on viÅ¡e kralja, gospodaru", reÄ e Fengor koji je jahao sa druge strane voÄ e puta, i dodade: "Znate i sami, prva zakletva u Sabedoriji je odricanje od svega zemaljskog, i porekla, i imovine, i prezimena. I kralja".

"Vidi ti njega! Vi sa Juga bi uvek da odvojite sever od svog kralja, Ä ak i kad ste piliÄ i. Znam ja sve to vrlo dobro, Fengore, dao sam i ja tu reÄ , ali dok se ne poloÅ¾i i druga, Zakletva sholara, ta prva je samo... smernica. Znak pokraj puta".

"Å½ivot i jeste Ä itanje znakova pokraj puta. Na pravi naÄ in", nije se dao TadÅ¾.

"O, nebesa, sa kime me to spojiste! Gradom upravljam, bitke sam velike vojevao, kralja jednog sruÅ¡io, a sada deÄ urlija treba da mi govore kako da ruÄ am i Å¡ta da Ä itam! More, vas dvojica viÅ¡e priÄ ate nego moja Å¾ena, ja kada vam kaÅ¾em. Nju bar moram da sluÅ¡am, ali vas...", reÄ e stari lisac, pa nastavi Ä utke da jaÅ¡e, shvativÅ¡i da mu nije baÅ¡ do nadmudrivanja po kiÅ¡i, dok se oluja sprema.

Nevreme je stizalo sa severa, kako to obiÄ no i biva u tim krajevima. Sve dobro, a i sve loÅ¡e, tamo je bilo nekako snaÅ¾nije. Gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e namesti kapuljaÄ u malo bolje, te bocnu petama vernog konja, ne bi li se malo izdvojio od saputnika.

"Gospodar Isak je moÅ¾da veliki ratnik, odani sluga svog kralja, ali koleno ga zbog toga neÄ e manje boleti kako dani prolaze. NaroÄ ito ne po ovakvom vremenu", reÄ e TadÅ¾.

"Nije naÅ¡e da o tome brinemo. Ima on ko Ä e o tome da vodi raÄ una", reÄ e pomalo neoÄ ekivano Fengor.

"Tebi kao da nije milo Å¡to smo one okrugle zidine zamenili ovim putovanjem?", upita ga drugi glas iz Sabedorije.

"Samo ne volim kiÅ¡u. Ona je viÅ¡e za vas, Vodene", odgovori Vatreni, kada su veÄ stigli Isaka.

"KiÅ¡a vam smeta? Ä ekajte tek da vidite Å¡ta vas Ä eka kada krenemo u planine", reÄ e im on.

"Ja, vala, znam Å¡ta nas Ä eka. Nisam siguran da je Fengor tako neÅ¡to iskusio", nasmeja se TadÅ¾.

"To Å¡to sam odrastao u Ratarskom trgu ne znaÄ i da nisam video nevreme. Uostalom, vetrovi koji umeju da duvaju u blizini jezera i vas severnjake bi prodrmali dovoljno da se zapitate 'Å ta ovo bi?'. I to u istom danu u kome biste se zbog vreline vazduha oseÄ ali kao da ste na raÅ¾nju", nije se dao njegov mladi sagovornik.

"I vruÄ ina ti smeta. Pitam se jesi li ti Vatreni uopÅ¡te ili nisi?", ne dovrÅ¡i smeh stari lisac, a odjednom taj razgovor konjanika prekide topot drugih Ä etvoronoÅ¾aca.

Reku koju su pratili, a koja je ih je baÅ¡ vodila do JuÅ¾ne straÅ¾e, na njenom najpliÄ em gazu pregaziÅ¡e na svojim konjima dvadesetorica. Dve zastave boje rÄ e, sa ribljom glavom nacrtanom na njima, bile su sasvim dovoljan znak pokraj puta kome pripadaju.

Kada im se kolona dovoljno pribliÅ¾i, zaÄ u se glas iz nje.

"Stojte, u ime Viktora Surdona, gospodara Zveketa i Ä uvara Ä asti kraljevstva kojem je odan", zagrme jedan od njih.

"Znam Ä iji ste, samo slepac ne bi video vaÅ¡e barjake i taj svetlucavi oklop u koji vas je Viktor ogrnuo. Isak Daladur vam se obraÄ a, gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e, odani suÅ¾anj gospodara celog Å umskog kraljevstva. Severa, kako ga vi to zovete. Kojim dobrom vi sa ove strane reke?", upita ih Isak sa svog konja koji je frknuo kada je primetio da ih ona dvedesetina polako okruÅ¾uje, bez oruÅ¾ja u rukama, ako se izuzme nekoliko kopalja.

"Gospodar Surdon nas je poslao po vas".

"Po mene? Pa on stvarno nije... Ä ekaj, prijatelju, da skratimo mi sve ovo. Idem svom gradu, vaÅ¾ni poslovi me Ä ekaju, pozdravi svog gospodara, reci da Ä emo priÄ ati u miru kada se sretnemo, ali to svakako neÄ e biti ovih dana", reÄ e Isak.

"Bojim se, gospodaru IsaÄ e, da Ä e vaÅ¡e obaveze morati da priÄ ekaju. NareÄ enje nam je vrlo jasno. Ne vraÄ amo se bez vas".

"Pa vi se nemojte vraÄ ati u grad", grohotom se nasmeja Daladur.

"Nije nam do razgovora, veÄ do nareÄ enja. A ono je jasno. PoÄ ite sa nama, pa sa naÅ¡im gospodarom vidite kada Ä ete i kako dalje", odbrusi konjanik koji je spuÅ¡tao ruku sa uzda na balÄ ak maÄ a.

"Vi to ozbiljno? Man'te nas, ne zapoÄ injite kavgu, znate kakav sam kada na RÄ u moram da diÅ¾em oruÅ¾je", reÄ e Isak sve ozbiljnijeg lica.

"NaÅ¡e kraljevstvo se ne zove tako, niti Ä e se ikada zvati. A vi, gospodaru IsaÄ e, ako mislite da Ä e nas ta deca oko vas i vaÅ¡ mlat sve razoruÅ¾ati, a vi probajte. Mudri budite, krenite sa nama i niÅ¡ta vam se neÄ e desiti".

"Dok ne doÄ emo do vaÅ¡eg gospodara", reÄ e Fengor.

"TiÅ¡ina", reÄ e Isak, smiÅ¡ljajuÄ i kako da se izvuÄ e iz ove posve neoÄ ekivane situacije. Ali, niÅ¡ta mu ne pade na pamet kada je joÅ¡ jednom prebrojao odnos snaga.

"Uradite li neÅ¡to glupo, dugo Ä ete se kajati. U mom gradu je skoro dvostruko viÅ¡e vojske nego u gradu iz kog ste izjahali", proba da zapreti Daladur, ali ga vojnik smehom razoruÅ¾a.

"Jeste, gospodaru IsaÄ e, u neke obiÄ ne dane. Ali, vojska ti ode, a ti osta ovde sa nama", reÄ e i nasmejaÅ¡e se i ostali iz njegove pratnje.

"Nemam ja vremena za vas. Idemo dalje, momci", okrenu malo u stranu svog konja Isak, a onda zaÄ u iza sebe:

"StraÅ¾a, na oruÅ¾je", povika zapovednik, a maÄ evi se za tili Ä as isukaÅ¡e. "Odavde kreÄ emo svi zajedno, i to odmah. NaÅ¡eg gospodara zanima zaÅ¡to je vaÅ¡a vojska i to cela krenula iz JuÅ¾ne straÅ¾e, a na taj odgovor neÄ e dugo Ä ekati", dodade najistureniji konjanik, pa i sam isuka maÄ i pokaza njime jednoj polovini da ode iza trojke, a drugoj da iz pliÄ aka u kome je bila presretne joj put.

Beg je, oÄ igledno, bio nemoguÄ . BaÅ¡ kao Å¡to bi to bila i neravnopravna borba.

TadÅ¾ pogleda Isaka koji bi u nedomici, a onda Fengora. On zavuÄ e hitro ruku u svoju torbu, izvadi neÅ¡to nalik zguÅ¾vanom papiru, prinese to ustima i promrmlja nerazgovetne reÄ i u taj sveÅ¾anj liÅ¡Ä a i nekakvog praha. Tren kasnije baci ga meÄ u tri konja, a baÅ¡ tu poÄ e da se diÅ¾e gust tamno-plavi dim, sve jaÄ e i sve Å¡ire. Konji se uznemiriÅ¡e, i oni koji su nosili trojku i svi oni oko njih, a kada se iznenadna plaviÄ asta magla naglo rasprostre, Fengor viknu "Sada!".

Dok su zbunjeni vojnici iz Zveketa pokuÅ¡avali da umire Å¾ivotinje pod sobom, Isak sa dvojicom mladih sholara obode konje i trojka krenu u galop ka severu, nad Ä ijim nebom su sevale tihe munje. Jedan isukani maÄ pred gospodarom JuÅ¾ne straÅ¾e odlete daleko u reku kada ga njegov mlat pogodi po sredini. Potera se odmah dade u jurnjavu za beguncima, koji su stekli svega desetak sekundi prednosti, moÅ¾da koju viÅ¡e.

Isakov verni konj nije bio spreman za duge trke, godine su uÄ inile svoje i njegov konjanik je to dobro znao. Ipak, isprva je prednjaÄ io ispred onih koji su nosili sholare, ne mnogo, baÅ¡ kao Å¡to nisu mnogo zaostajali ni vojnici koji su za njima pojurili. Obalu reke su brzo napustili, pokuÅ¡avÅ¡i da spas naÄ u u prvim obrnocima koji su im bili sa desne strane. Konji su davali sve od sebe da ispune oÄ ekivanja, a TadÅ¾ je reÅ¡io da im pomogne baÅ¡ kada u daljini ugledaÅ¡e munjom obasjanu visoku kulu grada u koji se uputiÅ¡e. Usred punog galopa, mladi uÄ enjak viknu:

"Vidimo se u JuÅ¾noj straÅ¾i, ne okreÄ ite se!", i zaustavi svog konja, ne bi li licem susreo poteru. Isak i Fengor, potpuno zbunjeni, gledali su preko svojih ramena Å¡ta to pokuÅ¡ava, a onda im je odgovor stigao sa neba.

Sekund nakon Å¡to je mladi sholar iznenadio svojim potezom i one koji su ih jurili kada se zaustavio, uspravio se i podigao ruke ka nebu. BaÅ¡ tada zagrme prvi put, i to tako straÅ¡no i tako iznenadno, da vojska stade u trenu. Konji pod njom su poÄ eli da poskakuju, a Å¡ake viÅ¡e nisu tako Ä vrsto drÅ¾ale maÄ eve, jer su neke od njih poÄ ele da se tresu od Å¡oka. Ä arobnjaka nije bilo veÄ vekovima, njihove mistiÄ ne radnje odavno su bile zabranjene i iÅ¡Ä ezle, ali oni naprasno u to viÅ¡e nisu verovali.

TadÅ¾ iskoristi taj momenat, okrenu konja na stari smer, pa nastavi za Isakom i Fengorom, a tek kad se pribrala potera krenu za njima, sada sa malo veÄ im zaostatkom nego pre. MeÄ utim, na boljim konjima, vrlo brzo su stizali svoja tri cilja i da se pred njima odjednom ne pojavi stotinak konjanika od kojih su neki nosili bele zastave severa, na kojima je bio nacrtan mlat, svoj cilj bi ostvarili. Ovako, ne Å¾eleÄ i sukob sa

pet puta veÄ im neprijateljem koji je krenuo da brani svog gospodara koji je bio u begu, potera se okrenu i nesta brÅ¾e nego Å¡to se pojavila.

"Ä ekali smo te, oÄ e. A znali kakvi su dani doÅ¡li i da u Zveketu neÄ e sedeti mirno. OsmatraÄ i su videli nekakav dim i Ä im su nam javili, znali smo da je vreme da pohitamo u susret", reÄ e ne baÅ¡ visoki jahaÄ u Ä ijoj ruci je bio dugi maÄ .

"Kardiljo! Nebesa, ne znam da li sam bio sreÄ niji kada sa te video prvi put u Å¾ivotu ili sada!", odgovori Isak, zadihan skoro koliko i njegov konj.

Kapije se nedugo zatim otvoriÅ¡e pred njima, a povorka ujaha do pred sam dvor. Nekoliko sati kasnije, kada se mrak veÄ spuÅ¡tao, a veÄ era bila posluÅ¾ena i najveÄ im delom pojedena, Isak reÄ e svima da izaÄ u iz dvorane, osim njegove Å¾ene Ramine, oba sina, Kardilja i pet godina starijeg, Varlonda koji prvog dana proleÄ a proslavi 30 proÅ¾ivljenih leta, i dvojice sholara.

"E, sad da vas Ä ujem. Sit mogu sve da razumem. Kakve su ono bile Ä arolije? Znate li da bi glave mogle da vam odlete zbog toga?", reÄ e stari Daladur bez imalo uobiÄ ajenog veselja u svom glasu.

TadÅ¾ odgovori prvi.

"Ä arolija? Gospodaru, samo sam brojao".

"Brojao si... Å¡ta? Znam i ja da brojim, derane, pa ne znam kako Ä e to da mi pomogne da zaustavim 20 vojnika. JoÅ¡ Ä eÅ¡ me ludim napraviti!"

"Kada smo ugledali vaÅ¡u kulu, gospodaru, znao sam da nam je ostalo joÅ¡ oko dve lige do nje. To je skoro 15 hiljada stopa. Zvuk leti malo brÅ¾e od hiljadu stopa u sekundi i samo sam brojao tih 14, 15 sekundi od svetla do praska grmljavine koja se veÄ desila", odgovori TadÅ¾.

"Sto mu buradi aula!", grohotom se nasmeja Isak. "Mene u Sabedoriji nisu nauÄ ili ni da razlikujem dobro od loÅ¡eg vina, a kamoli da brojim od munje do grmljavine. O, kakvog li mladog druÅ¡tva, vidiÅ¡ li ti sa kime ja putujem, Ramina".

"DeÄ aci su zaista retke ptice, vidi se", odgovori Å¾ena.

"Ramina, mani me tih vaÅ¡ih ptica, nisi u Visokom veÄ tri decenije, ovde su jedine ptice one koje peÄ emo. Nego, Fengore... cenim da Ä eÅ¡ i ti imati neko logiÄ no objaÅ¡njenje za onaj trik sa dimom?"

"Ne", progovori mladi sholar i zaÄ uta. Tajac zavlada ionako praznom dvoranom.

"Ne? Pa, Å¡ta je ono bilo, govori?"

"Inovacija", ostade zagonetan momak.

"Nemoj ti meni inovacija ovo, inovacija ono. Ä ujeÅ¡ li Å¡ta te pitam, odgovori", zapreti Isak.

"Na Ä asovima Supstanci su nas uÄ ili nekim... trikovima, kako vi to kaÅ¾ete, gospodaru IsaÄ e".

"Mene, vala, nisu uÄ ili tome, ako Ä emo iskreno", reÄ e TadÅ¾, ne zlonamerno, veÄ pomalo setno.

"TadÅ¾, zaboravljaÅ¡ da od jeseni imamo posebne obuke. Mi, Vatreni, ipak radimo neke druge stvari od vas Vodenih, zar ne?"

"Da, da... poznato mi je sve to. Nemam snage viÅ¡e za objaÅ¡njenja, a cenim da bih se cerekao do duboko u noÄ kada bih ga Ä uo pojaÅ¡njenje za tu maglu. Ali... reÄ i Ä eÅ¡ mi veÄ koliko sutra, sada je vreme za odmor", reÄ e Isak i posla mladiÄ e u njihove odaje.

"OÄ e, zanimljive sholare dade ti Sabedorija. Da zamenimo njima ovog naÅ¡eg starca", naÅ¡ali se Kardiljo.

"Brate, ne priÄ aj svaÅ¡ta. Poril nas je sve odgajao", izgovori Varlond.

"Valjda sam i ja neÅ¡to na tome radila", nasmeja im se majka, baÅ¡ kada i Isak.

Gospodar grada se, meÄ utim, brzo uozbilji.

"Varlonde, verno dete moje. Odraste ti, a joÅ¡ se ne oÅ¾eni. Ako Ä eÅ¡ da priÄ aÅ¡ o odgajanju, poradi, sto mu buradi aula, na tome da ti nekoga odgajaÅ¡, nemoj da joÅ¡ jedan rat proÄ e, a da ne doÄ ekam unuke".

"MisliÅ¡ li da Ä e stvarno biti novog rata, oÄ e?", upita ga on.

"Ne znam ni sam Å¡ta viÅ¡e da mislim. MoÅ¾da je doÅ¡lo vreme da ga spreÄ imo, a ne da se u njemu proslavljamo, kao u proÅ¡lom. Jesi li spreman da opet budeÅ¡ posilni, Varlonde?".

"Kako to misliÅ¡, oÄ e?"

"Koliko proÄ e godina od kada si poslednji put video Bena?"

"Ariliona?"

"Ne, nego ono paÅ¡Ä e Å¡to laje kod Å¡tala po celu noÄ . Da Ariliona, kralja Obala."

"Uh... Deset godina skoro. Tako nekako. Kada je iÅ¡ao na gusare poslednji put. Å to pitaÅ¡?"

"Jedini si iz ovih krajeva koji bi se pomorcem, pravim, mogao nazvati. Pohitaj u Morsku zvezdu, neÄ u da Å¡aljem golubove, veÄ sina, da prenese vaÅ¾nu poruku".

"Koju?", upita Varlond, iÅ¡Ä ekujuÄ i odgovor baÅ¡ kao i brat i njihova majka.

"Da izdrÅ¾i. Å ta god da se desi, da ne uzvraÄ a. KaÅ¾i mu da ga prijatelj njegov ratni to moli. Valjda neÄ e imati na Å¡ta da uzvraÄ a, ako nas nebesa pogledaju a mi stignemo na vreme".

"PoÄ i Ä u koliko u zoru, oÄ e", reÄ e stariji od sinova Daladurovih.

Isak se potom okrenu Kardilju i njemu dade zadatak:

"Spremaj se i ti za put. Opasni dani dolaze. Kreni odmah u Blizance, ko god da bude vodio naÅ¡u vojsku tamo, reci da Isak zahteva da se ne kreÄ e dalje dok ne doÄ e novo nareÄ enje od kralja. Bar se nadam da Ä u izvuÄ i to novo nareÄ enje od njega kada za 12 dana stignemo gore. Samo da ne bude prekasno", izgovori gospodar JuÅ¾ne StraÅ¾e, poljubi sina u Ä elo, isto uÄ ini i drugome i ode sa Å¾enom iz sale.

Ramina je shvatila da nije mudro pokuÅ¡avati da ga razgovorom odvrati o misli o onome Å¡to sledi. Smestila se pored njega u krevet i, dok je leÄ ao na leÄ ima, smesti svoju ruku preko njegovih grudi, gledajuÄ i ga sa strane. Nije joj odgovorio reÄ ima, veÄ dlanom kojim je, bez da ju je pogledao, proÅ¡ao kroz kosu. Potom je poljubi i opet uspravi svoj pogled ka tavanici.

"Poslednja noÄ u krevetu pre nego Å¡to sretnem Rarga. Nebesa, neka i tu noÄ doÄ ekam u udobnom krevetu", pomisli pre nego Å¡to priÄ eka da ga san obuze.

Chapter 6: Birila

Birila

To jutro na Poslednjem ostrvu delovalo je gotovo istovetno mnogim prethodnim. StraÅ¾a, njih desetorica, bila je oko Visoke kule razmeÅ¡tena i pre doruÄ ka, a posle njega red da Ä uvaju prognanu kraljicu doÅ¡ao je na Sirga i Maneu. Od osmoro Ä uvara, koji su na smenu brinuli da Birila ne napuÅ¡ta odaje u koje je zatoÄ ena, njih dvoje su imali poseban motiv. Svako svoj. No, za razliku od krupnog ratnika Juga, kome je cela porodica pobijena kada je RÄ a umalo zavladala kraljevstvom kome je pripadao, vitka ratnica iz Visokog imala je drugaÄ ije planove od prekog pogleda, tako uobiÄ ajenog za one koji su na Birilu pazili.

"Sirg, hoÄ eÅ¡ li prvo da motriÅ¡ na sprat ili Ä eÅ¡ da budeÅ¡ uz nju", reÄ e Manea nakon Å¡to je otvorila vrata odaje u kojoj samo Å¡to se probudila prognana kraljica.

"Å to je manje gledam, meni bolje. A i za nju bi bilo bolje da me Å¡to manje gleda. Ako mene pitaÅ¡, celu smenu ne bih zakoraÄ io tamo gde to stvorenje diÅ¡e. Jer, ne bi dugo proÅ¡lo a ne bi ni disala", odgovori od ranog jutra besni ratnik Juga, ne spuÅ¡tajuÄ i ruku sa balÄ aka maÄ a koji mu je bio u koricama.

Birila se neprimetno osmehnu, a onda osmotri ratnicu Visokog kraljevstva koja ne uzvrati taj pogled, veÄ reÄ e Ä uvaru do sebe:

"Dakle, danas je moja. BaÅ¡ lepo od tebe, Sirg. Da Å¾ivimo u istom gradu vraÄ ala bih ti ovaj dug svakog dana kada se vratimo. PriliÄ no bolno", reÄ e Manea, a snaÅ¾ni Ä ovek frknu, i izaÄ e, zatvarajuÄ i vrata za sobom.

Manea je najpre dreknula na Birilu. Onako, da Sirg koji je poÄ eo da hoda hodnicima oko kraljiÄ ine odaje Ä uje da i sa njom nema Å¡ale. Tren kasnije bila je u zagrljaju. Dugom. Strasnom.

Bez ikakvih reÄ i, Birila je dvostruko mlaÄ u devojku, kojoj je sa svojih 48 leta mogla i majka da bude, a od koje su skoro sva tri njena sina bila starija, obgrlila najpre dlanovima. BaÅ¡ na ivicama lica, kako bi doÄ ekala njene usne koje kao da su vekovima Ä ekale ponovni susret sa kraljiÄ inim. Poljubac je bio od onih divljih, bez zadrÅ¡ke, a i cela njihova veza bila je burna, Ä im je Manea stigla meÄ u Ä uvare i otpoÄ ela sa tim napornim smenama.

A smene su veÄ drugu godinu bile razliÄ ite od onih po zavrÅ¡etku Velikog rata. Isprva je po deset odabranih boraca brinulo da kraljica i sholar Rolt sa dvora Pagrora ostanu do kraja svojih Å¾ivota na najdaljem ostrvu na koje je noga ljudi Starog sveta stupila do otkrivanja Novog, a onda se neÅ¡to promenilo. SaglasivÅ¡i se da opasnosti po mir gotovo da viÅ¡e i nema posle kraha RÄ e i uzimanja u zatoÄ eniÅ¡tvo po jednog muÅ¡og deteta svih gospodara pokorenih gradova, Ä etiri kralja su donela odluku da se straÅ¾a reformiÅ¡e. Na poseban naÄ in - podelom na obiÄ ne vojnike i one sa posebnim zadatkom. Ä uvare.

Po novoj podeli, sada veÄ dve godine staroj, svakog meseca jedno kraljevstvo bi slalo trideset svojih vojnika da motre na okolinu Visoke kule i paze da se ne desi nikakav kontakt izmeÄ u zatoÄ enika i ribarstvu posveÄ enog stanovniÅ¡tva koje je nastanjivalo dvestotinak kuÄ a. Iako je tri nedelje plovidbe bilo potrebno da se od prestonice Obala, Morske zvezde, doÄ e do Poslednjeg ostrva, a na njega su brodovi dolazili baÅ¡ retko, niko u Ä etiri kraljevstva koja su dobila rat nije hteo niÅ¡ta da prepuÅ¡ta sluÄ aju. Otuda i zabrana bilo kakvih viÄ anja i razgovora zatoÄ enika sa stanovniÅ¡tvom, o Ä emu je najpre brinuo spoljni obruÄ , sastavljen od pomalo obiÄ nih straÅ¾ara.

ZavrÅ¡etak te njihove jednomeseÄ ne smene, koja se svodila na osmoÄ asovno motrenje na okolinu kule svakoga dana, oznaÄ avalo bi i poslednju posetu tih vojnika Poslednjem ostrvu u njihovim Å¾ivotima. Ä uvari su, meÄ utim, birani na po godinu dana.

Ta osmorka, a po dva Ä lana je slalo svako od kraljevstva-pobednika, nisu bili obiÄ ni borci. Svakoga od njih birao bi njegov dvor, jer je zadatak bio poseban: trebalo je Ä etiri sata dnevno provesti pazeÄ i na Birilu, Ä etiri na sholara Rolta, do sutraÅ¡nje smene. I, svakog dana, rotacija. Najpre u tandemu sa sunarodnikom. Naredna dva dana sa Ä uvarima iz drugog kraljevstva. Pa iz treÄ eg. Pa onda i onog Ä etvrtog, sve dok se rotacija ne okonÄ a, a nedelja proÄ e. I svaki dan, naizgled, isti. Ovaj, meÄ utim, nije bio takav. Obe su to znale. I jedva doÄ ekale.

GledajuÄ i sklopljene oÄ i mlade ratnice koju je ljubila, Birila u njoj prepozna strast koju je i nju samu proslavila. Nisu je uzalud, kao mladu, a i u dane najveÄ e slave RÄ e, zvali "najlepÅ¡om Å¾enom koja je ikada hodala kroz Pet kraljevstava", no njeno najveÄ e oruÅ¾je bila je zavodljiva priroda, koja nije prezala ni od kakvih lukavstava ne bi li pomogla planovima svoga muÅ¾a. Kralja Vrola, ubijenog od sopstvene straÅ¾e, PlaÅ¡tova, nije bilo meÄ u Å¾ivima veÄ pet godina, no Birilin naÄ in postojanja nije se menjao. Zlo u njoj kao da je sve viÅ¡e narastalo Å¾eleÄ i povratak na silom oteti presto, a strast koja u njoj nikada nije spavala samo se razbuktala dolaskom Manee na Poslednje ostrvo.

Kraljica joj proÄ e dlanom kroz gustu, Ä esto u dug rep svezanu kosu. Namerno puÅ¡tenu tog dana. Drugim dlanom odmah pronaÄ e put kroz njenu tananu odeÄ u i obgrli vrh grudi koje su jedva doÄ ekale taj dodir. Ples usana preuzeo bi tada glavnu reÄ da mlada ratnica nije osetila kako onog dlana nema viÅ¡e u njenoj kosi, veÄ joj se penje uz golu unutraÅ¡nju stranu butine, sve do prepona. Odjednom, tu se naÄ oÅ¡e i prsti druge ruke, te se ona izvi preko velikog okruglog stola i pusti da je usne koje su jednom ljubile kralja istraÅ¾uju iznova baÅ¡ tamo gde je bila najvrelija.

Trzaj devojke kada je osetila kako se cela grÄ i oko jezika u sebi bi dovoljan da se Birila pridigne, nagne preko nje zadihane, i novim, znatno tiÅ¡im i sporijim poljupcem, umiri. Koliko je to bilo moguÄ e.

"Ne Å¾elim da ovo ikada prestane", reÄ e drhtavim glasom Manea.

"I neÄ e, draga moja. NeÄ e nikada", Ä u odgovor, pre novog obeÄ anja: "Koliko za dve noÄ i ovo Ä emo ponoviti na brodu. Ako i dalje Å¾eliÅ¡ da sa mnom pobegneÅ¡ iz ovog ludila, zauvek".

"Oh... Å½elim li? Å½elim viÅ¡e od svega", rekoÅ¡e napuÄ ene usne savrÅ¡eno graÄ ene ratnice, koje potraÅ¾iÅ¡e vrat kraljice, tren pre nego Å¡to se ona izmaknu.

"Polako, mila moja. ImaÄ emo sve vreme sveta za nas, ali sada moramo neÅ¡to drugo. Jesi li priÄ ala sa Jonom i Noridorom?"

"Severnjaci k'o severnjaci, Å¡krti na reÄ ima. Ali ne i delima. Da, videla sam se nasamo sa njima posle doruÄ ka. Rekli su mi da je sve spremno", odgovori Manea, pa dodade: "Samo... meni je jasno koja Å¾elja mene vuÄ e, ali kako si njih nagovorila da pristanu?"

"ObeÄ ala sam im deo svog blaga kada stignemo nazad na kopno."

"Pristali su tek tako? Nisu li prvog dana ovde rekli da Ä e te zajedno ispuniti oÅ¡tricama budeÅ¡ li ikada progovorila u njihovom prisustvu, joÅ¡ uvek besni Å¡to im je celo selo spaljeno u ratu?"

"PriÄ ali su oni Å¡toÅ¡ta. Ali su me ispunili neÄ im drugim. NeÄ emo sada o tome, rekla sam ti veÄ jednom da sam morala da im se dam, obojici, ne bih li videla mogu li da ih prevedem na svoju stranu. Sa

tobom Å¾elim sve, ali su mi bili potrebni i oni, znaÅ¡ i sama", reÄ e kraljica.

"Znam, vrlo dobro znam... Ali ta pomisao, da su te imali, da te je iko drugi imao..."

"Mila devojko, ne troÅ¡imo reÄ i na ono Å¡to je moralo da se desi. MisliÅ¡ da sam uÅ¾ivala puÅ¡tajuÄ i te Å¾ivotinje da se naslaÄ uju mojim telom, i to istovremeno? Ne. Ali sam znala zaÅ¡to to radim. Kada smo prvi put ostale nasamo, priznala sam ti da bih volela da mogu da zagrlim nekog kao Å¡to si ti i da plaÄ em danima zbog svega. I sada bih. Samo Å¡to ne bih da plaÄ emo, nego da uÅ¾ivamo. Beskrajno", izgovori Birila i Maneinu donju usnu obrgli sa svoje dve.

Ratnica Visokog oseti kako joj Ä itavo telo i dalje bridi, u trenu zaboravi i Jonu i Noridora, i plan bekstva i sve drugo Å¡to postoji, potpuno se prepustivÅ¡i novom talasu strasti. Birila je pusti mladim rukama da odu niz kraljiÄ in struk, pa niz noge, do haljine, a onda i ispod nje. Stezanje vrhova golih butina bilo je baÅ¡ ono Å¡to je Manea Ä ekala, te pribliÅ¾i sebi telo Å¾ene koja je nekada bila kraljica, a sada je bila njena.

Ples usana se nastavi, baÅ¡ kao i ples nestaÅ¡nih prstiju Ä uvarke, a nakon Å¡to su joj istom merom uzvratili i Birilini, dva tela se izviÅ¡e u uzdasima koje su morale da priguÅ¡e kako su samo one znale koliko je teÅ¡ko. Sirg je, uostalom, bio tu negde, na istom spratu.

Nastavak tog dana je protekao daleko mirnije, bar kada se o zbivanjima u kraljiÄ inoj odaji tiÄ e. Misli su bile priliÄ no burnije. Manei od uzbuÄ enja, Birili od iÅ¡Ä ekivanja.

Naredni dan doneo je novi raspored Ä uvara, a noÄ koja je usledila donela je ono Å¡to se toliko tajno planiralo.

Kada je poslednja smena okonÄ ana, a Ä uvari otiÅ¡li na odmor kod onih koji su tog dana bili slobodni od obaveza da paze na kraljicu i Rolta, straÅ¾a se, kada je noÄ pala, rasporedila u krug oko Visoke kule. BaÅ¡ kao i obiÄ no. Jedina razlika bilo je teturanje ratnice iz Visokog kraljevstva koja se oko ponoÄ i pojavila pred vojnicima.

"Aah... Ko vam je zapovednik noÄ as?", upita Manea, drÅ¾eÄ i se za stomak.

"Manea? Å ta je sa tobom? Ja sam", odgovori Lanas, jedan od straÅ¾ara, i sam iz Visokog kraljevstva, kao i Ä itava trideset oÄ lana Ä eta, Ä ija je treÄ ina brinula o zatoÄ enicima te noÄ i.

"Izgleda da sam se otrovala neÄ im. Vodite me do sholara, umreÄ u od ovog grÄ enja stomaka", reÄ e kroz zube Manea.

"Ali... nareÄ enje kraljeva je da noÄ u niko...", odgovori Lanas, a njen glas ga prekide.

"Odluke Ä uvara su vaÅ¾nije od odluka straÅ¾e, Lanase. A ako me ne odvedeÅ¡ do sholara, zaÅ¾aliÄ u prvo ja, a onda, veruj mi, i ti. Boli me! PeÄ e! Vodite me brzo gore", zakuka ratnica Visokog steÅ¾uÄ i se za stomak, pa straÅ¾a odluÄ i da je trojica tako zgrÄ enu odvedu u kulu do sholara, kog probudiÅ¡e bez da su mu kucali na vrata.

Manea se, meÄ utim, sruÅ¡i na pod Ä im je uÅ¡la u Roltove odaje, onesveÅ¡Ä ena od bolova. Suvonjav Ä ovek, uvuÄ enih crta lica i pomalo mraÄ nog izgleda, ustade hitro iz svog kreveta, priÅ¡avÅ¡i devojci oko koje se odmah po padu nadvilo troje straÅ¾ara od kojih je jedan drÅ¾ao upaljenu baklju. Tren kasnije sholar izvadi dugaÄ ak noÅ¾ i probode kroz leÄ a jednog od njih, a dok su se druga dvojica latila za svoje maÄ eve - Manea ih odozdo probode sa svoja dva kratka. Obojicu u istom trenu.

"To su trojica. Sada je red na severnjake", rekoÅ¡e pogledi preÅ¾ivelih pre nego Å¡to uzeÅ¡e kljuÄ eve i sprat niÅ¾e otkljuÄ aÅ¡e Birilina vrata.

Dole, podno Visoke kule, bitka je trajala manje od vremena potrebnog da se zatoÄ enici i Manea spuste niz stepenice.

Jona i Noridor su straÅ¾u, koja prvi put od progonstva kraljice i sholara iz Pagrora nije bila raÅ¡trkana u krugu veÄ okupljena, pobili u treptaju oka. Od sedmorice, dvojica su pala sa strelama u svojim grkljanima. Dok su se ostali okretali ka Å¾bunju odakle su hici poleteli, isukani maÄ evi sasekoÅ¡e najpre Lanasa i njegovog zamenika, a uz dodatnu pomoÄ noÅ¾eva, okrilja noÄ i i iznenaÄ enja, i trojica preostalih vojnika padoÅ¡e pred naletom severnjaÄ kih grdosija. Nijedan rog se nije oglasio. BaÅ¡ kao Å¡to je sve i bilo isplanirano.

Tren kasnije svo petoro je bilo na okupu, izmeÄ u mrtvih tela straÅ¾e.

"A sad, brzo. Koliko vas noge nose", reÄ e Manea, i povede malu povorku kroz noÄ , koja bi bila od onih u kojima se niÅ¡ta ne vidi da nebo nije bilo taman onoliko vedro koliko su priÅ¾eljkivali.

Na obali ih je Ä ekao Ä amac. Ä etvorica veslaÄ a nisu ni reÄ progovarala, samo su prionula na posao brÅ¾e no ikada kada su se svi ukrcali. Broda nije bilo nigde na vidiku. Posve oÄ ekivano, jer bi bio ugledan i sa samog Poslednjeg ostrva ranije tokom dana, ili od strane straÅ¾arskih brodiÄ a koji su kruÅ¾ili oko parÄ enceta kopna pazeÄ i da se odnekud ne pojave uljezi. Ipak, sat vremena veslanja dovede ih do drugog Ä amca, u koji uskoÄ iÅ¡e, pa joÅ¡ brÅ¾im ritmom odoÅ¡e ka puÄ ini Mora bez kraja. Prvi Ä amac ih je pratio, sve sporije i sporije zbog umora veslaÄ a, a posle viÅ¡e od sat vremena te zavereniÄ ke plovidbe, ukaza im se na horizontu brod. IÅ¡ao je ka njima po meseÄ ini, a Ä im se ukrcaÅ¡e na njega, poÄ e radost i veselje na palubi.

"Kraljice! Lard Å¡alje pozdrave, a primi i naÅ¡e iz Rutoija", reÄ e debeli mornar oko kog se ostali razmakoÅ¡e.

"Lofuse, stari vuÄ e sa Istoka! Dobro je videti te opet, nakon svih ovih godina", reÄ e Birila i zagrli ga.

Mornari im priÄ oÅ¡e, razdragani, noseÄ i poneko bure aula, a dok je pozdravljanje trajalo, a graja postajala sve veÄ a usred puÄ ine, u stomacima Jone i Noridora odjednom se naÄ oÅ¡e noÅ¾evi.

Njihovi urlici i zakrvavljeni pogledi dok su im ubice parale utrobu izazvaÅ¡e tajac na palubi. Manea se pribi uz Birilu, koja joj Å¡apnu:

"Rekoh ti, mila. Samo su mi posluÅ¾ili za moj cilj".

Tren kasnije, ratnici koja se, privijena uz Birilu, od iznenadnog dogaÄ aja tresla kao da je devojÄ urak, kraljica usnama dodirnu njene. A vrhom noÅ¾a zapara njen trbuh, dok su je, tako nasmejanu i konaÄ no slobodnu, razrogaÄ ene oÄ i Manee gledale i pitale se "Zar i ja?".

Chapter 7: Nil

Nil

Rastanak sa Ä etvorkom koja je krenula na sever obavljen je bez mnogo reÄ i. Svima je bilo jasno koliko je ozbiljan put na koji se kreÄ e, pa su nekadaÅ¡nji junaci Velikog rata prizvali Dobro jedni drugima i krenuli svako na svoju stranu. Jedini dogovor bio je Å¡aljiv - da se, kao nekada, "vide kod najveÄ eg bureta vina". Istina, Isak je opet insistirao da ipak bude kod najveÄ eg bureta aula, ali je to izazvalo samo smeh, ne i promenu plana.

Nil i Tina, u pratnji Aleka i Nejta koji su brinuli i o petom konju, priliÄ no natovarenom za svoju veliÄ inu, po savetu iz Sabedorije krenuli su preÄ icom na jug. Brzo su skrenuli sa druma koji je na istok vodio ka Robu, Å¾eleÄ i da izbegnu i taj, ali i joÅ¡ jedan grad Juga, Grotlo. Cilj im je bilo, koliko je to teren dozvoljavao, drÅ¾anje prave linije do prestonice kralja Zanta, Krika. Kretanje je stoga moralo biti usporenije nego Å¡to bi to inaÄ e bio sluÄ aj, ali odluka da se izbegnu predeli u kojima se vojska diÅ¾e i kreÄ e na istok, u rat sa Obalama, bila je viÅ¡e nego razumna. NaroÄ ito jer je jedan od putnika bio princ Obala, liÄ no.

"Bar su su nas oni sivi oblaci mimoiÅ¡li", reÄ e Nil, pogledavÅ¡i na svom zglobu obavijenu, zlatom i sitnim biserima ukraÅ¡enu ogrlicu brata. Brata kog je, iako je bio tek dete, kralj Pagror pogubio pre pet godina baÅ¡ po jednom tmurnom, najtmurnijem danu u njegovom Å¾ivotu.

"Samo da nas oluje koje se spremaju mimoiÄ u", dodade Tina, a onda se osvrnu ka paru mladih uÄ enjaka koji ih je pratio na svojim konjima. "Snalazite li se vas dvojica? Nisam Ä esto viÄ ala sholare koji jaÅ¡u", upita ih uz osmeh.

"Sve je u redu. Jedino mi se Ä ini da bi Nejt rado da drÅ¾i uzde jednim dlanom, a drugim da prelistava stare spise", reÄ e Alek, popravivÅ¡i raspoloÅ¾enje cele Ä etvorke, osim najmlaÄ eg Ä lana koji bi, da je u prilici, stvarno Ä itao i dok jaÅ¡e.

Selo pokraj kog su proÅ¡li ne zalazeÄ i u njega delovalo im je sablasno pusto, Ä ak i za noÄ , jer su oÄ ekivali da Ä e videti makar kakav odsjaj ognjiÅ¡ta. Ipak, bili su predaleko da bi se zagledali u to Å¡ta seljaci rade u sitne sate, a i imali su posla sa kraljem Juga, ne sa obiÄ nim svetom. Taj svet se, radovao ili ne novom ratu, sigurno bavio nekim drugim, vaÅ¾nijim stvarima u poslednje dane mira.

Nil se, jaÅ¡uÄ i Ä utke pokraj Tine, zagleda u nju, zamiÅ¡ljenu. Nikada je nije video po meseÄ ini, niti tako mirnu, u sedlu pokraj sopstvenog. Delovala je sa tom Å¾utom dugom kosom kao nekakvo nestvarno, vitko biÄ e koje nije sa tog sveta, mada je koplje u njenom dlanu priliÄ no jasno govorilo da se sa ovozemaljskim problemima itekako dobro snalazi. Uostalom, po svojim veÅ¡tinama i herojstvima u Velikom ratu bila je i poznata. Skoro isto kao i po lukavom podizanju ustanka u gotovo porobljenom Visokom, Ä ime je najavljen krah Pagrora. Tina se baÅ¡ tada okrenu i osmehnu mu se, pitomije nego Å¡to je u tom trenu poÅ¾eleo da je sluÄ aj.

"Ne sviÄ a mi se ova tiÅ¡ina", reÄ e odjednom Alek.

"SvaÅ¡ta. NoÄ k'o noÄ . Samo Å¡to smo na otvorenom. UÅ¡uÅ¡kani smo bili u onim okruglim zidinama, pa smo se odvikli od Å¾ivota po mraku", uteÅ¡i ga godinu dana mlaÄ i Nejt, a onda se ipak zagleda u Aleka koji se izdignu na sedlu, kao da neÅ¡to osluÅ¡kuje.

"MoÅ¾da je vreme da odmorimo", reÄ e Tina. "Mrak je veÄ pokrio sva kraljevstva. A i konjima nije lako uz samo jedan predah tokom dana".

Nil se sloÅ¾i sa tim, ali mu Alekovo ponaÅ¡anje bi sumnjivo.

"Sve u redu, mladi prijatelju?", upita ga Arilion.

"Gospodaru Nile, mislim da bismo...", poÄ e sholar.

"Nemoj to 'gospodaru', nisu naÅ¡e godine baÅ¡ toliko razliÄ ite, iako dolazim sa dvora. Nil je sasvim dovoljno", odgovori Arilion, prestolonaslednik Obala.

"Razumem. Nile... mislim da bismo mogli da idemo joÅ¡ malo dalje. Nije ovo mesto za predah", reÄ e Alek.

"ZaÅ¡to?", upita Tina, navikla na kamenom satkan i okruÅ¾en put kakvim su se upravo kretali, a kakvi skoro da jedini i postoje u njenom, Visokom kraljevstvu.

"PreviÅ¡e je tiho za jednu noÄ ", zaÄ u odgovor mladog konjanika pokraj sebe.

"Alek, ako se plaÅ¡iÅ¡ da spavaÅ¡ pod otvorenim nebom, trebalo je to da nam kaÅ¾eÅ¡ u Sabedoriji", ispade Nejt hrabriji od starijeg kolege.

"Ovo nema veze sa otvorenim nebom. Ima veze sa predelom u kom smo. Proplanak pred nama je bolji. Ove stene sa obe naÅ¡e strane idealne su za zase...", reÄ e Alek, ali ne zavrÅ¡i reÄ jer se oko Ä etvorke koja je bila na pet konja odjednom stvori dvadesetak ljudi. Skoro svi sa nategnutim lukovima, ali i sa ponekim isukanim maÄ em.

Tajac je trajao nekoliko sekundi. Nil ih iskoristi da osmotri one koji su zasedu napravili.

"Osam previÅ¡e skladno graÄ enih ljudi da bi bili seljaci. Sedam oklopa kakve je imala stara RÄ a. Tobolci za strele takoÄ e odatle. DrÅ¾anje maÄ eva kao kod ratnika, ne kao u seljaka. Svi u savrÅ¡enoj formaciji", pomisli i pokuÅ¡a da shvati zaÅ¡to mu se sve viÅ¡e Ä ini da se ne radi o obiÄ nim razbojnicima, iako su delovali priliÄ no umorno.

"Mislim da je red da siÄ ete, kada smo vas veÄ ovako sveÄ ano doÄ ekali", zagrme u tiÅ¡ini glas sredoveÄ nog Ä oveka, Ä iji je ogroman maÄ skoro bljeÅ¡tao u mraku. Toliko, da se jasno videlo da na dlanu kojim ga nije drÅ¾ao nedostaje mali prst, a da mu jedno oko svetluca, kao da je celo bilo od stakla.

"A ko to traÅ¾i od nas?", upita Tina, steÅ¾uÄ i koplje koje je okrenula sa bodljom ka zemlji.

"NaÅ¡a imena vam nisu od velike koristi. Ali, ono Å¡to nosite, moglo bi da bude od koristi nama. I, ko god da si, devojko, to koplje ti neÄ e mnogo pomoÄ i. Dvoje vas je, a nas je viÅ¡e od trideset".

"Ä etvoro nas je, a vas je 18", dobaci Nejt, koji je veÄ prebrojao ljude koji su ih potpuno okruÅ¾ili.

"Pa, ova beba zna da priÄ a", nasmeja se grohotom neko iz kruga koji je Ä inio uspeÅ¡no izvedeno zasedu, a smeh prihvatiÅ¡e i ostali.

Nil je i taj trenutak koristio da planira naredni potez. Brzo sebi priznade da bi borba bila verovatno izgubljena, iako je Tina najbolji ratnik uz kog se borio, a da je poÅ¾eleo da ga poljubi. Gubici ovog iznenadnog neprijatelja bili bi priliÄ ni, ali cena koju bi platili, verovatna smrt oba sholara, a moÅ¾da i njihova, nije bila neÅ¡to na Å¡ta je bio spreman da plati. Zadatak koji su morali da obave bio je vaÅ¾niji od junaÄ enja u tom trenutku.

"Ako vam treba naÅ¡ tovar, voljni smo da vam ga ustupimo. U zamenu za slobodan prolazak dalje", reÄ e mladi Arilion.

"Bojim se, momÄ e, da se vaÅ¡e putovanje ovde zavrÅ¡ava. SiÄ ite sa konja, oni vam viÅ¡e neÄ e trebati", odgovori Ä ovek koji je oÄ igledno bio voÄ a te druÅ¾ine, a kome su, kada se pribliÅ¾io, jasno videli oÅ¾iljak oko oka kog viÅ¡e nije bilo. Ako se ne raÄ una staklo koje ga je na neki Ä udan naÄ in priliÄ no dobro odmenilo.

Nil pogleda Tinu, podiÅ¾e na trenutak obrve, a onda uzdahnu, spuÅ¡tajuÄ i pogled. Koji tren kasnije svi su se spustili sa svojih konja.

Razbojnici, o kojima nisu znali niÅ¡ta sem da nisu bili zainteresovani samo za tovar, ali ni od onih koji su spremni da ubiju i plemiÄ e iz Ä istog hira, razoruÅ¡aÅ¡e ih i povedoÅ¡e samo njima vidljivom stazom. Prvo kroz stenje, a onda i kroz Å¡umu koja im se ukazala. Nisu bili svezani, a i teÅ¡ko da bi daleko dogurali peÅ¡ke po gotovo apsolutnom mraku koje su stvarale guste kroÅ¡nje. Ä utke su se kretali u sredini kolone, okruÅ¾eni isukanim maÄ evima, a praÄ eni napadaÄ ima koji su jahali njihove konje. Nedugo zatim, stigoÅ¡e do podnoÅ¾ja brdaÅ¡ca. BaÅ¡ tu voÄ a neÅ¡to reÄ e dvojici najbliÅ¾ih pratilaca, oni priÄ oÅ¡e Å¾bunu koji je bio na poÄ etku strmine, pomeriÅ¡e ga i pred njima se ukaza ulaz u peÄ inu.

"Divno. Zatvorenici. Nisam to bila veÄ pet godina", reÄ e ne previÅ¡e tiho Tina, Å¡to izgleda niko od onih koji su napravili zasedu nije primetio, osim onog koji je vodio Ä itavu kolonu.

"A ti si bila zatoÄ ena... kada i gde, devojko? I, kako ti je ime?", upita je on.

Tina pogleda Nila. Svesna da o napadaÄ ima ne zna niÅ¡ta, ali ne stigavÅ¡i da ih analizira usred zasede kao Å¡to je to Arilion uradio, pomisli da bi moÅ¾da bilo dobro da kaÅ¾u ko su i gde idu. Ipak, izgovori samo: "Tina".

"UÄ i unutra sa ostalima. Tina", bilo je sve Å¡to je Ä ula pre nego Å¡to se grm iza njih vrati na mesto, a onda zatoÄ enici ugledaÅ¡e pred sobom veliku prostoriju na Ä ijim je zidovima bilo upaljeno bar desetak krupnih baklji.

Smestili su ih uza zid i povezali im ruke iza leÄ a. Potom su jednim dugaÄ kim kanapom sve njihove ruke dodatno povezali, obezbedivÅ¡i se da nova lica u peÄ ini nikuda neÄ e moÄ i da mrdnu bez da se kreÄ u svo Ä etvoro. OstavivÅ¡i ih da sede, otmiÄ ari odoÅ¡e u sredinu, gde su, smeÅ¡teni na zemlji, na niskom stolu poÄ eli da veÄ eraju. Ä inili su to bez mnogo reÄ i, ne primeÄ ujuÄ i viÅ¡e zarobljenike, za razliku od ostatka bande koja ih je sve vreme zagledala. Konje viÅ¡e nisu videli, niti su ih Ä uli, ali su itekako mogli da Ä uju glasove onih koji su im prilazili i posmatrali ih izbliza.

"Ova mi deluje sasvim zdravo. Mogao bih nju da...", reÄ e jedan, ali mu Tina odgovori bez da je zavrÅ¡io reÄ enicu:

"Probaj bilo Å¡ta i ostaÄ eÅ¡ i bez tog probala".

"Ha-ha-ha-ha... Tino, ovo je neka od tvog roda, Ä im se zove sliÄ no a i priÄ a o odsecanju", reÄ e taj siÄ uÅ¡ni Ä ovek, a od stola ustade jedan daleko krupniji, kome je sa usana joÅ¡ klizila mast.

Bio je priliÄ no snaÅ¾an, viÅ¡e pleÄ at nego visok, a nakon Å¡to nadlanicom obrisa usta reÄ e joj:

"Mogla bi da ostaneÅ¡ bez tog jezika. Å½ene previÅ¡e priÄ aju. A poslednjoj sam ga odsekao ima viÅ¡e od pet godina. Predugo...", reÄ e Tino.

"Tako se ne razgovara sa jednom damom", izgovori Alek, ali ga snaÅ¾ni tresak iste one nadlanice obori na pod, taÄ no pred Nilove noge. Mladi Arilion i Tina, koja je bila na drugom kraju Ä etvorke, pokuÅ¡aÅ¡e da se pridignu i uzvrate, ni sami ne isplaniravÅ¡i kako bi to taÄ no moglo da se izvede. DoÄ ekaÅ¡e ih, meÄ utim, donji svodovi stopala koji ih, o ramena, gurnuÅ¡e unazad ka zidu. Smeh se prolomi tom Ä udnom, prostranom a sasvim solidno osvetljenom salom. Smejali su se glasno svi osim jedne devojke koja je bila naspram njih, sa druge strane stola, takoÄ e sa rukama na leÄ ima, uza zid.

Nil ju je posmatrao veÄ neko vreme. Imala je nekakve Ä udne Å¡are oko oÄ iju, crne kao da je ugljenom sebi iscrtala taj deo lica. Kosa, joÅ¡ tamnija od tih crta oko oÄ iju, srednje duÅ¾ine, iÅ¡la joj je priliÄ no u Å¡irnu, a zavrÅ¡avala se malo ispod visine ramena. DoÄ ekala ih je tihim osmehom kad su uvedeni. A i sve vreme ih je na Ä udan naÄ in gledala sa druge strane peÄ ine, kao da im je pogledom upuÄ ivala poruku "Sve je u redu".

"Ko je ona?", upita Nil Ä oveka koji ga je gurnuo nogom nazad.

"Ona? Pre neki dan smo je uhv..", poÄ e da glasi nespretni odgovor, ali ga voÄ a grupe, uÅ¡avÅ¡i konaÄ no i sam u peÄ inu, okonÄ a.

"Ovde ja postavljam pitanja i niko drugi. Ko si ti momÄ e i, Å¡ta Ä ete vas Ä etvoro mimo puteva, usred noÄ i?"

"NaÅ¡a imena vam nisu od velike koristi", pokuÅ¡a Nil da bude duhovit, ali dobi takvu Å¡amarÄ inu da umalo pade poput Aleka.

"Izgleda da ne shvataÅ¡ neke stvari... Nile Arilione", iznenadi Ä etvorku ta reÄ enica voÄ e bande. Novi tajac. Kratki.

"PronaÅ¡li su pismo iz Sabedorije", Å¡apnu Nejt Aleku, mada su i Nil i Tina to mogli da Ä uju poÅ¡to mali sholar nije bio baÅ¡ veÅ¡t Å¡aptaÄ . A i ko bi bio, kada ga Å¡ezdesetak oÄ iju gleda, netremice.

"Slavni Nil Arilion. I... Tina. Pasilis, zar ne? Å ta bi, maca pojela jezik, a?", reÄ e voÄ a, izazvavÅ¡i smeh sebi odanih ljudi.

"VenriÄ e, daj ih meni", zatraÅ¾i Tino od voÄ e, neÅ¡to starijeg od sebe. Ovaj ga najpre prekorno pogleda zbog izgovaranja imena, ali mu se onda u pogledu vide da je ipak sasvim bezbedno da priÄ aju Å¡ta im je volja, jer zatvorenici neÄ e daleko odmaÄ i.

"Ne, Tino. Tvoji mali noÅ¾evi i ostala seÄ iva moraÄ e da se igraju sa nekim drugim Å¾rtvama. Ove Ä emo da odvedemo Mutavom. Ipak su to vrlo, vrlo retke zverke, nisu za tvoja klanja. Strpi se, naÄ i Ä emo ti nekog usput", odgovori Venrik.

Tino se iznervira, okrenu i Å¡utnu sa poda prazni tanjir, koji umalo pogodi u glavu sada veÄ zaboravljenu devojku koja je Ä uÄ ala prekoputa.

"Polako. I ona Ä e nam trebati. Vea, ustaj odatle i posluÅ¾i Ä orbom naÅ¡e goste. BiÄ e im to poslednja do kraja dugog putovanja na koje kreÄ u", reÄ e Venrik.

Devojka poÄ e da posluÅ¡a, jedan od razbojnika joj odveza ruke i ona priÄ e vatri, nad kojom je visio sada veÄ skoro skroz prazan lonac. Bio je ogroman, ali ga je i tako praznog teÅ¡ko nosila. Zbog velikog dna u njemu je ipak bila po koja kaÅ¡ika za svakog od novih zatvorenika.

"Ne moraÅ¡ da mi kaÅ¾eÅ¡ ko si i gde si poÅ¡ao. Vas sam i Ä ekala", iznenadi Nila dajuÄ i mu kaÅ¡iku Ä orbe, a onda se pomeri do Aleka.

"Ti si.. Zemljani, zar ne?", reÄ e mu, a kad je kaÅ¡iku stavila u usta Nejta, osmehnu mu se i reÄ e "Ä ast mi je da te konaÄ no vidim. Seti me se u molitvama". Zbunjenost je narastala meÄ u Ä etvorkom, a kada je kaÅ¡iku prinela Tininim ustima samo proÅ¡apta: "Pozdravi oca kada ga vidiÅ¡".

"Ko mu Å¡alje pozdrave?", upita kÄ i omiljenog kovaÄ a Visokog kraljevstva, nadaleko Ä uvenog, ali uglavnom borcima i ratnicima, a ne baÅ¡ toliko da bi ga i kakve Ä udne Å¾ene, u crno odevene i obojenih delova lica oko oÄ iju, tako srdaÄ no pozdravljale.

"Vea Ä e biti dovoljno. Vea iz Vrline".

"Vrline? Ne Å¾ive li tamo samo... mudraci?", upita Alek, Å¾eleÄ i joÅ¡ Ä orbe koja, nekim Ä udom, uopÅ¡te nije bila bezukusna, za razliku od grupe domaÄ ina koja je poÄ ela da se zabavlja vadivÅ¡i sadrÅ¾aje torbi koje su doneli sa petog konja.

"Zemljani, znanja kojima te uÄ e su o prirodi. O Ä oveku Ä eÅ¡, meÄ utim, uÄ iti sam. Celog Å¾ivota. Da, mudraci jedini tamo Å¾ive. U ostatku sveta Å¾ivi predrasude", odgovori crna devojka.

"Predrasude? Kakva?", upita Nejt nakon Å¡to je uzeo drugi zalogaj.

"Jedna od njih je da su mudraci samo muÅ¡karci", bi odgovor.

"Ko si ti? I ko su uopÅ¡te oni?", zapita tiho Tina pogledavÅ¡i grupu koja je nazdravljala njihovom malom zalihom vina.

"Moje je bilo da vas naÄ em. Ovo je bio jedini naÄ in. A oni su vojnici RÄ e. Spremaju prevrat. To vam je dovoljno. Sutra Ä ete se razdvojiti, a ja sam tu samo na... proputovanju".

"NiÅ¡ta ne razumem, ko Ä e se razdvojiti?", reÄ e Nejt i dodade: "I Å¡ta ti znaÄ i to o proputovanju? TraÅ¾iÅ¡ nekog?"

"Aha. TraÅ¾im svog".

"Svog... koga? Å ta?", upita Nil.

"Svako u Å¾ivotu traÅ¾i nekog svog, Nile Arilione. Neki su ih i pronaÅ¡li, ali to ne prepoznaju. Ili neÄ e sebi da priznaju. A neki joÅ¡ tragaju. VaÅ¡e traganje Ä e biti posve razliÄ ito posle ovog dana. Odmorite se, napori tek poÄ inju za vas Ä etvoro", reÄ e Vea.

"Ti spadaÅ¡ u... prozorljive?", upita ponovo mali Nejt.

"A ti spadaÅ¡ u mudre. I priÄ ljive, iako joÅ¡ male", nasmeja se Ä udna devojka, a onda je jedan od otmiÄ ara gurnu, viknuvÅ¡i na nju.

NoÄ je protekla iznenaÄ ujuÄ e tiho. StraÅ¾ari su, po dvojica u smeni, brinuli da Ä etvorka nigde ne mrdne, a zatvorenici se, uz zabranu razgovora, pre ili kasnije uspavaÅ¡e, nemirnih misli. Jutro je stiglo brÅ¾e nego Å¡to su Å¾eleli.

Posle svega nekoliko sati sna, nareÄ en je polazak. Svezanih ruku, a sa Arilionove je odavno bila otrgnuta vredna ogrlica, smestiÅ¡e ih po dvoje na konja. Nila i Nejta na jednog, Tinu i ispred nje Aleka na drugog. Pre polaska, vezali su im oko vrata Ä udne omÄ e jer je u svakoj od njih stajao privezan mali bodeÅ¾, okrenut ka grkljanu. Svaki od dva otmiÄ ara koji su jahali iza zatvorenika drÅ¾ao je po dva kraja debelih uÅ¾adi. Bilo kakav pokuÅ¡aj bega bio bi ne samo bolan, veÄ tragiÄ an. NeÅ¡to lagodnije jahala je, svezana, na istom konju sa svojim Ä uvarom Vea, koja se brecnu na straÅ¾ara kada je hteo da maÄ em zamahne ka vrani koja ju je stalno pratila od izlaska iz peÄ ine.

Tiho je proÅ¡ao Ä itav dan, po sve veÄ oj Å¾egi, uz odmore u Å¡umarcima, kroz koje su se uglavnom i kretali. Drugi isto tako, a treÄ i je protekao viÅ¡e u odmoru nego pokretu, jer je izvidnica javila da se veÄ a grupa vojnika Juga uputila iz Å½drepÄ evog vriska na zapad, ka Obalama. Hrane za zatoÄ enike bilo je tek koliko da ostanu uspravni u sedlu Ä itavog dana, ne i dovoljno da bi bilo ko od njih rekao "taman za ovaj obrok". NiÅ¡ta se nije menjalo ni sve dok narednog jutra nisu stigli pred jedno selo. Odatle im se deo otmiÄ ara brzo vratio, sa ulovom od nekoliko kokoÅ¡aka i desetak jaja iz lakog plena zvanog neÄ ije dvoriÅ¡te. Novo sklanjanje u Å¡umu, paljenje vatre koja je bila dovoljna tek da se na nabijenim Å¡tapovima Å¾ivina ispeÄ e, bio je jedini predah jer se putovanje nastavilo vrlo brzo.

"Vea, da ne beÅ¡e ovih kokoÅ¡aka, pojeli bismo tvoju vranu", reÄ e jedan od odmetnika.

"I tvoju nogu, mrÅ¡ava ti neÅ¡to ta ptiÄ urina. Tino bi nam te iseckao fino, kao najbolju Å¡unku", reÄ e drugi, pa se grohotom nasmeja i skoro zagrcnu.

Dani su se smenjivali vrlo sporo. Komunikacija gotovo da nije postojala meÄ u dve grupe zarobljenika jer su im konji bili udaljeni, pa je Nilu ostalo samo da Ä aska sa Nejtom, koji se nije bunio, kad veÄ nije mogao da Ä ita.

"Å ta misliÅ¡, mali moj druÅ¾e... gde li nas to vode?"

"Kod Larda Hurdoka", odgovori odmah buduÄ i sholar.

"Larda?! Ali on je nestao joÅ¡ u Velikom ra...", reÄ e skoro naglas Nil, pa zastade na tren. A onda dodade: "Da. Nisam o tome uopÅ¡te razmiÅ¡ljao. Ko bi o njemu uopÅ¡te i mislio ovih dana. Otac mi je priÄ ao o njegovoj surovosti, mada su do naÅ¡eg osvajanja dvora Pagrora i on i deo PlaÅ¡tova koji nisu digli ruku na kralja veÄ bili nestali".

"U istoriji naÅ¡eg sveta veÄ je bilo sedam nestanaka pa slavnih pojavljivanja", reÄ e Nejt, koji je verovatno iÅ¡Ä itao celu Istoriju kraljevstava veÄ u prvoj godini od dolaska u Sabedoriju.

"Lard se neÄ e 'slavno pojaviti', to ti garantujem ogrlicom moga brata. Koja je... ko zna kod kog od ovih... A i ko bi stao uz njega? Ova banda? I Å¡ta bi on mogao da uradi sa njom? Nijedan grad RÄ e, ne samo zbog zatoÄ ene dece gospodara, neÄ e krenuti u prevrat bez kralja. A kralja nema veÄ pet godina. Niti Ä e ga biti", izgovori Nil, a mladi sholar dodade:

"Ali ima kraljice. I tri princa".

"I svi su zatoÄ eni", odbrusi Nil.

"Ne bih na to raÄ unala", odgovori odjednom Vea, projahavÅ¡i pokraj njih dok ju je straÅ¾ar drÅ¾ao pred sobom na sedlu.

Nila joÅ¡ jednom zbuni i njena pojava i njene reÄ i, jer nije postojala nikakva Å¡ansa da je Ä ula tihi razgovor sa Nejtom. Nedugo zatim svi su galopom preÅ¡li preko, u tom trenutku pustog, druma koji spaja Å½drepÄ ev vrisak i Grotlo.

SledeÄ eg jutra, ponovo veoma tmurnog zbog kiÅ¡e koja samo Å¡to nije poÄ ela da pada, Vea ih je posluÅ¾ila delovima tvrde pogaÄ e i tiho rekla: "Podne. Bljesak. Tada kreÄ ete. Ä uvajte se oceluta kada se ponovo budete spojili". Bilo je to poslednje Å¡to su od nje Ä uli.

"Kakav sad ocelut? Njih nema veÄ jako dugo", Å¡apnu Nejt Nilu kada se Ä udna devojka odmaknu.

"Mladi prijatelju, nije joÅ¡ sve upisano u knjige iz kojih vas uÄ e. U Velikom ratu primeÄ ena su bar tri, ali ni ti oceluti nisu bili od velike pomoÄ i RÄ i kada se na nju sruÄ iÅ¡e Ä etiri vojske ostalih kraljeva", odgovori mu svezani princ.

Oko podneva su stali da se konji odmore po drugi put, a deo bande da pronaÄ e kakvu hranu. Devojci u crnom njeni straÅ¾ari naredi Å¡e da pripremi vatru podno kotliÄ a. Ona saÄ eka da joj odveÅ¾u ruke, posle Ä ega joj se vrana spusti na rame. Tada oba biÄ a pogledaÅ¡e Ä etvorku koja je bila podeljena na dva para, a Ä iji pratioci pustiÅ¡e uÅ¾ad koriÅ¡Ä enu samo tokom jahanja.

Vea je u jednom trenu zavukla ruku u dÅ¾ep duge suknje i ubacila neÅ¡to meÄ u granje. Kada se vatra rasplamsala, povukla se na svoje mesto, tik podno nogu straÅ¾ara koji je Ä uvao konje i bio zaduÅ¾en za nju. Svezana Ä etvorka naspram kotliÄ a ju je netremice pratila pogledima, svesna njenih reÄ i o podnevu. Odjednom, ona sagnu pogled i prekri oÄ i rukama. I oni uÄ iniÅ¡e isto kada ih je razrogaÄ enim oÄ ima, kroz na trenutak raÅ¡irene prste, naterala da urade isto.

BaÅ¡ tada, sa mesta koje je trebalo da postane tek jedno malo napuÅ¡teno zgariÅ¡te nakon ruÄ ka, bljesnu neÅ¡to tako snaÅ¾no i tako dugo, da se svi iz Venrikove tridesetoÄ lane bande uhvatiÅ¡e za oÄ i, zaslepljeni svetloÅ¡Ä u.

Nil brzo skide omÄ u sa svog vrata, uze sa nje seÄ ivo koje je bilo deo nekakvog manjeg noÅ¾a, a onda ga zabode u nogu straÅ¾ara koji je stajao iza njega i Nejta. Vrisak je bio snaÅ¾an, ali joÅ¡ snaÅ¾niji je bio udarac glavom u straÅ¾arev stomak. MaÄ mu ispade iz ruku, Nejt uze balÄ ak a mladi Arilion u dva, tri hitra poteza rukama pokraj oÅ¡trice prereza kanap kojim je bio svezan. StraÅ¾ari oko njih se skoro pribraÅ¡e, a Nil, videvÅ¡i da nema vremena da oslobaÄ a druge, uze maÄ i probode kroz leÄ a sebi najbliÅ¾eg, koji je brzo spoznao da ima i gorih stvari od oÅ¡trice u stopalu. Princ Obala potom, joÅ¡ u polu-Ä uÄ nju, doÄ eka maÄ em udar seÄ ice koji mu je dolazio odozgo, a onda brzim pokretom zada kobni udarac iznad struka, te i drugog posla na onaj svet. Tren kasnije, videÄ i da su Tina i Alek onesposobili svog straÅ¾ara, te da pokuÅ¡avaju da prereÅ¾u kanape kojima su im ruke bile zavezane,Nil se pope na konja, potraÅ¾i pogledom Veu, ali nje uopÅ¡te nije bilo u tom meteÅ¾u. BaÅ¡ kao ni njene verne crne saputnice sa krilima.

SnaÅ¾ni Tino u tom trenutku uhvati malog Nejta za vrat, odiÅ¾e ga od zemlje i zagrme na Ariliona:

"Silazi sa konja ili Ä e od malog ostati samo jedna mrtva glava!"

"BeÅ¾i, Nile", viknu stegnuta grla Nejt, a princ Obala ugleda da su straÅ¾ari savladali i preostale Ä lanove druÅ¾ine, iako je Tina uspela da se, na tren osloboÄ ena, Ä ak dvojice reÅ¡i njihovim sopstvenim maÄ evima koje im je zarila u stomake. Alek je ponovo proÅ¡ao najgore jer je, udaren pljoÅ¡timice maÄ em, krvavog lica bio na zemlji.

Odluku je doneo brÅ¾e nego ikada u Å¾ivotu. "Znaju ko smo. Vredan smo im plen. NeÄ e im nauditi, a ja Ä u se vratiti po njih", reÄ e sebi i obode konja, pa pobeÅ¾e kroz Å¡umu dok je Venrik vikao na trojicu sebi najbliÅ¾ih "Za njim, za njim!".

Nil je znao kog Ä etvoronoÅ¡ca bira za beg. Vihor, na kraju krajeva, nije bio bilo koji konj, a kada su taj jahaÄ i njegov prijatelj zajedno, onda brÅ¾eg tandema u Pet kraljevstava gotovo da nema. GoniÄ i su vrlo brzo to uvideli, pa su posle kratke, a skroz bezuspeÅ¡ne potere, odustali i uputili se ka ostatku grupe. Mladi Arilion se, videvÅ¡i to, zaustavi, pa pogleda poloÅ¾aj sunca.

"Nismo dalje od dana jahanja do Å½drepÄ evog vriska, verni druÅ¾e moj. NeÄ emo ovoliko juriti, ali neÄ emo ni odmarati do tamo. Vreme je sada presudno", reÄ e skoro naglas, pomilova konja i upita se - da

li Ä e uopÅ¡te pronaÄ i jedinog prijatelja kog ima u tom gradu Juga, slavnom po ergeli kakve nigde nema, i to u kraljevstvu koje kreÄ e da porobi njegovo.

Chapter 8: Vili

Vili

Od kada su na drumu ostala samo njih dvojica, Vili je konaÄ no poÄ eo da viÅ¡e paÅ¾nje obraÄ a na svog mladog saputnika. Bobi nije bio klasiÄ an primer za izgled sholara, koji su zbog silnih znanja o hrani paÅ¾ljivo birali kada jedu i Å¡ta jedu. Zato su mahom bili vitkog stasa, a Ä eÅ¡Ä e od toga mrÅ¡avi. Ovaj sholar, meÄ utim, bio je suÅ¡ta suprotnost. Iako je tek navrÅ¡io 17 leta, delovao je kao nasmejani dÅ¾ak koji se njiÅ¡e na konju, najveÄ em od pet koji su krenuli onog drugog proleÄ nog jutra iz Sabedorije. Manjem konju od tog bi, verovatno, njegov smeh preseo veÄ prvog dana jahanja.

Drugog, od kada su se u Krstu rastali sa Isakom i tandemom mladih pratioca koji su se uputili na sever, Vili je primetio da sholar sa kojim se uputio u najveÄ u luku kraljevstva Obala ima poteÅ¡koÄ a.

"Å½ulja?", upita ga slavni borac Juga.

"Ne... Mislim, gospodaru Vili, samo mi se Ä ini da konj nije..."

"Nema potrebe da se pravdaÅ¡, Bobi. Nikome ko je krupnije graÄ e nije svejedno kada zajaÅ¡e. NaroÄ ito kada mora dugo da drÅ¾i noge tako Å¡iroko", reÄ e Turlok, gospodar Bedema koji je postao njima najbliÅ¾i grad Juga, da im je kojim sluÄ ajem bilo moguÄ e leteti kao golubovima koje je Bobi nosio u malom kavezu.

Na te reÄ i, mladi sholar povuÄ e uzde, potom zastenja malo podiÅ¾uÄ i levu nogu, te je prebaci uz drugu. Nastavio je da putuje - sedeÄ i sa strane, ali drÅ¾eÄ i se sada sa obe Å¡ake za uzde. Za svaki sluÄ aj.

"E, tako. Sad moÅ¾emo da jaÅ¡emo do sutra", rekao je nasmejani debeljko, koji izgleda za neraspoloÅ¾enje nije Ä uo.

"Neverovatan si", nasmeja se glasno Vili, dodavÅ¡i sebi u bradu "... samo, ne Ä eka nas jahanje do sutra. Mnogo je viÅ¡e dana do Igle".

TreÄ i ruÄ ak koji su podelili samo njih dvojica bio je poslednji koji je obavljen po kiÅ¡i. Nebo se baÅ¡ posle tog skromog obroka razvedrilo. Ne i Bobi kada je shvatio da usoljene govedine viÅ¡e nema.

"Trebalo je da nam potraje do Vrela, prijatelju", nasmeja se, ne viÅ¡e glasno, Vili, shvativÅ¡i da reÄ 'zalihe' dobija priliÄ no drugaÄ ije znaÄ enje kada se putuje sa ovim momkom, buduÄ im Ä lanom reda Drvenih.

VeÄ e pod otvorenim nebom bilo je veÄ neÅ¡to na Å¡ta se Bobi uveliko navikao, o Ä emu je svedoÄ ilo sve raniji ulazak u san. I sve glasnije hrkanje, Å¡to se Turloku nije uopÅ¡te sviÄ alo. Probao je zviÅ¾dukom. Probao i drugim zvucima. Samo jednom je probao laktom, ali se Bobi toliko prepao od tog buÄ enja, da je slavni ratnik Juga shvatio da to uopÅ¡te nije dobra ideja. BaÅ¡ kao Å¡to nije dobra ideja ostavljati ga samog.

Ä etvrtog dana od rastanka se upravo to desilo. ReÅ¡en da ulovi bilo Å¡ta mesnato za naredni ruÄ ak, a prilika za to je bila idealna jer su stigli do oboda Å ume tiÅ¡ine, Vili je otiÅ¡ao u lov, ostavivÅ¡i Bobija da priÄ uva dva konja. "Zadatak priliÄ no lak, Ä ak i za nekog nespretnog poput njega", pomisli Turlok.

Sa dva zeca, na koje je potroÅ¡io tek tri hica strelama, Vili se posle nepuna dva sata vratio na mesto na kome je ostavio mladog sholara. Samo, njega tamo nije bilo. Å okiran, pogleda u nebo, vrteÄ i glavom.

"BoÅ¾e, zaÅ¡to si me sa njim spojio? On ne ume niÅ¡ta sam, osim da pojede celu trpezu... Å ta ja radim sa njim uopÅ¡te? I, gde je on nestao uopÅ¡te?!", upita se Vili, a onda potraÅ¾i tragove konja. Vodili su u istu Å¡umu u kojoj je i on relativno kratko bio, samo drugim, neÅ¡to severnijim puteljkom kog su kopita napravila.

Pola sata praÄ enja tragova dovedoÅ¡e ga do krupnog stabla, i baÅ¡ kada mu se pribliÅ¾io zaÄ uo je glasove. PriÅ¡avÅ¡i drvetu, priljubi se uz njega, a onda sagnut, da ga Å¾bun prikrije, ugleda priliÄ an problem.

Njegov saputnik je bio svezan. Potpuno preplaÅ¡en, oznojen i razrogaÄ enih oÄ iju. Pokraj njega se cerekao neki tako siÄ uÅ¡an Ä ovek da bi ga Bobi sigurno pojeo, ukoliko bi propustio dva obroka u nizu. No, pored tog razbojnika, a odeÄ a i ponaÅ¡anje su ga jasno odavali, bila su tu joÅ¡ Ä etvorica. Znatno mlaÄ ih, ali i znatno opremljenijih od onog sredoveÄ nog koji je Bobiju pretio bockanjem noÅ¾em. Imala je i ta Ä etvorka posla, jer je vezivala ruke nekoj devojci, koja je bila skroz u beloj, dugoj haljini, a Ä ija se crna kosa spuÅ¡tala do sredine leÄ a. Borila se, koliko je to moguÄ e krhkom Å¾enskom telu kada je za ruke i oko struka drÅ¾i Å¡est snaÅ¾nih muÅ¡kih ruku. Gospodar Bedema spazi da onaj Ä etvrti pokuÅ¡ava da joj stavi povez preko usta, ali ga ona ugrize. Vili nije video ugriz, jer mu je devojka bila okrenuta leÄ ima, ali je iz vriska razbojnika to saznao.

"KuÄ ko! PlatiÄ eÅ¡ za ovo i to odmah. Stalinzi, bacite je dole, sada Ä e da vidi koga je...", bilo je poslednje Å¡to je oÄ igledni voÄ a male bande izgovorio braÄ i koja su devojku drÅ¾ala, kada pred njih istupi Vili.

"Ko je prvi pusti, ostaÄ e Å¾iv", izgovori nepobedivi uÄ esnik turnira Juga, kraljevstva u kome je nepobedivost bila samo san dok Vili Turlok nije prohodao.

"Vidi, vidi... Pa, nisi nam rekla da imaÅ¡ Ä uvara. DrÅ¾ite ga!", povika ujedeni Ä ovek, drÅ¾eÄ i se i dalje za bolno mesto podno prsta.

Dok je voÄ a bande ostao da komanduje, Vili je prvi put video nekakvu korist od Bobija. Jedan od braÄ e je uhvatio devojku za nadlaktice i poÄ eo da je ispred sebe nosi Å¡to dalje od mesta neizbeÅ¾ne borbe, iza voÄ inih leÄ a. Dvojica drugih isukaÅ¡e maÄ eve pa, zajedno sa onim najmanjim, uputiÅ¡e ka Turloku. Taj najmanji se brzo naÅ¡ao licem u zemlji, jer ga je Bobi sapleo, a onda onako svezan reÅ¡io da mu sedne na zadnjicu, izazvaÅ¡i vrisak steÅ¡njenog, a smeh Vilija koji se potpuno oraspoloÅ¾io od iznenadne scene. Tren kasnije morao je da atmosferi doda i malo tonova. Jednog od svojih maÄ eva.

BaÅ¡ njime je odbio seÄ ivo sa desne strane, i to takvom silinom da je ruka napadaÄ a odletela iznad njegove glave, a on se zateturao. Drugi, koji je na tren zastao da vidi Å¡ta Ä e se desiti sa tim uvodnim udarcem, samo je osetio udarac pesnice, koja ga, dok je drÅ¾ala neupotrebljeni maÄ , iz okreta udari posred nosa. Bez da se mnogo pomerao iz mesta na kome je saÄ ekao razbojnike, Vili je onog prvog uhvatio za kosu, te njegovu glavu upoznao sa onom drugom, koja se nalazila meÄ u Å¡akama natopljenim krvlju. Krupni momak koji je odnosio devojku vide tada Å¡ta se desilo braÄ i, vide i onog stiÅ¡njenog, te isuÄ e noÅ¾ i stavi joj ga pod grlo. VoÄ a, koji se sve vreme libio da krene na Vilija, reÄ e ponosno:

"Umalo da se proslaviÅ¡. A sada baci lepo taj maÄ , da ovo lepo lice devojÄ ino ne bi bilo unakaÅ¾eno".

Vili osmotri situaciju. O dvojici koju je uspeo da savlada u trenu viÅ¡e nije morao da vodi raÄ una, ali su mu preostala dvojica bila predaleko da bi iÅ¡ta pokuÅ¡ao oruÅ¾jem. Petnaestak stopa je, ipak, previÅ¡e za bilo

Å¡ta, dok je noÅ¾ pod grlom devojke. Ona, preplaÅ¡ena, tresla se u naruÄ ju grdosije, oborivÅ¡i glavu pa joj kosa prekri prednji deo tela sve do struka.

VeÄ u sledeÄ em momentu - bila je slobodna. Na Bobijevo zaprepaÅ¡Ä enje, kome se baÅ¡ svidelo da bude od neke konkretne koristi Ä ak i dok sedi, a niÅ¡ta manje i na Vilijevo, odnekud doleteÅ¡e kamenice koje pogodiÅ¡e dva potiljka. TreÄ a je, meÄ utim, promaÅ¡ila cilj i da nije bilo brze reakcije Turloka, zakaÄ ila bi i njegovo rame.

"Tanai! TrÄ i", povika nekoliko deÄ jih glasova, ali devojka se nije pomakla. OkrenuvÅ¡i se ka dubljoj Å¡umi da vidi svoje spasioce, vrati glavu ka Viliju i Bobiju, sklanjajuÄ i kosu sa lica. Krupne, oÄ i Ä udesne lepote, ulepÅ¡aÅ¡e taj dan putnicima ka Obalama, a njena koÅ¾a, blago tamnija od one koja se obiÄ no sreÄ e u pet kraljevstava, otkri im da je istoÄ njakinja.

Vili se zagleda u mladu devojku, od koje je Bobi verovatno bio stariji, mada bi njena lepota zasenila i mnoge iskusne dvorske dame Starog sveta koje su lepoticama nazivali.

Dok su se razbojnici polako hvatali za Ä voruge na potiljcima, a oni iza Vilija ni to nisu uspevali od bolova zbog sudara glavama, iz Å ume tiÅ¡ine izaÄ oÅ¡e Ä udni branioci devojke Ä udne lepote. Svi su bili mlaÄ i od nje.

Neki sa praÄ kama nalik onima koje koriste Obale, neki sa strelama Visokog, a neki od njih a isukanim maÄ em koji bi se pre noÅ¾em mogao nazvati, da nije bilo toliko siÄ uÅ¡ne veliÄ ine onih koji su to drÅ¾ali u ruci. Desetak dece, ne starije od 15 godina, bojaÅ¾ljivo priÄ e Viliju, Ä ija je impresivna figura bila dovoljno zastraÅ¡ujuÄ a da im svaki korak bude sporiji od prethodnog.

"Bobi, ustani sa Ä oveka, uguÅ¡iÄ eÅ¡ ga", reÄ e uz smeh Turlok, Å¡to olabavi napetu atmosferu kod mladih koji su izaÅ¡li iza drveÄ a. Sholar ga posluÅ¡a, uzevÅ¡i odavno noÅ¾ iz ruku napadaÄ a koji ga je svezao, a onda ga pogura ka ostalima, kojima je Vili veÄ uzeo sva oruÅ¾ja.

"BeÅ¾ite odavde, da vam glave ne bi letele. Tutanj!", poviÄ e Vili visoko podignutog maÄ a, a petorica potpuno razbijenih razbojnika oteturaÅ¡e se kako su znali i umeli, bez da su se okretali mnogo.

TiÅ¡ina zavlada prostorom na kome su bila dva putnika i deca koja su shvatila da su, ipak, svi na istoj strani. Jedan deÄ ak istupi, baÅ¡ kada je Bobi priÅ¡ao svom saputniku da mu ovaj razreÅ¾e kanap koji je stezao zglobove Å¡aka.

"Ja sam Keni. Ko ste vas dvojica?"

"Bobijevo ime ste Ä uli. A odeÄ a vam jasno govori da je sholar. Mada, priznajem, ni ja nisam video do pre neki dan sholara tolikog stomaka. A ja sam Vili. Vili Turlok", odgovori jedini odrasli Ä ovek na tom iznenadnom skupu.

Neverica zavlada meÄ u decom.

"Onaj... Onaj Vili Turlok?", upita drugi, neÅ¡to krupniji deÄ ak od Kenija.

"Ne poznajem druge Vilije Turloke", bi uvod u odgovor. "Nego... nemojte da vas plaÅ¡e imena. U neko lepo moÅ¾e i otrov da se upakuje. I u neko straÅ¡no neki lek".

"Gospodaru Vili, sada veÄ govorite kao sholar. A lepo sam ja rekao da Ä ete vi od Bobija imati Å¡ta da nauÄ ite, samo se vi drÅ¾ite mene", nasmeja se mlaÄ i saputnik, Å¡to prihvati i njegov stariji, a i deca.

Napetost je naprasno nestala, mada ne posve i opÅ¡ta zbunjenost celom situacijom.

"Dobro, sada kada je sve postalo mirnije, pre nego Å¡to mi bilo Å¡ta drugo kaÅ¾ete, recite mi - otkuda vi u Å umi tiÅ¡ine? I otkud vam to oruÅ¾je?", upita gospodar Bedema novo druÅ¡tvo.

"Mi tu Å¾ivimo", "Ovo je naÅ¡a Å¡uma", zagrajaÅ¡e odgovori, a Vili se pomalo zbuni. Devojka koju je spasao tada istupi pred njih, a on primeti da joj je na ramenu, pokraj poseÄ enog dela haljine, usled pada razbojnika koji je drÅ¾ao noÅ¾ kada ga je kamen pogodio u teme, ostao blagi krvavi trag.

"Da, mi Å¾ivimo ovde. Imamo samo jedni druge. Roditelje nam je odneo Veliki rat. I... tu smo se okupili. Vremenom", reÄ e devojka Ä ije lice osta mirno i pored rane koja je bivala sve vidljivija.

"PoseÄ ena si... treba to poviti neÄ ime. Bobi", izgovori Vili, ali pre nego Å¡to je njemu sve omiljeniji bucko uopÅ¡te reagovao, Keni reÄ e: "Nema potrebe. Amarili Ä e to. Nije niÅ¡ta straÅ¡no. Å½elite li da jedete sa nama, gospodaru Vili?"

"O, da! Å½elimo!", odgovori umesto Turloka mladi sholar, pa svi opet prasnuÅ¡e u smeh.

Nekoliko stotina koraka dalje, dublje u Å¡umi, stigoÅ¡e do mesta na kome se odjednom, mahom iz Å¾bunja, pojavi nekoliko desetina dece.

"Svi ste... siroÄ iÄ i?", upita zapanjeni Vili.

"Da. Tu smo veÄ neko vreme. Godinu, dve, tri, kako ko", reÄ e Keni, a onda zviznu. Pored zbunjenih maliÅ¡ana, uglavnom odevenih vrlo skromno, pojavi se tu i grupa neÅ¡to starijih deÄ aka, a sa njima i jedan devojÄ urak, ne stariji od deset godina.

"Amarili, Tanai ima posekotinu", reÄ e Keni, a dok je Vili posmatrao devojÄ icu koja je, Ä utke, prilazila, pred decu istupi momak koji bi morao da je Kenijev vrÅ¡njak.

"Ja sam Å on. U ovom delu Å¡ume je moja reÄ glavna. A ko ste vas dvojica i Å¡ta Ä ete ovde?", upita.

"Å one, ovo su Vili...", reÄ e Keni, ali ga voÄ a te posve neobiÄ ne grupe maliÅ¡ana prekide podignutom rukom i saÄ eka odgovor od Turloka. Kada ga je Ä uo, lice mu se na tren zbuni, a potom namrÅ¡ti.

"Tvoji sa juga su mi porodicu pobili", reÄ e Å on.

"Moji ljudi nisu ubijali porodice", reÄ e Vili.

"Ako je tako, zaÅ¡to sam onda sam sahranio i oca, i majku, i njenu braÄ u i njihove Å¾ene?"

"Odakle si ti Å one, gde se to desilo?", upita Turlok.

"Iz okoline Gornjeg luka".

"Å ta bi ratnici Juga radili toliko severno, Ä ak i u Velikom ratu? Moji ljudi svakako tamo nisu iÅ¡li, a ne znam ni za druge iz mog kraljevstva koji bi se Ä ak tamo borili".

"Mi smo bili u poljima tog dana. Pokolj koji se desio u selu nije ostavio preÅ¾ivele, a ja sam liÄ no iz ujakovog tela izvadio maÄ Juga".

"Ratnici juga ne ostavljaju maÄ eve za sobom. Osim ako ne leÅ¾e uz njih, prijatelju", odgovori Turlok.

"Nismo mi nikakvi prijatelji", reÄ e voÄ a deÄ je druÅ¾ine.

"Å one, mislim da sada nije vreme da o tome priÄ amo, njih dvojica su me spasili. Prvo je Bobi priÅ¡ao kada sam vriÅ¡tala, a potom...", reÄ e Tanai, a onda je devojÄ urak uhvati konaÄ no za ruku i blago je povuÄ e na dole.

Tajac koji je nastao bio je samo uvod u neÅ¡to posve Ä udno. SagnuvÅ¡i se pred devojÄ icom, Tanai joj okrenu leÄ a, skloni kosu sa ramena na kome je bila rana, i pusti moÅ¾da najmanjeg Ä lana tog neobiÄ nog skupa da tu spusti svoj dlan. Posle jednog uzdaha zbog dodira prstiÄ a i rane, Tanai na tren sklopi oÄ i, a onda se osmehnu. DevojÄ urak isto zaÅ¾mure, neÅ¡to izgovori vrlo tiho, te se odmaknu, a Vili i Bobi ostaÅ¡e nemi. Rane viÅ¡e nije bilo.

"Ä arolija! Gospodaru Vili, ovo je...", reÄ e zapanjeni sholar, ali ga Å on prekide.

"Nije nikakav Ä arolija. To je Amarili. Iz GrabeÅ¾a je. Isceljuje nekom molitvom koju ju je nauÄ ila baka".

"Izgleda da ne mrziÅ¡ sve sa Juga", primeti Vili.

"Njena baka, nebesa neka joj daju mir, mi nije niÅ¡ta naÅ¾ao uÄ inila".

"ImaÅ¡ reÄ gospodara Bedema da nije ni niko od njegovih ljudi", izgovori Turlok i, pruÅ¾ajuÄ i Å onu svoju snaÅ¾nu ruku, dodade: "Ä im budem u prilici, saznaÄ u Å¡ta se desilo u tvom selu. ImaÅ¡ moju reÄ da Ä u, ako je bilo ko sa Juga u tome uÄ estvovao, od kralja Zanta traÅ¾iti da liÄ no presudim ubicama".

Å on se zagleda u Å¡aku. U oÄ ima mu se videla neverica, koja je ipak popuÅ¡tala pod Å¾eljom svih prisutnih da odgovori svojim dlanom. Nedugo zatim je to i uÄ inio.

"Radim ovo samo zbog toga Å¡to ste spasili Tanai", reÄ e nevoljno, mada je bilo jasno da je ipak poverovao Vilijevom glasu koji je bio protkan istinskom namerom.

RuÄ ak koji je usledio bio je sveÄ aniji zbog zeÄ eva koje je priloÅ¾io Turlok, mada gozba i nije bila toliko velika koliko se Bobi nadao. Gladnih usta je, jednostavno, bilo previÅ¡e, pa se uglavnom sve svodilo na rane proleÄ ne salate, jeÄ meni i raÅ¾ani hleb koji je odnekud donet i pritom nije bio mnogo sveÅ¾, kao i nekoliko komada krupnijeg mesa od ulovljene zeÄ etine.

Razgovori su bili buÄ ni, puni smeha i iskreni. Vilija je Bobi poÄ eo da oduÅ¡evljava trikovima koje je deci izvodio sa kamenÄ iÄ ima, a iako su mu neki od njih moÅ¾da bili i vrÅ¡njaci, oduÅ¡evljeno su gledali sholara koji ih je zabavljao.

"Ko me pobedi u Kamenoj kuli moÅ¾e da bira poklon iz moje torbe", reÄ e u jednom trenutku debeljko, pa sede raÅ¡irenih nogu i poreÄ a kamenÄ iÄ e. Najdalje od sebe je stavio samo jedan. U redu ispod njega tri, pa u sledeÄ em redu pet. U sebi najbliÅ¾em redu poreÄ ao ih je sedam, jedan pokraj drugog.

"Kako se to igra?", upita Amarili, kojoj su Vili i njegov saputnik tek tada po prvi put Ä uli glas.

Sa leÄ a joj je priÅ¡la Tanai, zagrlila je, a onda rekla: "Da pustimo momke, m? Evo, Keni hoÄ e prvi. Mi Ä emo samo da gledamo. Za poÄ etak. VaÅ¾no je samo da ne odneseÅ¡ poslednji kamen, jer kome on

ostane - taj je izgubio".

"Å to onda Keni ne odnese odmah sve sem jednog kamena?", upita Amarili.

"Zato Å¡to u jednom potezu mogu da nosim samo iz jednog reda. Koliko god hoÄ u. Ä ak i ceo red, ako mi se prohte", reÄ e momak kog su prvog upoznala dva saputnika. On se onda zagleda i reÅ¡i da iz reda u kome je bilo pet kamenÄ iÄ a skloni Ä etiri.

"Hm... 1-3-1-7", promrlja Bobi u svoju bradu sagledavÅ¡i novu situaciju sa kamenÄ iÄ ima, te skloni njih Ä etiri iz sebi najbliÅ¾eg reda. "Ti si na potezu, Keni".

DeÄ ak reÅ¡i da skloni Ä itav red iz kog je Bobi skonio Ä etiri kamiÄ ka, a mladi sholar se potom nasmeja.

"1-3-1, dakle... Da vidimo Å¡ta Ä eÅ¡ sad", izgovori debeljko, pa skloni dva kamenÄ iÄ a iz reda u kome su od poÄ etka igre bila tri.

PogledavÅ¡i preostale kamiÄ ke, a ostao je po jedan u tri reda, Keni se zamisli.

"Ovaj Ä u. Ne, ovaj... Uh! Koji god da uzmem, ti Ä eÅ¡ jedan, a meni Ä e ostati poslednji!"

"Rekoh ti da sam nepobediv u ovome", nasmeja se Bobi, a onda pogleda Vilija koji ga, niÅ¡ta manje raspoloÅ¾en, potapÅ¡a po ramenu. To je bio lakÅ¡i deo posla. TeÅ¾i je bio pomoÄ i mladom sholaru da ustane nakon Å¡to je dobio i preostalih 11 partija.

NoÄ je nekako brzo svratila nad Å umu tiÅ¡ine, a vreme za polazak je odavno proÅ¡lo.

"Morali bismo da krenemo. Dug put nas Ä eka, tek smo na njegovoj polovini, a vremena baÅ¡ i nemamo", reÄ e Turlok.

"Ali... NoÄ Ä e. NoÄ u se ne putuje. Ostanite uz nas, pa ranom zorom krenite gde vam je volja", izgovori Å on, po prvi put prijateljskim tonom od kada su ga sreli.

"Gospodaru Vili, Å on je u pravu. NoÄ Ä e nas uhvatiti, a neÄ emo ni sat odmaÄ i od ovog mesta. Ovde je bar toplo, vatra...", reÄ e Bobi, a gospodar Bedema se osmehnu i sloÅ¾i.

"SlaÅ¾em se, mladi prijatelju. Sat jahanja nam neÄ e mnogo vremena uÅ¡tedeti. Onda Ä emo za Iglu krenuti u zoru".

"U Iglu?", upita Tim, 15-godiÅ¡njak iz Å½drepÄ evog vriska, koji je uz Vilija proveo dobar deo dana, priÄ ajuÄ i o tome kako su mu oca i oba brata ubili vojnici RÄ e joÅ¡ pre nego Å¡to je Veliki rat zvaniÄ no poÄ eo.

"Da, Time... Idemo na brod. Pa u Novi svet", reÄ e Turlok.

Tajac meÄ u decom nije se desio ni jednom od kada su se svi okupili, ali tog trenutka tiÅ¡ina je zasenila sve drugo.

"Novi svet?", upita Amarili.

"Da. Novi svet. Ä uli ste za njega?"

"Naravno da smo Ä uli. To Å¡to smo deca, i Å¡to smo u Å¡umi, ne znaÄ i da ne znamo niÅ¡ta. Samo... Jel' istina da tamo postoji narod u kome su samo oni koji su bez roditelja?", upita Å on.

Bobi reÅ¡i da mu odgovori, kao najnaÄ itaniji na tom pospanom skupu u kome je svako naprasno postao budniji nego Å¡to je mislio da Ä e biti sluÄ aj u sumrak:

"Malo je Å¡ta poznato o njima, Å one. 'Ljudi Å¡ume', tako nekako je Valtazar pisao o njima. Ali ne kao u naÅ¡em Å umskom kraljevstvu. Oni tamo, u toj svojoj Å¡umi, Å¾ive u nekim Ä udnim kuÄ ama, na stotinu stopa od zemlje, skoro skroz u kroÅ¡njama. Pisao je da u tu Å¡umu odlaze svi koji ostanu sami u ratu... Ne znam da li su stvarno siroÄ iÄ i, moÅ¾da su to odrasli ljudi. Riol nije baÅ¡ detaljno slao informacije o njima. Bar ne u onim spisima koji su stigli do Sabedorije", reÄ e mladi sholar.

"Povedite i nas", reÄ e odjednom Amarili.

Turlok se trgnu. Nije oÄ ekivao tu molbu, iako je mogao da je nekako baÅ¡ lako potpuno razume. Ipak, brzo je iz stanja saglasnosti njegov razum progovorio drugim tonom.

"O, devojÄ ice draga... Bojim se da naÅ¡ put nije ni najmanje Ä ist kao ta tvoja Å¾elja. Mnoge opasnosti nas Ä ekaju", poÄ e Turlok svoju priÄ u, ali ga Bobi prekinu.

"Gospodaru Vili... Ali, ta Å¡uma je mnogo bliÅ¾e obali Novog sveta nego tamo gde smo se mi uputili. Mi Ä emo mnogo zapadnije da idemo. Sigurno je da bi se na brodu moglo naÄ i koje mesto..."

"Bobi, vreme je da se uozbiljimo. Stanje je sve jezivije, novi rat..."

"Novi rat?", upita nekoliko klinaca u glas, raÅ¡irivÅ¡i oÄ i kao da im je neko pred njima baÅ¡ tada ubio najmilije.

Vili shvati da ovi maliÅ¡ani ne znaju Å¡ta se zbiva, niti Å¡ta se sprema, niti Å¡ta je uzrok svemu tome. BaÅ¡ kao Å¡to ni on nije znao uzrok, ali je bio reÅ¡en da sazna. I zbog molbe Sabedorije. I zbog toga Å¡to mu do rata sa nekadaÅ¡njim prijateljima nije bilo. A i zbog Mine, koju je prizivao u seÄ anja svakog dana od kada ju je poslednji put video, a tome je bilo skoro tri godine.

"Gospodaru TurloÄ e, moÅ¾e li bar neko od nas starijih da krene sa vama?", upita Tanai, a onda nesvesno trepnu kapcima na naÄ in na koji bi veÅ¡te dame sa dvorova umele u sekundi da zavedu. Ona je to uradila posve prirodno, bez ikakvih skrivenih namera, Å¡to Turloku bi jasno.

Vili se zagleda u nju. Pa u Amarili. Pa u Kenija, Å ona, Tima...

"Deco, ne mogu da vas povedem. Razumite. Shvatam zaÅ¡to Å¾elite iz ove Å¡ume, ali... Ne mogu. Mnogo vas je. Nisam dvorska dama da brinem o vama. Hajde da prenoÄ imo sada, jutro je pametnije od veÄ eri, pa Ä emo tada na tenane. VaÅ¾i?", upita ih Vili, misleÄ i u sebi "smrt ratnika je slavna i normalna, ali... ne bih mogao da podnesem da se nekome od njih tako malih bilo Å¡ta desi".

SloÅ¾ivÅ¡i se sa predlogom o kraju dana, deca ustadoÅ¡e i poÄ eÅ¡e da razmeÅ¡taju postelje koje su odavno napravili od pruÄ a i liÅ¡Ä a. Neka se popeÅ¡e u minijaturne kuÄ ice u niskim kroÅ¡njama, a gostima dodeliÅ¡e Å onov Å¡ator, jedini koji su imali. I jedini iz kog se te noÄ i Ä ulo hrkanje, dok je Vili pokuÅ¡avao da smisli kako da utiÅ¡a Bobija. A i kako da Å¡mugne sa njim u zoru, a da ne probudi i ne povredi decu koja su imala tako Ä istu Å¾elju - da budu sa sebi sliÄ nima, na bezbednom.

Chapter 9: Buron

Buron

Krik je vekovima uspevao da odoli svim nevoljama i kao jedan od retkih gradova koji nikada nisu pali u neprijateljske ruke ponosno se uzdizao na jedinom brdaÅ¡cu u tom delu kraljevstva Juga. Trostruke zidine, meÄ utim, nisu bile krcate straÅ¾arima. Bilo ih je kao da je u pitanju obiÄ an dan, iako to uopÅ¡te nije bio sluÄ aj. Niti je bilo dodatnih oÄ iju da paze sa Å¡irokih spoljaÅ¡njih bedema, koji su Å¡titili najveÄ i deo stanovnika prestonice. Niti na visokim srediÅ¡njim, koji su narod razdvajali od plemstva. A nije ih u veÄ em delu bilo ni na zidinama unutraÅ¡njeg utvrÄ enja koje je, u dva nivoa, od svega loÅ¡eg Ä uvalo kraljevsku familiju. I kule-osmatraÄ nice su tog dana bile priliÄ no puste, jer je straÅ¾a koja je motrila na bezbednost kralja imala druga nareÄ enja od Boara Zanta: trebalo je organizovati ratni pohod. BaÅ¡ zato, iz grada se spremala povorka kakvu Jug odavno nije video na jednom mestu.

U samom dvorcu, sa balkona svoje velike odaje, mladi Buron je posmatrao Å¾ivost u svakom od segemenata koje su Ä inili ogromno utvrÄ enje.

"PrinÄ e, stigao je Lurit", reÄ e jedan od krupnih momaka iz Buronovog obezbeÄ enja, prenuvÅ¡i 22-godiÅ¡njeg prestolonaslednika u trenucima promiÅ¡ljanja o onome Å¡to se zbiva. I o onome Å¡to sledi.

"Neka uÄ e. Ostavite nas same", reÄ e Buron, pa rukom pomeri svoj ogrtaÄ u stranu, okrenu se i zakoraÄ i ka sredini odaje. Pred njim se uskoro naÅ¡ao stariji, proÄ elavi Ä ovek, koji se pokloni do zemlje.

"PreskoÄ imo formalnosti, Lurite. Kakve su vesti?", upita princ.

"Gospodaru Burone, nisu onakve kakvim se vaÅ¡ otac nada. Ali, viÅ¡e od toga se bojim da neÄ e Å¾eleti ni da ih Ä uje ovakve", odgovori Ä ovek kog je princ poznavao joÅ¡ od detinjstva.

"Od tebe ih svakako neÄ e Ä uti, stari moj. SluÅ¡am te", reÄ e mladi Zant, pa sede u svoju visoku drvenu stolicu, nalik prestolu u kome je u glavnoj odaji sedeo kralj, ada je kraljevao.

"Moji douÅ¡nici u Obalama kaÅ¾u da je su one izgleda svesne opasnosti koja im se sprema. Vojska im se polako, gotovo neprimetno ali ipak okuplja. Stari Arilion se, izgleda sprema za glavni udar", reÄ e Lurit.

"Nisam ni sumnjao. Kao Å¡to mi znamo Å¡ta se tamo zbiva, ne Ä udi me da mu odavde neko javlja Å¡ta radimo. Ali, voleo bih da mi Å¡aka dopadne ta ptiÄ ica koja je propevala..."

"PrinÄ e, to moÅ¾e biti i neki seljak. Ne radimo mi niÅ¡ta skriveno, hiljade vojnika je pred gradom, joÅ¡ viÅ¡e njih stiÅ¾e sa svih strana. Ovakav manevar se ne moÅ¾e sakriti i da hoÄ emo", izgovori Lurit, jedan od retkih u koje Buron imao mnogo poverenja.

"Nije ovo nikakav manevar. Ovo je sila. Sila koja kreÄ e u pohod. I neÄ e stati dok jedno od ova dva kraljevstva ne nestane", reÄ e princ Juga, pa uzdahnu.

"U vaÅ¡em glasu kao da ima neke sete, ako smem da primetim?", upita Lurit.

"Sete? Ne volim ja Obale, stari prijatelju. Ali ih i ne mrzim. Å½ivot bi bio mnogo bolji da ratovi ne postoje. Ali, u neke se mora iÄ i. Zar da pognemo glave kada ubiju kraljevog sina?", reÄ e Buron.

"Razumem vas. Zbog vesti koje donosim tri sam konja promenio da bih stigao do vas. Ali... U Obalama niko, pa ni na dvoru, ne spominje nikakvu dobit od pokolja u Novom svetu. Å taviÅ¡e, svi moji ljudi, a verujte mi, prinÄ e, traÅ¾io sam da mi se ne javljaju dok triput ne provere glasine, tvrde da su Arilioni...", reÄ e Lurit, pa zastade.

"Govori", podiÅ¾e glas i obrvu buduÄ i kralj Juga.

"Svi moji ljudi tvrde da su Arilioni potpuno zateÄ eni vestima iz Novog sveta".

"Glume, veÅ¡to, kao Å¡to su oduvek umeli da sakriju svoje namere. Zar misle da Ä e nas svojom tiÅ¡inom zavarati? Da Ä e moj otac nastaviti da ide u lov, mirno, iako mu je jedan od sinova ubijen? Gluposti. OÄ ekivati drugÄ ije ponaÅ¡anje je isto kao kada bi oÄ ekivali da neko odmah poÄ ne javno da slavi tako uspeÅ¡no sproveden podli plan. Ne, prijatelju moj, oni su samo reÅ¡ili da saÄ ekaju da se bura stiÅ¡a, pa da zagospodare novim prostranstvima. Ssami. Moj otac je tu u pravu, potpuno", reÄ e Buron.

"Ako je tako, gospodaru, onda vam moje reÄ i i nisu bile potrebne", kaza Lurit.

"IzaÄ imo na balkon, da ti pokaÅ¾em kakav gnev Ä e osetiti Obale zbog toga Å¡to su uradile", pozva ga princ.

Samo Å¡to su zakoraÄ ili na veliku terasu, sa koje se pruÅ¾ao pogled ka severnoj kapiji i hiljadama uÅ¾urbanih ljudi iza i ispred nje, Buron reÄ e tiho:

"Iz ovih odaja glas moÅ¾e da se Ä uje i u susednim, ma koliko da smo tihi. A ovde, uz gradsku vrevu, jedva Ä emo Ä uti jedan drugoga. Zato ovde mogu da ti kaÅ¾em: od tebe sam Ä uo baÅ¡ ono Ä ega sam se pribojavao. Ssve Å¡to si mi rekao o Obalama, u dubini svog srca sam i predoseÄ ao. Sve vreme", uzdahnu Buron, pa dodade: "Nikada neÄ u preÅ¾aliti Bibija. Nikada. Niti Ä u stati, dokle me noge nose, makar iÅ¡ao na kraj sveta, dok ne naÄ em njegovog ubicu. Samo... nisam uopÅ¡te siguran da su Obale to organizovale".

Tajac na terasi na trenutak je bio potpun. Podno tih zidina, koje su se nadvijale nad mali trg na kome su se ljudi opremali, uzjahivali konje i pripmali svoja oruÅ¾ja, vreva je bila sve glasnija. Buron nastavi, govoreÄ i viÅ¡e za sebe:

"Bibi je mogao sam i sa petoricom da se bori. Iako mlad, mogao je. Mene bi jednom rukom mogao da pobedi, u takvog je ratnika izrastao. A onih njegovih sedam Zubi... Otac ih je liÄ no probrao iz naÅ¡e garde, ostavivÅ¡i samo dvojicu Bibijevih, a poslavÅ¡i Ä ak petoricu svojih. Oni bi mogli sa desetinama da se nose. I baÅ¡ zato me me sve to buni, sve... ZaÅ¡to ni jedan jedini golub nije poleteo? ZaÅ¡to se niko od njih joÅ¡ uvek ne javlja? NemoguÄ e je da su svi nestali bez traga, to prosto nije moguÄ e!"

"Gospodaru, iste reÄ i su izgovorene i u Morskoj zvezdi. Kralj Arilion je besan, izgubio je sholara uz kog je odrastao, izgubio je najboljeg prijatelja Trozupca..."

"Ako ih je izgubio, Lurite... Ako ih je izgubio. Sve me to zbunjuje. Jako. Uz majku sam nauÄ io da ne verujem slepo onome Å¡to drugi kaÅ¾u. Niti da mi je dovoljno ono Å¡to vidim svojim oÄ ima. NauÄ io sam da radim i jedno i drugo, da, ali da mi treÄ e bude najvaÅ¾nije: ono Å¡ta srce kaÅ¾e. A ono kaÅ¾e da je ovaj rat...", zastade tu Buron.

"Da je ovaj rat...?", nastavi njegov najbolji douÅ¡nik.

"PogreÅ¡an".

U tom trenutku zaÄ u se Rog vladara, jer se poslednja kapija pred dvorom otvori zbog ulaska konjanika. Sedmoro ih je okruÅ¾ivalo osmog, u sredini. Podno dvojice tihih sagovornika jedna duga kosa se umiri, kao kada vetar iznenadno stane. Sa gotovo divljeg konja iz sredine, kog pridrÅ¾aÅ¡e dvojica mladiÄ a, siÄ e devojka graÄ e kao u najboljih ratnica Visokog.

"Evo Larnale. PoÄ i sada, moram sa sestrom da dogovorim neke detalje. Hvala ti na svemu, stari prijatelju", reÄ e Buron Luritu koji se nakloni glavom i izaÄ e iz odaje.

U nju je, nedugo zatim, sa svojim Å¡lemom u ruci, uÅ¡la devojka koju je princ doÄ ekao raÅ¡irenih ruku.

"Brate", reÄ e ona i zagrli ga. "Spreman da vodiÅ¡ kraljevstvo dok se ne vratimo u slavi?"

"Larnala, uopÅ¡te nisam siguran da je mudro da i ti ideÅ¡", reÄ e joj godinu dana mlaÄ i brat.

"Da Å¾ene vode Jug, iÅ¡ao bi i ti. Ne zbog mene. Zbog Bibija i onih krvoloka Å¡to ga svirepo ubiÅ¡e".

"Da... SlaÅ¾em se. Ali, neko mora da ostane u Kriku. Otac je odredio mene, a ja bih odredio i tebe".

"Ne moÅ¾eÅ¡ sam da upravljaÅ¡ praznim gradom? Ha! Å alila bih se na tu temu do sutra, da nas sutra ne Ä eka polazak. Vreme je da krv plati za krv", izgovori ona, reÅ¡ena da razgovor na tu temu ne traje previÅ¡e, jer je ionako sve jasno.

"Sestro, uvek si bila najratobornija od nas Ä etvoro. I tu ti ravne nema. Otac ima razlog da bude ponosan na tebe, kao i svi mi. Samo se pitam, moraju li i Å¾ene u rat?", upita je gledajuÄ i preko njenog ramena ka vratima. Kod njih se, njegovim Zubima, pridruÅ¾iÅ¡e i sestrina sedmorica Ä uvara.

"Ne moraju. Ali Å¾ele. Brata su nam ubili, Burone. Brata. I da sam dete, poÅ¡la bih".

"I ja bih. Da otac nije odluÄ io kako je odluÄ io".

"Neko mora i da ostane uz majku. A i da vlada"

"Praznim gradovima, kako neko reÄ e malopre..."

"BiÄ e puni kada se vratimo. I ljudi i raskoÅ¡i. Obale Ä e pamtiti po ruÅ¡evinama, a nas po slavnim juriÅ¡ima. Pesme Ä e nam spevati, Burone, nazdravljaÄ e se najboljim vinima Juga kada se vratimo. Raduj se. Bibi bi bio ponosan na ono Å¡to radimo sada za njega", reÄ e Larnala, pa nasu sebi malo vina, otpi i sede u bratovljevu stolicu.

"I, Å¡ta misliÅ¡, Burone Zante... Koliko Ä e dana proÄ i pre nego Å¡to se u slavi vratimo? Mesec, dva, pet?"

"Nisam razmiÅ¡ljao o tome. Morska zvezda je samo jednom pala u svojoj istoriji..."

"PaÅ¡Ä e po drugi put. Poslednji", dobaci Larnala.

"Da. Nema sumnje. Samo se pitam, da li Ä e prvi put pasti zbog napadaÄ a. Jedini put je ruÅ¡ena zbog izdaje, i to pre viÅ¡e od tri veka"

"Ti to sumnjaÅ¡ u oca? Mene? Nas?", otvori sestra oÄ i, Å¡irom, kao da je Ä ula potpuno neoÄ ekivanu vest.

"Ne, Larnala. Naravno da ne sumnjam. Samo zamiÅ¡ljam nemenivni pokolj pod tim Ä udnim zidinama... Hiljade Ä e izginuti dok se neko ne uspentra na neki od onih krakova. ObeÄ aj mi da neÄ eÅ¡ biti u prvim redovima?", skrenu Buron temu ka vojnoj taktici.

"Ne mogu niÅ¡ta da ti obeÄ am osim da Ä u ih sa vrhova tih zidina bacati dole kao Å¡to su oni naÅ¡eg brata".

"Larnala, mi i ne znamo kako su ga ubili..."

"Ali, znamo ko je. Zar ne, brate?", podiÅ¾e obrvu najstarije dete kralja Juga i, steÅ¾uÄ i balÄ ak svog maÄ a, ustade. A onda dodade:

"Ne znam ni Ä emu svi ovi razgovori, brate. PriÄ ali smo toliko puta u noÄ i punog meseca, kada je prvi put doÅ¡la vest da vesti od njih nema. Rekla sam ti tada da su pomorci to sigurno uradili. Otac je, uverena sam, dobro proverio to. InaÄ e ne bi podigao ovoliku silu".

"Otac Å¾eli krv, zbog palog deteta. A najlakÅ¡e je okriviti one koji su najbliÅ¾i tragediji i poÄ i na njih. Ali, Å¡ta ako je to neko namerno tako udesio, da baÅ¡ to pomislimo? Samo zamisli da je tako kako kaÅ¾em, ma koliko ti neverovatno zvuÄ alo. Å ta bi onda rekla o ovom ratu?", upita je otvoreno Buron. I, Larnala se prvi put u tom razgovoru zaista zamisli. Nije dugo proÅ¡lo, a ona progovori:

"Do sada smo samo priÄ ali 'uradili su severnjaci, uradila je RÄ a, ovi su ili oni su'. Nikada mi nisi rekao neÅ¡to tako... Ti stvarno misliÅ¡ da je neka zavera posredi? Dobro, i da je tako, a nije tako, Å¡ta kaÅ¾u oni tvoji Ä udaci Å¡to se sa njima domunÄ avaÅ¡ skoro svaki dan?"

"Larnala, nisu Ä udaci, nego... ljudi od poverenja. Koji imaju veze u svakom gradu pet kraljevstava".

"Dobro, ne zanima me zoveÅ¡ li ih Å¡pijunima ili drugovima, Å¡ta kaÅ¾u?", upita sestra.

"KaÅ¾u da su na dvor Obala jednako zbunjeni kao i mi".

"Mi nismo zbunjeni. Mi smo reÅ¡eni", nije se dala Larnala.

"Zbunjeni smo, sestro... Zbunjeni. I otac, isto. Samo je na Jugu oduvek bilo najlakÅ¡e latiti se za maÄ i presuditi onome u koga sumnjaÅ¡ nego sesti i razmisliti".

"Pa, koliko da razmiÅ¡ljamo? Jel' godinu dana dovoljno za ubijeno kraljevo dete? Ili ti je tek dve dosta za mrtvog brata?", rasrdi se sestra.

"ZnaÅ¡ i sama da sam sa Bibijem proveo viÅ¡e vremena nego svi vi ostali zajedno. Ne govori tako", reÄ e i na neki Ä udan naÄ in potpuno pripitomi sestru svojom iskrenoÅ¡Ä u. Po prvi put od silaska sa konja nije delovala ratoborno. Å taviÅ¡e, sede ponovo, zamiÅ¡ljena, kako to samo sestre umeju.

"Bibi... BratiÄ moj... Ne znam Å¡ta da kaÅ¾em, sem da mi nedostaje. Jako. Volim te Burone, biÄ u ti verni podanik kao Å¡to sam i naÅ¡em ocu, ali on je bio za kralja viÅ¡e nego bilo ko od nas, Boarove dece. Bio je bolji borac i od oca, i od mene, i od svoje sedmorice Ä uvara. O, Zubi, prokleti da ste, zar da...", reÄ e Larnala, ali je Rog vladara prekide na tren. "Otac stiÅ¾e".

"Ne, on Ä e sa majkom doÄ i tek predveÄ e. Ovo je Baladar", izgovori Buron i bi u pravu.

NajmlaÄ em Ä lanu kraljevske porodice njih dvoje nisu izaÅ¡li daleko u susret. SaÄ ekali su ga u predvorju, gde se broj Ä lanova Zuba uveÄ a sa 14 na 21 kada je uÅ¡ao Baladar, ne skidajuÄ i sa leÄ a veliki luk od tisovine.

"Burone... Larnala... Samo sam svratio da vidim treba li joÅ¡ Å¡ta pred polazak. Moje leglo je potpuno spremno, svih hiljadu i po njih koji su na kraju obuke biÄ e na Ä elu kolone, otac mi je dozvolio", reÄ e im momak od 19 leta, svega godinu mlaÄ i od Bibija koji je ostalim sagovornicima bio pred oÄ ima dok su gledali Baladara, fiziÄ ki veoma sliÄ nog.

"Ne, sve je u redu, Baladare, ja sam se pobrinula za ostale oÄ eve naredbe. Buron, ionako, ima poslova na dvoru. Ti i ja Ä emo ujutru izjahati zajedno. Isprva Ä u pozadi brinuti o komori, a kada doÄ e dan koji Ä ekamo, moja jedinica Ä e ti biti desno krilo", reÄ e sestra.

"BiÄ e mi Ä ast da sa tobom krenem u osvetu", reÄ e mladi ratnik, koga Buron osmotri od glave do pete.

Za razliku od vrÅ¡njaka, Baladar je bio priliÄ no snaÅ¾nih ruku. Nije imao nikakvu poÅ¡tedu tokom petogodiÅ¡nje obuke, obavezne za sve 13-godiÅ¡njake Juga. Na svoje insistiranje je, odmah posle boravka u leglu koje je Å¾ivelo i veÅ¾balo baÅ¡ u okolini Krika, pridruÅ¾en prestoniÄ kom gnezdu. Nije video mnogo sveta, ali je za manje od pola godine u kraljevoj vojsci stekao dovoljno naklonosti stareÅ¡ina, da su ga vratili u leglo kako bi i sam bio jedan od zapovednika novajlijama.

"Krila, Larnala? Luk na leÄ ima, Ä ak i u sopstvenom dvoru, Baladare? Ja kao da sam u druÅ¡tvu Å¾ena iz Visokog", reÄ e Buron i nasmeja se glasno, pa potapÅ¡a po pleÄ ima mlaÄ eg brata.

"Nije mi do smeha Burone", reÄ e mladiÄ . "Luk nosim jer se od njega ne odvajam ni tokom obuke. A i, Å¡to viÅ¡e veÅ¾bam, sve sam bolji. Rekord mi je oko 900 stopa".

"U tvoju snagu nisam sumnjala, brate. A preciznost, sluÅ¾i li te, ili si i dalje onakav kao kada sam te ja obuÄ avala - gledaÅ¡ levo, pogodiÅ¡ torbu sholara Ulona desno?", nasmeja se i Larnala.

Buron primeti da se najmlaÄ i Ä lan porodice Ä udi dobrom raspoloÅ¾enju, pa mu pojasni:

"Baladare, nismo mi niÅ¡ta tuÅ¾niji od tebe. Samo pokuÅ¡avamo da se malo opustimo pre nego Å¡to sve ovo poÄ ne. HoÄ eÅ¡ malo vina, pomaÅ¾e kada su nervi zapeti kao ta tvoja struna na leÄ ima?"

"Vino? MoÅ¾e", reÄ e mladiÄ , uzdrÅ¾avajuÄ i se od duÅ¾eg odgovora jer su mu usta bila suva posle jahanja.

"Hajdemo u moju odaju, malopre sam otvorio jedno", reÄ e princ prestolonaslednik, pa poÄ e uz stepenice zajedno sa sestrom i bratom, a iza i ispred njih, raÅ¡trikani, uz stepenice se popeÅ¡e Zubi.

"Momci, opustite se", progovori mladi Baladar. "Ovde ne moÅ¾e ni ptica da sleti a da je neko od straÅ¾e ne primeti. Ili neko od onih hiljada u gradu i ispred njega. Odmorite malo, Ä ekaju nas naporni dani". PosluÅ¡aÅ¡e ga, te samo Ä etvorica ostadoÅ¡e ispred vrata.

Nedugo zatim, u Buronovoj odaji, u kojoj se Larnala ovoga puta smestila u jednu od manje impresivnih stolica pokraj otvorenih vrata balkona, Baladar upita princa koji je nasipao vino u drugu od tri Ä aÅ¡e:

"Brate... Moram neÅ¡to da te pitam. Ne srdi se, ako zvuÄ i uvredljivo, ali... Moji ljudi mi kaÅ¾u da si ti protiv ovog rata. Ima li istine u tome?".

TiÅ¡inu je prekinuo samo zvuk pune Ä aÅ¡e koja se spuÅ¡tala na sto. Tek koji momenat kasnije zaÄ u se odgovor.

"Recimo da sam malo taktiÄ niji od naÅ¡eg oca. Prosto, sagledao bih joÅ¡ malo celu situaciju, najlakÅ¡e je potegnuti oruÅ¾je..."

"Bibija su nam ubili, Burone!", prekide ga Baladar.

"Nisam rekao da neÄ u osvetu, veÄ da je treba paÅ¾ljivo isplanirati".

"Ma, Å¡ta paÅ¾ljivo?! Da li je neko paÅ¾ljivo pitao naÅ¡eg brata 'Å½eliÅ¡ li da umreÅ¡ sada, ili odmah?'"

"Baladare, sve Å¡to kaÅ¾em je da oruÅ¾je treba da nastupi na kraju, a ne da ga poteÅ¾emo...", izgovori Buron, a onda Å¡irom raÅ¡iri oÄ i kada je video da mu mlaÄ i brat poseÅ¾e za jednom strelom.

"Baladare, Å¡ta..", ne stiÅ¾e da zavrÅ¡i pitanje, a luk se okrenu ka Larnali i zategnuta struna se opusti.

Buron se brzo okrenu, iz sestrine ruke ispade Ä aÅ¡a koju je prvu napunio, a vino se prosu po podu. Na Larnalu pade zmija tigrastih Å¡ara, probodena stopu iza jezive glave. I takva, smrtno ranjena, oÅ¡trim zubima zagreba list devojke koja vrisnu. Ona odmah skoÄ i u stranu, i svojim noÅ¾em zada kobni udarac odjednom nepomiÄ nom biÄ u koje joj se sa vrha vrata spuÅ¡talo ka vratu kada ga Baladar spazi.

"Krait! Tigrasti Krait", uzviknu Buron.

"Otkad oni idu ovoliko visoko, brate? Otkad se oni kreÄ u danju?", upita Larnala, pa oseti da joj klecaju kolena te se uhvati za naslon stolice pre nego Å¡to Ä uÄ nu.

"Zubi! StraÅ¾a! Brzo po Ulona! Neka se zatvore kapije dvora i srednje kapije grada. SkakaÄ !", povika Buron.

"SkakaÄ ? Ovde?", reÄ e Baladar, pa isuka joÅ¡ jednu strelu i istrÄ a na terasu, viÄ uÄ i "Ne vidim nikoga, Burone! Kako izgleda? Ko je on?".

Buron pritrÄ a sestri, shvativÅ¡i da su oko njega veÄ i verni Zubi, kojih nije bilo baÅ¡ kada su morali biti tu.

"Ne brini, Larnala. Ulon Ä e to da sredi, samo je ogrebotina", proba da uteÅ¡i princ sestru.

"Heh... Ne vidim te, Burone. Samo neka magla... I glava... boli", reÄ e ona.

"Otrov veÄ deluje", pomisli prestolonaslednik, ali ga ruka starca pomeri u stranu pre nego Å¡to je iÅ¡ta odgovorio. Ulon Metalni je veÄ bio tu, a u sledeÄ em trenu je, zavukavÅ¡i ruku u svoju torbu, odmah privio neÅ¡to na ogrebani list i naredio straÅ¾i da je usprave u stolici.

"Sada je tako uspravljenu ponesite u njenu odaju. Brzo!", reÄ e sholar dvora Juga, pa poÄ e za njima, a Buronu i Baladaru reÄ e: "Vas dvojica ostanite ovde. Sada joj ne moÅ¾ete vi pomoÄ i, samo Bog milostivi i ove travke koje mi je dao".

NajmlaÄ i Boarov sin poÅ¾ele da bude neposluÅ¡niji nego ikada, ali ga brat uze za nadlanicu i reÄ e "Ostani. Sada mi trebaÅ¡ miran, dok otac ne doÄ e veÄ eras. Ä ujeÅ¡ li me?", prodrma ga Buron.

"Ä ujem... SkakaÄ .. Pobegao nam je, brate", reÄ e Baladar.

"SkakaÄ moÅ¾e da izgleda kao starica ili dete, jer i starica i dete mogu da budu skakaÄ i. NiÅ¡ta mi tu nismo mogli da uradimo Å¡to nismo", reÄ e princ.

"Ali, on mora da je tu. Tu negde, blizu dvora. UÄ ili su nas da ne moÅ¾e biti viÅ¡e od hiljadu stopa od Å¾ivotinje kojom upravlja..."

"StraÅ¾a Ä e uÄ initi svoje, ako se ikako oda. Sumnjam da Ä e se to desiti, jer na Zanta ne kreÄ u naivni, samo oni koji vrlo dobro znaju Å¡ta rade".

"I zato Ä e platiti, brate. I za Bibija, i za Larn...", reÄ e Baladar, a prestolonaslednik ga prekide.

"Za Larnalu neÄ e niko morati niÅ¡ta da plati. Ulon Ä e to srediti. Veruj mi. Ä ujeÅ¡ li me? Otvori oÄ i, ovo je rat, ovakvih scena, i joÅ¡ gorih, nagledaÄ eÅ¡ se od jutra do mraka, iz dana u dan. RazumeÅ¡ li me?".

Baladar isprva nije odgovarao. Samo je zurio u starijeg brata i tek kada su glasovi straÅ¾ara koji su nosili njihovu sestru utihnuli dalje u hodniku, upita:

"Rat, kaÅ¾eÅ¡? Jesi li i dalje protiv njega, brate?"

Chapter 10: Isak

Isak

TadÅ¾ i Fengor su veÄ bili pokraj konja u dvoriÅ¡tu JuÅ¾ne straÅ¾e kada im se Isak pridruÅ¾io, opraÅ¡tajuÄ i se od Ramine na stepenicama.

"Neka vas Dobro Ä uva. I reci momcima da odmah poÅ¡alju pticu kada stignete, da znam da ste u redu", reÄ e mu supruga, koju on poljubi, a onda uzjaha, uze od mladog Å¡titonoÅ¡e Å¡lem i mlat, te bez mnogo reÄ i izjaha kroz kapiju.

U pratnji desetak vojnika krenuli su put JuÅ¾ne kule, u koju su doÅ¡li kada ih je veÄ druga noÄ sustigla.

"Ä udni su mi ovi vaÅ¡i gradovi bez gospodara", reÄ e Fengor sjahavÅ¡i po tmini.

"Sve tri Kule imaju gospodara, ali je gospodar Vort Gul obiÄ no u Zapadnoj", podseti ga TadÅ¾ o poretku na Velikom jezeru, bar kada se o tri grada Severa radi.

"Znam, ali svejedno, grad nije grad ako gospodar nije u njemu. Kad maÄ ke nema, onda miÅ¡evi...", odgovori mu mladi sholar, ali ih Isak prekide.

"Hajdemo unutra, ne volim da se mnogo druÅ¾im sa proleÄ nim kiÅ¡ama. NaroÄ ito ne noÄ u", reÄ e im Daladur.

Gradska straÅ¾a ih doÄ eka srdaÄ no, uz naklone i uobiÄ ajeni protokol, a onda ih jedan od njih iznenadi:

"Gospodar Gul je tu, odmah Ä emo ga obavestiti da ste stigli".

"Vort je tu? Sjajno. ZnaÄ i, biÄ e dobre klope!", nasmeja se Isak, pa iznenadi i on straÅ¾ara, potapÅ¡avÅ¡i ga snaÅ¾no po ramenima.

U predvorju JuÅ¾ne kule, najmanjem od tri grada Severa kojima je Gul upravljao na obodu Velikog jezera, doÄ eka ih sredoveÄ ni, raskoÅ¡no obuÄ eni Ä ovek. Pomalo pogrbljen, viÅ¡e pod teretom bogatog ogrtaÄ a, proÄ elavi domaÄ in reÄ e radosno:

"IsaÄ e! Nismo na kraj sveta, ali tebe stvarno viÄ am reÄ e od JuÅ¾njaka", raÅ¡iri Vort ruke.

"Prijatelju, da su vremena lepÅ¡a, mogli bismo u lov. Kao u davna vremena, kad sam uÄ io od tvog oca neke trikove", odgovori Daladur.

"Nebesa neka mu se smiluju. Imalo se Å¡ta od njega uÄ iti. Nego... Ko su ti ovi momci? Od kad ti to putujeÅ¡ u druÅ¡tvu sholara, i to sa dvojicom? Mislio sam da ti je Sabedorija mrska kao i RÄ a", nasmeja se gospodar Kula.

"Duga priÄ a, Vorte. Ali, voljan sam da ti je ispriÄ am ako imaÅ¡ kakvog peÄ enog vepra", odgovori Isak, radostan Å¡to je naiÅ¡ao na Gula kog nije ni oÄ ekivao da Ä e sresti.

"Gospodaru IsaÄ e, zbog kolena, uzmite samo...", reÄ e mu TadÅ¾, ali ga Daladur prekide.

"MomÄ e, rekoh ti juÄ e da Ä u lan i mladi sir jesti tek kada ne budem viÅ¡e mogao sam da ustanem iz kreveta. Do tada me pusti viÅ¡e sa tim novotarijama koje vas uÄ e. Ä uj, laneno seme naspram vepra. Ha!", izgovori Isak, pa poÄ e za Vortom.

U velikoj gostoprimnici se ubrzo naÄ e raznoraznih Ä akonija, a posude su se priliÄ no brzo praznile, naroÄ ito ispred gospodara JuÅ¾ne straÅ¾e. Smeh koji se gotovo neprestano Ä uo odmeni odjednom Vortovo pitanje:

"Ne reÄ e mi ti, Å¡to ti sin ne putuje sa tobom, nego ispred tebe? Varlond je doÅ¡ao joÅ¡ ranije tokom dana, uzeo novog konja i otiÅ¡ao dalje bez mnogo pojaÅ¡njenja? Samo je rekao da Å¾uri".

"StraÅ¡na vremena se spremaju. Ima u Hladnoj zori neka posla, koja je odlagao zbog zime, pa je otiÅ¡ao dok ne poÄ ne sve ovo Å¡to je neminovno", odgovori Daladur uz poslednji zalogaj.

"U Hladnoj zori? Å ta Ä e on kod Sione? Od kada je muÅ¾a izgubila od divljih zveri kao da viÅ¡e nije sva svoja. Ne znam ni Å¡to je dvor Visokog joÅ¡ drÅ¾i za sposobnu Å¾enu", upita Gul.

"Ne ide kod nje... SvratiÄ e da je poseti kako i red nalaÅ¾e, ipak ona gospodari tim gradom, ali ima on neka druga posla, u samoj Hladnoj zori. Nego... Å¡ta ti misliÅ¡ o svemu ovome?", skrenu brÅ¾e-bolje Isak temu, ne Å¾eleÄ i da otkriva prave namere sa kojima je Varlond krenuo na zapad.

"Å ta mislim o Ä emu? O ratu? Kada kralj poziva, Vortovo je samo da klimne glavom. Nema Å¡ta tu da se misli, IsaÄ e. Pa, Rargu su i drugo dete ubili zlotvori, ponor neka ih sve proguta!"

"U ponor sa njima, da... StraÅ¡ne su to stvari, Vorte. Nezamislive. Ne mogu ni da pomislim kako bih reagovao da se mojim... Nego, Gule, da bar malo skrenemo misli sa toga. KreÄ emo ranom zorom dalje, u prestoni grad. Mogu li da raÄ unam na tvoju podrÅ¡ku? TrebaÄ e mi bar nekoliko vojnika, tek koliko za pratnju. Maltene sve svoje sam iz JuÅ¾ne straÅ¾e poveo sa sobom, ostali su odavno otiÅ¡li sa barjacima na kraljev poziv... Morao bih bar nekog od njih da vratim dole."

"Naravno, IsaÄ e. Put ka Severu je bezbedan, ako se to ikada moÅ¾e reÄ i zbog zveri, ali slobodno poÅ¡alji sve svoje ljude nazad. I meni je veÄ ina uveliko otiÅ¡la na mesto okupljanja, ali odmeniÄ e te tvoje nekoliko mojih. Å ta je to, do KandÅ¾e samo, ne brini", reÄ e Vort.

"Å ta je to... Kako da ne", pomisli Isak, sreÄ an Å¡to Ä e Å¾eni vratiti bar neke Ä uvare uoÄ i tmurnih dana koji su delovali kao neminovni.

Mladi sholari su Ä utke pratili priÄ u dvojice gospodara gradova Å umskog kraljevstva. A onda se, kada i Isak, pridigoÅ¡e sa stolica, siti i zahvalni na gostoprimstvu.

"Vreme je za poÄ inak", reÄ e Daladur. "Ne trudi se da ustajeÅ¡ rano, prijatelju, mi Ä emo sa prvim zracima sunca veÄ biti u sedlima. Ako sunca uopÅ¡te bude od ovih oblaka".

Bilo ga je, ipak, u zoru, ali zubatog. Sa Severa prava zima odlazi znatno kasnije u odnosu ostala Ä etiri kraljevstva, pa je neretko da i u proleÄ ne dane sneg i dalje pokriva lige i lige prostranstava.

U pratnji dvostruko manjoj od one koju su imali kada su poÅ¡li iz JuÅ¾ne straÅ¾e, uputi se troÄ lana druÅ¾ina, zajedno sa petoricom vojnika, na drugi deo svog puta. Prolazak kroz Severnu kulu, samo radi nuÅ¾nog zadrÅ¾avanja, bio je tek noÄ enja radi, a prvi naredni zalazak sunca doÄ ekali su veÄ podno planina po kojima je kraljevstvo bilo poznato. Uz sneg i divlje zveri, svakako.

Upravo zbog krvoloÄ nih Å¾ivotinja, a Severom su, i pre pojave ljudi, vladali zimski vukovi, sneÅ¾ni lavovi, beli tigrovi, medvedi i orlovi, dobar deo drumova nije bio nalik ostalim kraljevstvima. Oni opasni delovi drumova kroz planinski venac uz koje je bila naÄ iÄ kana gusta Å¡uma, imali su posebnu zaÅ¡titu. Ograde.

Kameni drum je, kao i svuda na Severu, bio Å¡irok od 15 do 20 stopa, a upravo je dodatnim kamenjem bio oiviÄ en. Na mestima gde je Å¡uma bila tik uz stazu, iz tog kamenja virila je ograda, koja se uzdizala do desetak stopa u vis. Drveni stubovi su je drÅ¾ali na po jednoj duÅ¾ini konja, a spajani su redovima debelih metalnih Å¾ica, koje su sluÅ¾ile da zveri ne proÄ u iznenadno na put kojim se kreÄ u ljudi. Bar je tako bilo leti, nakon popravki ograda. Zimi je, meÄ utim, Å¡to zbog velikih nanosa snega, Å¡to zbog gladi jezivih stvorenja, ograda na mnogim mestima popuÅ¡tala.

"ProleÄ na Å¡etnja naÅ¡im kraljevstvom. Milina. Ako Å¾eliÅ¡ da ti srce bije ludo sve vreme tokom puta", reÄ e glasno Isak, dok mu se brk smeÅ¡io.

Onda pogleda Fengora koji je prvi put video severnjaÄ ke ograde na drumu, pa se nasmeja glasnije.

"Å ta bi, momÄ e? Nije svejedno? Ha!"

"Ima zveri i na Jugu, gospodaru IsaÄ e. Samo osmatram predele, straha u meni odavno nema".

"Fengore, ako meni koji sam na Severu odrastao ni dan danas nije svejedno da tik posle zime proÄ em drumovima, onda znam kako je tebi, veruj mi", dobaci TadÅ¾.

Fengor nije delovao kao da mu je ta tema zanimljiva, primeti Daladur. Mada, njemu je retko koja tema bila dovoljan poziv da se stvarno raspriÄ a. IskoristivÅ¡i trenutak kada je TadÅ¾ poÄ eo da sa vojnicima razgovara o Ä asovima kroz koje je prolazio u Sabedoriji sa lakoÄ om, Isak pogledom pozva Fengora da da mu se pribliÅ¾i. A onda neprimetno ubrza kas kako bi sa njim porazgovarao bez da to pratnja i drugi mladi sholar Ä uju.

"Reci mi, momÄ e... ZnaÅ¡ li zaÅ¡to sam izbaÄ en iz Sabedorije?"

"Gospodaru IsaÄ e, mislim da to nije tema koja je trebalo da me interesuje. Ne, ne znam. Nisam se raspitivao. Mada, govorilo se po Å¡koli da ste jedan od retkih koji su izbaÄ eni. Detalje mi baÅ¡ i nisu otkrivali", odgovori Fengor.

"Uhvatili su me da pokuÅ¡avam da izvedem neku Ä aroliju. NaÅ¡la ova stara luda neke stare spise, u zabranjenom delu stare biblioteke i... Eto".

Fengor odÄ uta, iako se u njegovom Ä udnom pogledu paÅ¾ljivom posmatraÄ u moglo proÄ itati "Å to bi se to mene ticalo?". Isak se, meÄ utim, nije na tome zaustavio.

"SluÅ¡aj me, momÄ e. Video sam Å¡ta si uradio kada smo bili opkoljeni. Ono Å¡to si izveo nije bilo niÅ¡ta Å¡to se uÄ i na predavanjima iz Supstanci, zar ne?"

"Gospodaru... MoÅ¾da su u vaÅ¡e vreme uÄ ili sholare neke druge stvari. Niste, uz svo uvaÅ¾avanje, napredovali u Å¡kolovanju kao ja, do poslednje, pete godine. A ja sam posle Ä etvrte odabran za Vatrene. Znate vrlo dobro da su u naÅ¡em redu Supstance jedan od vaÅ¾nijih predmeta koji se izuÄ avaju u petoj...", reÄ e Fengor, ali ga Daladur prekine.

"Mani me takvih pojaÅ¡njenja. Nisam od juÄ e, Fengore. A i proÅ¡ao sam kroz Sabedoriju... Koliko, toliko. Kakve god da su supstance, Å¡ta god da se meÅ¡a jedno sa drugim, nije potrebno da se toj smesi bilo Å¡ta Å¡apuÄ e da bi delovala", izgovori Daladur, pa zaÄ uta, ne skidajuÄ i pogled sa sagovornikovog lica.

Mladi Sholar raÅ¡iri svoje oÄ i, Ä esto skupljene kao da Ä kilji. Ali, osta nem. Za razliku od Isaka.

"Å ta god da si tamo uradio, nemoj da sam te viÅ¡e ikada video da pokuÅ¡avaÅ¡ bilo Å¡ta sliÄ no. JoÅ¡ uvek nisi sholar, Fengore, a samo oni imaju tu privilegiju da im glava ne leti zbog Ä arolija. DoduÅ¡e... meni je ta, sudbina sholara koji su uhvaÄ eni da to rade, joÅ¡ gora od smrti", reÄ e Isak.

"Mislite na veÄ no progonstvo? Ne brinite, gospodaru. Mene takva sudbina ne Ä eka".

"Sudbina? O Ä emu vi to?", dojaha TadÅ¾ bliÅ¾e.

"PriÄ amo o sluÅ¾bi na Severu. Hladni su vam ovi krajevi, gledaÄ u da sluÅ¾im nekog gospodara juÅ¾nije", izvuÄ e se sa lakoÄ om Fengor pred mladim kolegom, pa uÄ uta, kao Å¡to je to Ä esto i Ä inio.

Prva dva dana puta po drumu koji je dobrim delom bio oiviÄ en ogradom proÅ¡la su priliÄ no mirno i priliÄ no tiho. NajmlaÄ im Ä lanovima te male povorke isprva je bilo Ä udno da spavaju na stazi, ali je mnogo Ä udnije bilo ono Å¡to im se desilo treÄ eg jutra.

Samo Å¡to su krenuli, sa desne strane primetiÅ¡e polomljenu ogradu. To je moglo da znaÄ i i sve i niÅ¡ta. TadÅ¾ brzo sjaha sa konja, pa izbliza pogleda Å¾ice.

"Nisu pokidane. Sneg ih je oborio tokom zime. Mogli bismo da podignemo ova dva stuba i uglavimo ih na njihova mesta?"

"To bi bilo pametno. Samo, bez previÅ¡e buke dok radimo. Nije mudro prizvati one velike zube i to kroz ovako otvorena vrata", reÄ e Isak, pa i sam sjaha ne bi li se prihvatio posla.

"Gospodaru, ne morate vi", rekoÅ¡e vojnici, bezuspeÅ¡no pokuÅ¡avajuÄ i da Ä oveka koji vlada JuÅ¾nom straÅ¾om odvrate od hvatanja promrzog drvenog stuba. Za manje od pola sata oba su bila na svojim mestima, a onda Isak protrlja dlanom o dlan i reÄ e:

"E, sad bismo mogli i da doruÄ kujemo".

Samo Å¡to su izvadili meso i hleb koji se joÅ¡ uvek Ä inio sveÅ¾im, zaÄ u se rika. A onda tajac. Mladi sholari se, nesvesno, pribiÅ¡e jedan uz drugog. Isak osmotri njihova, pa lica vojnika koji isukaÅ¡e Å¡to maÄ eve, Å¡to koplja. Samo jedan je imao luk i strele. U ruci oseti kako steÅ¾e mlat, a onda odahnu. Kroz ogradu vide sneÅ¾nog lava koji im se pribliÅ¾avao, pa zastao, daleko od membrane koja je delila gladnog i plen.

"NeÄ e taj ni pokuÅ¡ati da priÄ e ogradi. PreviÅ¡e su oni lenji da se time bave", nasmeja se Isak, ali njegov smeh, dok je gledao kroz ogradu, prekinu nova rika. Dolazila je sa severa.

OkreÄ uÄ i se u levo, ka nastavku druma kojim su se kretali, Daladur pomisli "Samo da je sa one strane Å¾ice". Nije bio u pravu.

Tri sneÅ¾na lava spuÅ¡tala su se ka njima. Drumom. OiviÄ eni ogradom, iÅ¡li su pravo ka osmorki koja je nemo posmatrala taj prizor. Zveri su se krtale sporo, sa pogledima u koje kao da su sve Å¾rtve odjednom

stale. A Å¾rtve su od oruÅ¾ja imale tek dva koplja, strelca, maÄ eve vojnika i Daladurov slavni mlat.

"Mirno. DeÄ aci, iza nas, uz konje. Strela ide prva. Levo. Koplje u istu metu, a drugo desno. MaÄ eve spremite. I udarajte samo u glavu", napravi Isak taktiku u Ä etiri sekunde.

I bi kao Å¡to je rekao. Sholare je izgubio iz vida Ä im su uzeli uzda uznemirenih konja. Bez dugog oruÅ¾ja, stajao je tik iza petorice vojnika, steÅ¾uÄ i sve viÅ¡e drÅ¡ku mlata koji se njihao pokraj njegovog kolena. Potom ga prebaci u levu ruku, a drugom Å¡akom izvadi jedan od dva noÅ¾a koja je uvek drÅ¾ao privezana uz desnu butinu.

Napad je poÄ eo strelom. Ranjeni lav je zaurlao, pogoÄ en malo iznad oÄ iju, ali se, teturajuÄ i, razjarenih Ä eljusti, i dalje kretao kao i preostala dva. Koplje ga je, meÄ utim, pogodilo iza prednje noge, proÅ¡avÅ¡i kroz grivu, a zarvÅ¡i se u boÄ nu ivicu leÄ a. To ga je nateralo da se nekontrolisano kreÄ e, ali i ubrza ka vojniku koji ga je pogodio strelom, a koji isuka maÄ . Isak pogleda dva preostala lava koja su poÄ ela da riÄ u, ali je srednji nekako naprasno odustao od daljeg napredovanja.

"Ä udno... Kada su u Ä oporu, zveri uvek u Ä oporu i napadaju", pomisli Isak, a onda zaÄ u njiÅ¡tanje konja, te krajiÄ kom oka vide iza sebe da ih TadÅ¾ umiruje, drÅ¾eÄ i ih za uzda. Fengor je, meÄ utim, stajao kao kakav kip. Samo malo Ä udnije. Malo viÅ¡e Ä udnije. Kapci su mu trepereli brzinom leptirovih krila, pogled je bio izgubljen ka visinama. Daladur nije stigao ni da dovrÅ¡i misao koju je poÄ eo sa "A!? Mali je skak...", a trgnu ga vrisak.

Jauk vojnika na koga je skoÄ io nepovreÄ eni zimski lav bio je zastraÅ¡ujuÄ . Utihnuo je Ä im se Ä eljusti sklopiÅ¡e oko njegovog vrata, Å¡to je bila cena koju je platio za promaÅ¡aj kopljem. Cena koju je zver platila za drski, samostalni napad bila su dva maÄ a tik iza njene lobanje, a onda i udarac Isakovog noÅ¾a ispod potiljka. Ta probadanja stigoÅ¡e previÅ¡e kasno za nesreÄ nika. Onaj strelom pogoÄ eni lav je, bez skoka, ranjen i gotovo na kraju snaga, obigravao oko dva isukana maÄ a, a onda ga iznenadno po kiÄ mi udari snaÅ¾na, bodljama naÄ iÄ kana kugla Daladurovog mlata. Urlik je bio poÄ etak njegovog kraja, jer ga maÄ evi opkoliÅ¡e sa svih strana, ne promaÅ¡ujuÄ i.

Lav koji je bio u sredini poÄ etnog poretka samo je gledao. Iako najkrupniji, kretao je korak, pa stajao. A onda se okrenuo i bez ikakvog beÅ¾anja u pravom smislu te reÄ i, otiÅ¡ao uzbrdo drumom. Nedugo zatim nestao je sa vidika sedmoÄ lane druÅ¾ine.

Isak, zadihan posle kratke, ali burne borbe, osmotri njene krvave tragove.

"Ima ih i previÅ¡e", pomisli gledajuÄ i mrtvog vojnika, a potom i sholare koji su se tresli. Fengor za nijansu manje od TadÅ¾a.

"Odvadite poneki kamen koji pridrÅ¾ava ogradu. Bar pet stopa neka bude razmak, da ostane Ä vrsta. Nemamo vremena za sahrane, samo Ä emo ga prekriti", reÄ e Daladur, a svi preÅ¾iveli ga posluÅ¡aÅ¡e, dok je gledao Fengora i jedva Ä ekao novi trenutak da sa njim popriÄ a nasamo.

Ostatak tog, ali i narednog dana, proÅ¡ao je uglavnom u tiÅ¡ini i sporom napredovanju, kako ih lav koji je bio pred njima ne bi uhvatio nespremne. Posle drugog, iznova sablasnog noÄ enja pod sve sneÅ¾nijim delovima druma, probudi ih topot konja.

"Evo naÅ¡ih", reÄ e sa olakÅ¡anjem jedan od vojnika koji je bio na straÅ¾i.

To "naÅ¡i" se odnosilo na desetak konjanika koji su im stizali u susret, a kada su im priÅ¡li, jedan od njih progovori.

"Gospodaru IsaÄ e, kralj nas Å¡alje po vas".

"Kralj?", pomisli Daladur, zbunjen jer se nije ni najavio starom prijatelju Rargu Grunveldu, koji je vladao celim Å umskim kraljevstvom, ostalima poznatom kao Sever.

"Lepo od njega", bi sve Å¡to Isak progovori, pa se posle penjanja na konja uputi ka KandÅ¾i do koje je ostalo tek neÅ¡to viÅ¡e od dana jahanja. VeÄ prvog naiÄ oÅ¡e na mrtvog belog lava na putu, tako blizu ograde koja se tu zavrÅ¡avala, jer i Å¡ume viÅ¡e nije bilo u tom kraju.

"JuÄ e nam je izaÅ¡ao u susret, sam. Divlja zver, prava. Krenula na nas deset", pojasni jedan od vojnika iz nove pratnje kako je skonÄ ala Å¾ivotinja koja se neobjaÅ¡njivo nije meÅ¡ala u prethodnu borbu u kojoj je mogla da se poÅ¡teno nasiti.

Jahanje se nastavilo bez bespotrebnih zadrÅ¾avanja, a onda se, baÅ¡ po planu, pred putnicima ukazaÅ¡e obrisi KandÅ¾e.

Prestoni grad Severa nalazio se na uÅ¡Ä u dve reke, koje putnici nisu mogli da vide jer su stizali sa juga. Prvo ugledaÅ¡e slavne visoke drvene ograde koje su vekovima odolevale i zimi, i zverima, i napadaÄ ima. Kada su proÅ¡li kroz veliku kapiju, pred njima se ukaza ledom joÅ¡ pokriveni jarak koji je okruÅ¾ivao KandÅ¾u, a iza njega kamenom opasani grad sa brojnim straÅ¾arskim kulama.

"Kralj vas Ä eka, gospodaru IsaÄ e", reÄ e im jedan od Å titova, kraljevih Ä uvara, koji im izjaha u susret.

"Rule, ti li si to?", upita Daladur Ä oveka koji mu se obratio.

Odgovor je stigao kada je skinuo Å¡lem.

"Rul Dovik, Å tit kralja Å uma. Glavom i bradom", reÄ e Ä ovek kome nije bilo viÅ¡e od 30 leta, a koji je imao i krupnu glavu, a i niÅ¡ta sitniju bradu. I priliÄ no sumorno lice.

"Sanator je njegov mlaÄ i brat. Nestao je u Novom svetu u ekspediciji", Ä u Isak kako TadÅ¾ pojaÅ¡njava Fengoru ko ih je od 30 Å titova, koliko ih uvek ima uz kralja Severa, doÄ ekao.

Isak primeti na Rulovom licu da je, za razliku od njihovog poslednjeg susreta, potpuno nestala njegova nekadaÅ¡nja vedrina. Razumeo je zaÅ¡to, razumeo je i zaÅ¡to mu nije do razgovora, baÅ¡ kao Å¡to je to TadÅ¾ovim objaÅ¡njenjem shvatio i Fengor.

Skoro pun sat jahanja od kada su proÅ¡li kroz kameni bedem bilo je potrebno da se doÄ e do dvora Grunvelda, sa kog su bile skinute sve bele zastave i postavljene crne.

"Crni dani, crne zastave", uzdahnu Isak, brbljajuÄ i sebi u bradu.

DoÄ eka nije bilo na ulasku, ako se ne raÄ unaju Å titovi koji, poput Rula, niÅ¡ta nisu progovarali. "Njihov posao i nije da priÄ aju. Moj Ä e biti da priÄ am najbolje u Å¾ivotu", reÄ e sebi u bradu Daladur, pa proÄ e kroz velika drvena vrata iÅ¡arana ornamentima i ugleda na kraju dvorane kralja kako sedi na svom prestolu. Njegove porodice nije bilo u blizini, Å¡to ga vrlo iznenadi, jer je u kraljici Lei, svojoj daljoj roÄ aki, oÄ ekivao veliku, makar jedinu podrÅ¡ku svojih nastojanja. Bilo je tu samo nekoliko tmurnih lica, mahom Ä lanova kraljevog veÄ a i jedan novi, a po godinama vrlo stari sholar.

"Sagnite glave kada mu priÄ emo i ne diÅ¾ite ih dok vam on to ne kaÅ¾e. I, ni reÄ ", naredi Isak sholarima. PosluÅ¡ali su ga, hodajuÄ i korak iza njega, koji je bio u sredini.

"Kralju Å uma, odani sluga tvoj Daladur iz JuÅ¾ne StraÅ¾e, tebi je na usluzi i ponizno moli da ga udostojiÅ¡ ove posete", bi prvo Å¡to je Rarg Ä uo od gostiju.

"Znam ko si, IsaÄ e. Digni glavu, pa reci Å¡ta Ä eÅ¡ u ovom tuÅ¾nom domu a ne uz svoju vojsku, koju poslah ka istoku?"

Isaku se nije svideo ton, iako je itekako oÄ ekivao da njegov prijatelj nije raspoloÅ¾en. U ovom glasu, meÄ utim, osetio je veÄ u dozu ljutine nego Å¡to je mislio da Ä e biti sluÄ aj.

"Voleo bih da porazgovaramo o tome nasamo", reÄ e gospodar JuÅ¾ne StraÅ¾e.

"Ä emu tajanstvenost? Od koga ja da se skrivam, i to u sopstvenom dvoru? Nikada meÄ u nama nikakvih tajni nije bilo, IsaÄ e. Ili ih to sada ima?", upita Grunveld, koji je od Daladura bio pet godina mlaÄ i, ali je delovao starije zbog usahlog, i dalje vrlo krupnog lica koje je prekrivala kratka, gusta brada.

"Nikakavih tajni pred svojim kraljem nemam", reÄ e Isak, posmatrajuÄ i Rarga, a govoreÄ i sebi "Ovakvog ga ne znam. Ni kada je Brila izgubio u Velikom ratu, nije bio ovakav. NeÅ¡to se desilo Å¡to ne znam".

"NemaÅ¡ nikakvih tajni? Zaista? Onda moÅ¾eÅ¡ da mi kaÅ¾eÅ¡ Å¡ta to pokuÅ¡avaÅ¡?", reÄ e kralj, izazivajuÄ i pomalo i jezu svojim tonom, a naroÄ ito poslednjim reÄ ima.

"Kralju moj, moja jedina namera sa kojom sam doputovao ovde, i izgubio jednog saputnika zbog zveri usput, je da pitam neÅ¡to svog gospodara o onome Å¡to sledi".

"Ha! Da pitaÅ¡? Å ta je to ostalo nejasno, Daladure, kada su mi i drugo dete ubili?"

"Nikada mi, koji nismo izgubili decu, neÄ emo moÄ i da razumemo tvoj bol, kralju. Nebesa neka im se smiluju, i Brilu i Mini. DoÅ¡ao sam da pitam neÅ¡to drugo. OdoÅ¡e li u kraljev zaborav moji saveti u Velikom ratu?", upita neÅ¡to hrabrijim tonom Daladur.

"Tvoji saveti su spasili Å¾ivote mnogih, IsaÄ e, a mnogima iz RÄ e presudili. Å ume ti to nikada neÄ e zaboraviti. Samo... putovao si toliko da bi me pitao o onome Å¡to je bilo pre pet godina? Da Ä ujem, Å¡ta te to dovodi ovde, stvarno? I, nisi mi odgovorio, zaÅ¡to nisi sa svojom vojskom?"

"NeÄ u okoliÅ¡ati. DoÅ¡ao sam da molim. Za mir".

"Za mir!?", prodera se Rarg Grunveld i usta sa svog prestola. "Za kakav mir, Daladure!? Sa onima koji su mi Ä erku, moje prvoroÄ eno dete ubili? Zbog toga si doÅ¡ao ovde, da me moliÅ¡ za... mir!?", reÄ e kralj i priÄ e bliÅ¾e trojki koja je doputovala iz Sabedorije, pa pogleda malo u stranu, ka Å titovima, Ä ekajuÄ i pojaÅ¡njenje.

"DoÅ¡ao sam da molim i za mudrost. Ona uvek ustukne pred nemirom, ako se nemir nastani u srcu. DoÅ¡ao sam da je probudim, jer znam da je u mom kralju oduvek bila".

"Drskiji si no inaÄ e, Daladure. JoÅ¡ me praviÅ¡ i ludim! A morao bi da paziÅ¡ na onoo Å¡to priÄ aÅ¡. NaroÄ ito sada...", okrenu se naglo Rarg Grunveld ka gostima i deknu: "NaroÄ ito sada - kada si uz one koji su mi Minu ubili!", besnim pogledom i straÅ¡nim glasom kralj dovrÅ¡i reÄ enicu.

Isak se prenerazi zbog tih reÄ i, pokuÅ¡a da kaÅ¾e neÅ¡to, ali ga Rarg prekide, drekom.

"Varlonda su ti stigli Gulovi vojnici. Nosio je tvoju poruku Obalama! Obalama!? Pismo koje mi je Vort poslao pticom sve pojaÅ¡njava. Ali, ti i dalje nastavljaÅ¡ da glumiÅ¡ odanost, i to bez ikakvog stida! Trebalo bi da ti presudim sam ovim maÄ em!", dreknu kralj i isuÄ e oruÅ¾je, baÅ¡ kao i svi Å titovi koji su bili leÄ ima uz zidove dvorane.

Isak pogleda levo i desno, te kleknu, a za njim i TadÅ¾ i Fengor. Daladur brzo izgovori:

"Poslao sam sina da Arilionu kaÅ¾e samo jedno. Da se brani, kao Å¡to se svako muÅ¡ko brani u ratu, ali da ti, kralju moj, ne odgovara na to sopstvenim napadima. Dok ne saznamo istinu".

"Mi?! Koji mi, IsaÄ e? Sa krvolocima Å¡urujeÅ¡, sa decoubicama? Sebe si stavio iznad kraljeve volje!? Ti! Pa... da nije onoga iz Velikog rata, srce bih ti sada iÅ¡Ä upao golim rukama... izdajniÄ e!", viknu besni Grunveld, pa zastade. A onda dreknu, odlazeÄ i ka prestolu:

"U okove! U okove sa njima, svima!", izgovori kralj, smestivÅ¡i se u tron i dodade: "UmreÄ eÅ¡ IsaÄ e, ali ne od moje ruke. NeÄ u da ih priljam krvlju onoga kome krv kraljeva nije sveta, i to samo zbog Lee i onih godina u kojima si me joÅ¡ i sluÅ¾io. PustiÄ u da zveri to urade", reÄ e Rarg, ne mareÄ i za povike sholara i Daladura dok su ih Å titovi vodili van dvorane.

VeÄ sledeÄ eg trena, u okovima, bili su na konjima. Rul Dovik bio je na Ä elu male kolone i sve Å¡to je rekao stalo je u jednu reÄ , nakon Å¡to je TadÅ¾ upitao gde ih vode.

"Sablast".

TadÅ¾ nije verovao svojim uÅ¡ima. Isak je bio na konju, oborenog pogleda, znajuÄ i vrlo dobro Å¡ta sledi. Fengor je ponovo raÅ¡irio svoje oÄ i, pitajuÄ i sholara do sebe "Zar je moguÄ e?". Odgovorio mu je glasno, da Ä uje i Daladur i malobrojna pratnja.

"Da, Fengore, Sablast. Tamo Ä emo umreti. Kao i hiljade njih u gradu-tamnici".

Rul se umeÅ¡a, uz kiseli smeÅ¡ak kada je povorka kretala.

"TaÄ nije, momÄ e, umire se ispred Sablasti. BaÅ¡ gde zveri Ä uvaju najbolju Å¡umu koju treba seÄ i za kraljevstvo. A tamo se umire svakog dana. Zato Ä e vam put do tamo biti jedina preostala radost u Å¾ivotu", reÄ e Rul Dovik, uzdahnu, pa dovrÅ¡i: "Milostivo od naÅ¡eg kralja... Milostivo, za izdajnike. Zbog brata bih vam odmah presudio, da se pitam. A ne pitam se, bar ne ovoga puta. Presudio bih vam ovim maÄ em, kao Å¡to sam mnogima. Ovako Ä e to umesto mene uÄ initi neka Ä eljust iz Å¡uma podno zidina Sablasti".

Chapter 11: Nil

Nil

U mislima su mu joÅ¡ uvek bili Tina, Alek i Nejt. Na Vihoru viÅ¡e nije jurio kao sumanut, veÄ mnogo pristojnijim galopom, ali mu mladi sholari i devojka uz koju je vojevao na zavrÅ¡etku Velikog rata nisu izbijali iz glave. "Sigurno su dobro. Moraju biti dobro dok ih ne oslobodim", mislio je dok se bliÅ¾io Å¡umarku u kome je Å¾eleo da odmori konja pre nego poslednje deonice puta do Å½drepÄ evog vriska.

Nil je vrlo dobro znao u kakvu opasnu avanturu se upuÅ¡ta, ali Ä injenica da se sprema za ulazak u grad kraljevstva koje se sprema da uniÅ¡ti njegovo bila je jedino reÅ¡enje u tom trenutku. "Samo da je Gotral tamo. On nam je jedina nada, prijatelju", pomilova konja po grivi pa ga priveza za nisku granu starog drveta i reÅ¡i da protegne noge. "JoÅ¡ kada bih na kakvu hranu naiÅ¡ao, ovaj dan bi i liÄ io na neÅ¡to", pomisli. No, sve na Å¡ta je naiÅ¡ao blizu mesta na kome je sjahao bili su Ä udni, milozvuÄ ni tonovi. Neko je svirao lautu, usred Å¡ume.

Mladi Arilion reÅ¡i da Ä uÄ ne. Brzo preÅ¡avÅ¡i od grma do narednog drveta, poÄ e da se pribliÅ¾ava izvoru melodije, tiho. Muzika je sve viÅ¡e prijala, kao Å¡to je sve viÅ¡e bila i iznenaÄ ujuÄ a. Kod treÄ eg drveta kod kog je doÅ¡ao, doÄ eka ga iznenaÄ enje. Samo Å¡to je prislonio lice uz stablo, povijen, a na tridesetak stopa od sebe video kako mladiÄ sedi na panju i svira, na boÄ noj strani vrata oseti oÅ¡tricu maÄ a.

"Zar opet...", pomisli Nil, svestan da ovoga puta zasigurno neÄ e ugledati nasmejano Tinino lice kada se okrene. I nije.

Pred njim je, u punoj ratnoj opremi, stajala visoka, znaÅ¾na devojka. Imala je pomalo zaÄ uÄ eno, lepo, ali vrlo reÅ¡eno lice. Å irokih ramena, sa zelenom trakom Juga oko obe miÅ¡ice, maÄ em je pratila njegovo pridizanje.

"Ne znam ko si, ali nikakvo zlo ti ne Å¾elim", reÄ e prestolonaslednik Obala.

"Ne znam ni ja ko si, ali nikakvo zlo mi i ne moÅ¾eÅ¡ uÄ initi dok me maÄ sluÅ¾i", reÄ e mu ona, nasmejavÅ¡i se na tren.

"Samo sam u prolazu kroz Å¡umu. Konj mi je umoran, tek koliko da predahne pa idem dalje", izgovori Nil, a onda oseti da mu se maÄ sve viÅ¡e pribija uz koÅ¾u dok ga je neobiÄ no snaÅ¾na devojka odmeravala pogledom. Celog.

"Mislim da tu laÅ¾ ne bi ni neko dete shvatilo ozbiljno. Ko god da si, upravo Ä eÅ¡ da saznaÅ¡ kako Å¡pijuni zavrÅ¡avaju na Jugu", reÄ e mu on, gledajuÄ i ga od glave do pete, iznova.

Iskoristio je trenutak njenog spuÅ¡tenog pogleda da se hitro odmakne od maÄ a, sagne, uhvati je iza pete i povuÄ e tu nogu snaÅ¾no ka sebi. Ona pade na leÄ a, ali dok je Nil izvlaÄ io svoj maÄ iz korica, a brz je bio baÅ¡ onoliko koliko bi Kars od njega to uvek traÅ¾io dok su veÅ¾bali, i njegova protivnica veÄ je bila na nogama.

"Brza si, nema Å¡ta. Ali, kaÅ¾em ti opet, ne Å¾elim ti nikakvo zlo", reÄ e Nil, koji se veÄ polako kreteo u desnu stranu, Ä ineÄ i sa suparnicom par koji je lagano iÅ¡ao po obodu samo njima znanog kruga.

"Rekla sam ti, stranÄ e, dok me maÄ sluÅ¾i, nikakvo zlo mi i ne moÅ¾eÅ¡ naneti. Uveri se i sam", izgovori ona, pa zamahnu toliko snaÅ¾no sa obe ruke da je Nila samo snaga njegove desnice saÄ uvala od pogibije, jer bi obiÄ nog borca tako silovit udar seÄ iva gotovo prepolovio.

U sledeÄ em trenu, samo Å¡to su se maÄ evi susreli prvi put, muzika prestade, a Nil zaÄ u glas koji mora da je pripadao sviraÄ u.

"Martina! Å ta se deÅ¡ava, gde si?!"

"Ne brini, Trife, tu sam. Samo nekom strancu stavljam do znanja kako treba da se ponaÅ¡a sa Ä erkom gospodara Å½drepÄ evog vriska", odgovori ona, a onda naizgled zamahnu opet, pa zaustavi maÄ , te se obrnu oko sebe i na kraju te rotacije proÄ e oÅ¡tricom tamo gde je bio Nilov vrat. Bio.

Za nekog ko je sa Karsom veÅ¾bao toliko godina, udarac iz okreta bio je hiljadu puta viÄ ena rutina. Ä im je spazio pokret ruke koji je zaustavio maÄ , te Martino okretanje glave u stranu, shvatio je Å¡ta sledi. Uveliko je bio u Ä uÄ nju kada je maÄ proleteo iznad njegove glave, koju on odmah probaci pokraj njenog struka, a obgrlivÅ¡i rukama devojku obori je na tlo. MaÄ joj je ispao, a njegov se brzo naÅ¡ao pod njenom bradom.

"Niko me nikada nije pobedio... Bar ne tako brzo. Reci mi ko si, stranÄ e, da bar znam ime poslednjeg Ä oveka kog sam videla pre nego Å¡to odem Bogu?", upita ga ona.

"Zovem se... Ari. I, ne Å¾elim ti nikakvo zlo. Ako to budem morao joÅ¡ neki put da ponovim, tebi stvarno onda ne vredi priÄ ati", reÄ e on, nasmeja se i pruÅ¾i joj levu ruku.

Gledala ga je odozdo, viÅ¡e zbunjena nego uplaÅ¡ena. Zapravo, straha u toj snaÅ¾noj devojci nije bilo uopÅ¡te, ili ga je veÅ¡to skrivala. PruÅ¾ila mu je ruku, a onda tako brzo uvrnula, da Nil nije ni stigao da odreaguje. Njena noga ga klepi podno Å¡ake kojom je drÅ¾ao maÄ , te on odlete u stranu, daleko od njenog. VeÄ sledeÄ eg trena, sa obe noge ga je udarila u stomak, skoÄ ila iz leÅ¾eÄ eg poloÅ¾aja na svoja stopala i bacila se po svoj maÄ . Dok ga je uzimala, on se, drÅ¾eÄ i podno rebara, seti jednog od Ä etiri pravila koje ga je Kars stalno terao da ponovi. "Brzina je vaÅ¾nija od oruÅ¾ja". "Da, Karse... samo, lakÅ¡e je sa oruÅ¾jem", pomisli dok se bacao u stranu, napravivÅ¡i kolut unpared te uze svoj maÄ . Ples je opet mogao da poÄ ne po krugu koji su samo oni videli.

"Martina! Jesi li dobro? Reci mi Å¡ta se deÅ¡ava", Ä u Nil kako je sviraÄ doziva, ali spazi pokraj njenog oruÅ¾ja da Trif nekako gleda iznad njih, a ne pravo u dva borca koja su se spremala da nastave svoju bitku.

"Ne znam ko si, Ari, ali priznaÄ u ti, previÅ¡e si lep da bih te ubila odmah. PustiÄ u te joÅ¡ malo, da se nagledam tog lica. Ne nadaj se da Ä e dugo potrajati", reÄ e Martina, pa viknu "Sve je pod kontrolom" i zamahnu velikim maÄ em. Udarac nije bio snaÅ¾an kao prvi, niti je Arilion morao da izvede neÅ¡to posebno da bi ga izbegao, ali njegova Ä etiri naredna pokuÅ¡aja da neÅ¡to uradi svojim oruÅ¾jem bila su neuspeÅ¡na. Svaki put bi naleteo na brzu odbranu, koja je odmah prelazila u napad.

"VeÅ¡ta si. Å teta Å¡to Ä eÅ¡ ponovo biti na leÄ ima. Ne nadaj se da Ä eÅ¡ dugo na to morati da Ä ekaÅ¡", izgovori Nil, a onda preÄ e u potpunu ofanzivu. PokuÅ¡avao je da izbije maÄ iz ruku devojke, koja je ipak bila snaÅ¾nija nego Å¡to je to mogao da pretpostavi, Ä ak i posle onog uvodnog, razornog udara koji je jedva zaustavio. Nije imao nameru da je povredi, ali ni da je pusti da se razmahne, jer je delovala sve opasnije kako je vreme odmicalo. A onda je izveo neÅ¡to Ä ime je i Karsa svojevremeno uspeo da razoruÅ¾a. Istina, samo jednom, jer je prilikom sledeÄ eg pokuÅ¡aja dobio jedan od najbolnijih udaraca balÄ akom u svom Å¾ivotu.

Taman kada je posle Ä etvrtog pokuÅ¡aja olabavio zglob i pustio da mu maÄ ne stoji viÅ¡e uspravno kao do tada, shvatio je da je mamac uspeo. Delovao je iscrpljeno, malo viÅ¡e nego Å¡to je to uistinu bio sluÄ aj, Å¡to ona iskoristi da zamahne snaÅ¾no, sa obe ruke, ne bi li mu pokretom seÄ iva odozgo maÄ oborila na travu. No, baÅ¡ tada, Nil svojim slobodnim dlanom odozdo uhvati oÅ¡tricu svog maÄ a, kleknu, te kada je zaustavio udarac, brzo se okrenu u Ä uÄ nju i petom udari po njenoj, na koju je prenela celu teÅ¾inu. Martina polete, te pade u stranu, a on se odmah baci na nju. Odmah ju je okrenuo licem ka zemlji, a maÄ , drÅ¾eÄ i ga opet sa dve ruke, podvukao pod njen vrat.

"Mislim da je vreme da zavrÅ¡imo sa ovim, devojko", reÄ e razoruÅ¾anoj suparnici, na kojoj je bio celom svojom teÅ¾inom.

"Kada sam rekla da si lep, nisam te pozvala u sebe", izgovori ona, pa poÄ e da se batrga, ali bezuspeÅ¡no. Kolena su mu bila izvan njenih, ali stopalal je veÄ podvukao sa unutraÅ¡njih strana njenih listova. DrÅ¾ao ju je potpuno bespomoÄ nu.

"SluÅ¡aj... Martina. Evo mog predloga. Pustim te da ustaneÅ¡, a ti ne pokuÅ¡aÅ¡ da me ubijeÅ¡, veÄ me sasluÅ¡aÅ¡", reÄ e joj on.

Trenutak tiÅ¡ine kao da je potrajao. I kao da je osetio kako se telo pod njim polako izvija. Gotovo neprimetno, ali na onaj Å¾enski, ne ratniÄ ki naÄ in. Tek nakon Å¡to je taj pokret zadnjicom sporo, vrlo sporo privela kraju, onda je progovorila.

"Pristajem".

IzvukavÅ¡i oÅ¡tricu polako ispod vrata, dok joj je drugim dlanom drÅ¾ao kratku crnu kosu, Arilion se hitro baci u stranu i uze njen veliki meÄ . Bitka je i zvaniÄ no bila gotova.

Kada se pridigla, stresla dlanovima liÅ¡Ä e sa sebe, upita ga pogledom Å¡ta Å¾eli od nje.

"Krenuo sam u grad tvog gospodara oca. Nikakvo zlo ne Å¾elim ni tebi, ni njemu, ni sviraÄ u..."

"To mi je brat".

"Brat? ZaÅ¡to ti nije pomogao?"

"Zato Å¡to je slep. A sad mi... Ari, reci Å¡ta Å¾eliÅ¡ od mene, pa da zavrÅ¡imo sa ovime".

"Å½elim samo da Å¡to pre stignem do Å½drepÄ evog vriska. To je sve".

"Å ta Ä eÅ¡ u gradu mog oca? Nisi sa Juga, rat poÄ inje, svi su na nogama. Kako da znam da nisi Å¡pijun?"

"MoraÄ eÅ¡ da mi veruješ na reÄ . I na ova dva maÄ a u mojim dlanovima. Imam neka posla u gradu dok rat ne poÄ ne, a ne bih da Ä ekam da se on zavrÅ¡i pa da tek onda to obavim", reÄ e Nil i, potpuno iznenadno, baci joj njen maÄ .

"Mogao bih sa tobom ovako do sutra. Å taviÅ¡e, prijalo bi mi, jer mislim da nikada nisam sreo neku... takvu Å¾enu. Ali, stvarno Å¾urim", reÄ e joj.

"Devojku, ne Å¾enu", odbrusi ona glasom u kome se videlo da joj je krivo Å¡to je naiÅ¡la na boljeg od sebe. Ali, vrlo brzo njen pogled se od oborenog uspravi ka njemu. I ponovo ga osmotri celog. A onda mu reÄ e:

"Dobro. Recimo da nikome neÄ u reÄ i da si mi pravio probleme. Ali, samo ako..."

"Ja ti pravio probleme? Vi, devojke, stvarno umete da pogreÅ¡no tumaÄ ite stvari. Pa, ko je ovde koga..."

"Martina! Jesi li dobro, reci mi bilo Å¡ta!", stizao je Trif, sasvim polako, ispitujuÄ i dugim Å¡tapom teren ispred sebe, dok je pod miÅ¡kom nosio lautu sa Å¡est Å¾ica.

"Sve je u redu, brate. Imam novog... poznanika. Ari se zove".

"Ari?", reÄ e Trif, priÅ¡avÅ¡i potpuno, a onda, posle Nilovog "Da" napravi joÅ¡ nekoliko koraka i dotaknu lice zbunjenog mladiÄ a. Opipa mu bradu, obraze, kosu... a onda ponosno pruÅ¾i ruku.

"Trif Virol, sin lorda Norberta, gospodara Å½drepÄ evog vriska".

"Ari... Ari Nilon", odgovori mu prestolonaslednik Obala, kome nije padalo na pamet da se na Jugu predstavlja pravim imenom i prezimenom. Bar dok ne stigne do kralja.

"Trife, Ari Å¾eli do grada. Verujem da neÄ eÅ¡ imati niÅ¡ta protiv da nam pravi druÅ¡tvo do tamo", reÄ e nekako naprasno srdÄ ana Martina, koja vrati maÄ u korice.

"NeÄ u, samo... Ä uo sam borbu. To ste se vas dvoje, ili...?"

"Nisam znala ko je. Ispostavilo se da je... jedan od naÅ¡ih. Opreza nikada dosta u ova ratna vremena", reÄ e Martina.

"Predratna", dobaci Nil, pa vrati i on svoj maÄ za pojas, te prihvati Trifa pod ruku.

"Idem po konja samo. Jesu li i vaÅ¡i u blizini?", upita Nil, a kada je dobio potvrdan odgovor od devojke koja mu je pre neki minut umalo glavu odsekla, ode po Vihora i pridruÅ¾i im se. Bez mnogo reÄ i, pomogli su oboje da se Trif uspenje na svog Ä etvoronoÅ¡ca, a Arilion tada primeti neÅ¡to duÅ¾i pogled na sebi. Iznenadila ga je ta njena znatiÅ¾elja, ali je on nju joÅ¡ viÅ¡e: namignuo joj je iznenada i otiÅ¡ao ka Vihoru, ostavivÅ¡i je zateÄ enu, sa donjom usnom i dalje odmaknutom od gornje.

Pun sat jahanja do prvih vojnika Juga na koje su naiÅ¡li protekli su u razgovoru o Severu. Nil se predstavio upravo kao Severnjak kada ga je Trif pitao odakle je i Å¡ta traÅ¾i toliko juÅ¾no, a onda je sa njim poÄ eo priÄ u o svemu i svaÄ emu, gledajuÄ i konstantno kako Martina konstantno ne skida pogled sa njega.

"I tako. Moj brat Lork Ä e naslediti oca, iako sam ja prvi doÅ¡ao na svet", reÄ e Trif zavrÅ¡avajuÄ i priÄ u o ljubavi prema muzici, sebi i porodici.

"Pet minuta si stariji od njega, deset od mene. Nije to neka razlika, Trife", nasmeja se Martina.

"I nije. Ne bunim se ja. Gradom kao Å¡to je naÅ¡ i treba da upravlja neko ko moÅ¾e sam na konja, a ne...", i tu zastade, ne Å¾eleÄ i da izgovori "slepac od roÄ enja", iako je ostalim sagovornicima bilo jasno Å¡ta je preÄ utao.

Prvi vojnici koje su sreli bili su priliÄ no mladi, primeti Nil. I svi do jednog oboriÅ¡e glave, visoko podignutih kratkih maÄ eva, kakvi se obiÄ no i daju leglima, kako na Jugu zovu grupe momaka koji su na vojnoj obuci.

"Moje leglo. BaÅ¡ moje, od hiljadu deÄ aka. A od njih toliko ne znam da li bih stotinu mogla da nazovem pravim borcima, iako veÄ koliko za dan i oni kreÄ u na istok", reÄ e Martina.

"Kada se mora...", kratko dobaci Nil, uz olakÅ¡anje Å¡to ima najbolju moguÄ u pratnju do Å½drepÄ evog vriska.

"Ari, a taj stolar kojeg traÅ¾iÅ¡ u gradu... Taj... Gotral, mora da je neki dobar Ä im si toliki put prevalio zbog njega? Ako nije, imamo mi u zamku dva sjajna, pa ako ti zatreba", reÄ e Trif, ali ga Arilion prekide.

"Imamo i mi na Severu dobre. Veruj mi. Ovome je moj otac ostao duÅ¾an kesu zlatnika dok su radili neÅ¡to u Visokom kraljevstvu, nekakve kaveze za one ogromne ptice. Otac mi viÅ¡e nije Å¾iv, na samrti mi je rekao da vratim dva duga koja nije stigao da vrati on sam", reÄ e Nil.

"Pa, baÅ¡ si odabrao ove ratne dane da to uradiÅ¡?", upita ga Trif sa svog konja.

"Krenuo sam ja pre viÅ¡e od dvadeset dana, kada od rata nije bilo ni traga ni glasa. Molim se nebesima da ga ni ne bude", reÄ e Nil ovu poslednju reÄ enicu najiskrenije Å¡to je mogao, iako se obiÄ no molio bogovima koji Å¾ive u moru, kao Å¡to to i rade stranovnici Obala.

"Rata Ä e biti", preseÄ e njihov razgovor Martina. "I treba da ga bude. Ako neko ubije kraljevog sina, treba da zna kolika je cena za to".

"SlaÅ¾em se, slaÅ¾em... Vi na Jugu nikada niste ni razmiÅ¡ljali drugaÄ ije".

"To neÅ¡to na naÅ¡ raÄ un, SevernjaÄ e?", upita ga ona podiÅ¾uÄ i obrve, vrlo sumnjiÄ avog pogleda.

"NiÅ¡ta ruÅ¾no. Samo kaÅ¾em, kod vas se odmah zna koja je cena za zlo koje vam se nanese".

"Tako je", reÄ e malo drÄ nije Trif, baÅ¡ kada ih je straÅ¾a na gradskim kapijama doÄ ekala pozdravima, te ih propusti na kamenom poploÄ ane ulice.

"ZnaÅ¡ li kuda Ä eÅ¡, Ari?", upita ga Martina.

"Mislim da treba da naÄ em onaj vaÅ¡ gradski trg sa izvorom, pa odatle levo. Hvala Å¡to ste me dopratili, odavde Ä u veÄ moÄ i sam", odgovori.

"Ako ti neÅ¡to zatreba, dok si u gradu, slobodno me potraÅ¾i u dvorcu. Lepo je razgovarati sa tobom", reÄ e Trif iskreno.

"HoÄ u, Trife. Ako zatreba, hoÄ u. Ostajte mi dobro, oboje", reÄ e Nil, a onda se zagleda u Martinu, klimnu joj glavom i otvorenog dlana joj se nakloni u sedlu, a potom potera Vihora brÅ¾e, i ode kasom najveÄ om gradskom ulicom.

Iako velelepan, Å½drepÄ ev vrisak je i dalje bio - grad sa najveÄ om ergelom u svih pet kraljevstava. A ona, iako izvan gradskih zidina, sa severne strane zbog Ä ega je Nil nije ni najbolje video jer su stigli sa istoÄ ne, mirise je Å¡irila svuda.

"Ne bih nikada mogao da Å¾ivim u ovolikom smradu... Izvini, Vihore", reÄ e u sebi Arilion pa potraÅ¾i trg, a onda posle nekoliko minuta lutanja stiÅ¾e do stolara kog je traÅ¾io.

Ispred vrata nije bilo nikog. U radionici samo stari majstor i dva mlada pomoÄ nika. Kada je ugledao gosta, sedi, dugokosi stolar im reÄ e "Dosta je bilo za danas", pokaza im da su slobodni da izaÄ u, a onda saÄ eka malo, pa potrÄ a ka vratima, koliko su ga noge nosile

"Gotrale!", viknu Nil, radosno Å¡ireÄ i ruke.

"BoÅ¾e, da li je moguÄ e? Mali Aril... Otkud ti ovde? UÄ i, ne stoj, i zatvaraj taj vrata", odgovori stari majstor.

Nilu je svaki trenutak bio dragocen. U svega nekoliko minuta pojasni i otkud tu, i gde mora da krene i kakva mu pomoÄ treba.

"Nema ovde viÅ¡e nikog sa Obala, Nile. Nekoliko trgovaca konja otiÅ¡li su na prvi pomen moguÄ eg rata. Odveli su sa sobom i sve svoje ljude, ima skoro nedelju dana", reÄ e mu Gotral.

"Bogovi neka mi se smiluju... Nema nikog? Ni Klarisa? Ni onog debelog Murola, koji je sa dvadesetoricom uvek putovao?", upita Nil, ali je sve Å¡to je dobio od odgovora i na naredna pominjanja imena bilo odmahivanje glavom i sleganje ramenima.

"Ne znam Å¡ta da ti kaÅ¾em, Nile. Svi su otiÅ¡li. Samo su ove moje stare kosti ostale, a nije mi do nove selidbe. Ovde sam proveo viÅ¡e od deceniju, u miru i radu, bogove Ä u uskoro videti. Bolje u svojoj radionici, nego na putu naÄ iÄ kanom vojskama. Sve Å¡to mogu da ti ponudim je dobra veÄ era, krevet i iskren savet - ne pokuÅ¡avaj da ih traÅ¾iÅ¡. PreviÅ¡e si malobrojan", reÄ e mu Gotral, pa se nasmeja nakon poslednje reÄ i, baÅ¡ kao i Nil.

"Moram da ih naÄ em. Ne mogu da ih pustim da tek tako ko zna gde zavrÅ¡e. VeÄ eru Ä u prihvatiti, ali idem odmah dalje"

"Kapije se uskoro zatvaraju, sa noÄ nom gradskom straÅ¾om neÄ eÅ¡ moÄ i tako lako da se razjasniÅ¡ kao Å¡to si sa kada si ujahao sa gospodarevom decom. PrenoÄ i, znaÅ¡ kako kaÅ¾u sholari, 'dan je za Dobro', izgovori stari majstor, a Nil dovrÅ¡i

"... a noÄ za Dobro nije".

PrihvativÅ¡i Gotralov predlog posle kraÄ eg razmiÅ¡ljanja, Nil je pomogao u spremanju veÄ ere, a onda se, uz priliÄ no dobro vino, kakvo na Jugu jedino i uspeva, raspriÄ a sa starim oÄ evim prijateljem. Vreme za poÄ inak je brzo doÅ¡lo, a on tada isprati majstora do vrata. Kada je Goral otiÅ¡ao u kuÄ u koja je bila odmah pokraj radionice, princ se popeo uz stepenice, smestivÅ¡i se u jedinu sobu na kraju kratkog hodnika.

PonoÄ joÅ¡ nije bila proÅ¡la, a mladom Arilionu san nikako nije dolazio u posetu. RazmiÅ¡ljao je i o Tini, i o Aleku i o malom Nejtu. I o Vei, koja ga je potpuno zbunila svojom pojavom. I o Martini, na neki Ä udan naÄ in. Odjednom, kvaka gotovo neprimeno zaÅ¡kripa, a on se odmah lati maÄ a kog je drÅ¾ao pokraj sebe. U hodniku, za razliku od sobe u kojoj je bio, ostala je da gori tanana dugaÄ ka sveÄ a, te posle otvarnja vrata on jasno spazi Å¾ensku figuru. Taman kada je hteo da ustane, zaÄ u sada veÄ poznat glas.

"Ari, Ari... Mnogo toga Ä eÅ¡ morati da mi pojasniÅ¡", izgovori ona, a onda se, sa maÄ em koji joj je joÅ¡ uvek bio u koricama, baci pravo na njega. OÄ ekivao je borbu, ali ga je ovoga puta ona iznenadila. Poljupcem.

Igru je prihvatio odmah. Martina nije neko sa kojim se lako moÅ¾e raspravljati, shvatio je. "A nekada i nema smisla", pomisli Ä im je ruku zavukla do njegovih prepona.

"Mogla bih da te ubijem zbog laÅ¾i", reÄ e mu pre nego Å¡to mu je zubima povukla donju usnu, a onda ga skoro divlje poljubila.

"Mh... LaÅ¾i?", upita, dok je skliznuo rukama niz njena leÄ a, pravo do onog dela kojim se promeÅ¡koljila po njegovom meÄ unoÅ¾ju kada je na travi leÅ¾ao preko nje.

"Nikakav ti Severnjak nisi. Severnjak bez komadiÄ a krzna na sebi ne postoji", odgovori mu, a onda podiÅ¾e svoju suknju jednom, a spusti njegove pantalone drugom rukom, te se nabode. Do kraja.

Pitao bi je Nil joÅ¡ Å¡toÅ¡ta o tome kako ga je raskrinkala, ali imao je druge planove. Bar u taj mah. Najpre ju je pustio da pomisli da vodi celu priÄ u. Onda joj je dlanovima pocepao tananu bluzu i glavu zagrnjurio kroz krupne grudi pre nego Å¡to se usnama popeo uz njen vrat. Ä im joj je dlanom proÅ¡ao po koÅ¾i leÄ a, okrenu je na stranu, pa se smesti potom iznad nje. Volela je divlje, to joj je i dao. Sve do onog trenutka kada je poÄ ela da se grÄ i, sa njegovim dlanom preko usana, nije ni pomiÅ¡ljao da stane. A zastao je kada se cela izvijala pod njim. Oko njega, duboko zarivenog.

"A ti?", upita ga njen razuzdani pogled kada je poÅ¾elela obostrani svrÅ¡etak te vrele juÅ¾ne noÄ i.

"Pssst", odgovori joj prstom kojim je poklopio njene usne. "DobiÄ eÅ¡ i viÅ¡e od onoga Å¡to sada Å¾eliÅ¡, ali samo pod jednim uslovom".

"Tvoja sam", odgovori mu tiho, pretvorivÅ¡i se iz ratnice u Ä ednu devojku, koja je zaista mislila to Å¡to je rekla.

"Prijatelje su mi oteli razbojnici. Iz Obala sam, ne mogu viÅ¡e da ti kaÅ¾em, ali Å¡pijun nisam. Moram u ranu zoru da krenem po njih, nisu daleko mogli da odmaknu u svom obilasku tvog grada. PustiÄ eÅ¡ me, bez da zoveÅ¡ straÅ¾are?", upita je.

Na trenutak je razmiÅ¡ljala. Odgovor je dala steÅ¾uÄ i ga butinama, a privlaÄ eÄ i ga sa oba dlana. Pravo u sebe. Ponovo. Ionako je bio viÅ¡e nego spreman za to.

"Ne ideÅ¡ ti nikuda. Ove noÄ i", reÄ e mu, i nastavi gde je stala, baÅ¡ kao i on.

Jutro su doÄ ekali vreli, poput lude noÄ i kroz koju su proÅ¡li. Tek dva ili tri sata sna nije bilo dovoljno da se strasti primire. NaroÄ ito njene. Usnama ga je probudila, ali poljupce nije osetio na svojim. U njenim ustima se pridigao, a kada se pridigao ceo, ona je veÄ uveliko bila zadovoljna porcijom koju je vredno zasluÅ¾ila.

"Tebi ne vredi govoriti, vidim ja", reÄ e joj nasmejan.

"Ti si stvarno mislio ono Å¡to si noÄ as pitao... za prijatelje?", reÄ e briÅ¡uÄ i usne.

"Da", reÄ e on odseÄ no, oblaÄ eÄ i se dok je ona i dalje leÅ¾ala.

"Uh. Razbojnici, kaÅ¾eÅ¡... Koliko njih? Koliko je tvojih prijatelja?"

"Troje, od toga dva mlada sholara. Njih je bilo bar dvadesetak".

"Na vojsku ne raÄ unaj. Otac bi me moÅ¾da pustio da ludujem joÅ¡ malo u ove ratne dane, ali majka svakako ne bi".

"Majka? Å ta je sa njom?"

"Norbert je ozbiljan Ä ovek, koji ne mari mnogo za mene, zna kakva sam. Ali, mari za svog kralja. I, ne bi se igrao igre 'pomaÅ¾em nekome iz Obala' dok vojsku diÅ¾e u rat. A Zolda... Zolda je iz Pagrora. To ti je valjda dovoljno? I dalje je odana svom zaviÄ aju, mada... to pet godina veÄ mora da se skriva, iako i vrapci na grani znaju. Ako sazna bilo ko od njih da pomaÅ¾em nekome iz Obala, tebi Ä e leteti glava, a meni... ko zna Å¡ta bi bilo meni", reÄ e Martina, traÅ¾eÄ i svoju odeÄ u.

"Bar mi pomozi da izaÄ em iz grada bez problema?", upita je Arilion.

"Pa da te onda nikada viÅ¡e ne vidim?", reÄ e mu uz osmeh dok je vezivala kaiÅ¡, ali se vrlo brzo uozbilji. Nil nije znao Å¡ta da joj kaÅ¾e. Zato joj je rekao istinu.

"Ako oboje doÄ ekamo Å¾ivi kraj rata, videÄ eÅ¡ me opet. ImaÅ¡ reÄ Ari... Arijevu".

Njoj, na neki Ä udan naÄ in, to bi dovoljno. Ali, nije se zaustavila samo na praÄ enju do ispred gradskih zidina, veÄ mu na izlasku reÄ e:

"Tvoja sam pratnja do zalaska sunca. Onda si moja, do zore. Tek onda rastanak".

Nil je pristao na igru devojke koja mu je na neobiÄ an naÄ in postala draga. DraÅ¾a od mnogih sa kojima je provodio noÄ , a potom ih nikada viÅ¡e nije viÄ ao. No, noÄ koja se bliÅ¾ila, bila je vrlo posebna. Za oboje.

Posle kratkog jutarnjeg rastanka da bi Martina izgovorila opravdanje kod roditelja zaÅ¡to je neÄ e biti "neko vreme tokom dana", krenuli su u potragu. Odmakli su viÅ¡e od dvadeset liga po Å¡umi koja je juÅ¾no od zidina okruÅ¾ivala grad, a Nil je odjednom zastao. I obradovao se, baÅ¡ kada se sumrak nazirao nad istokom.

"Å½iva je!", uze u ruku komad srebrnkaste tkanine, pa pogleda dalje ka istoku, sa kog se mrak veÄ bliÅ¾io.

"Å½iva? Ko?", upita ga Martina, potpuno zbunjena.

"Tina... Moja poznanica", odgovori joj, bez razmiÅ¡ljanja, gledajuÄ i ka proplanku koji je bio pred njima.

"Poznanica? Kao ja...?", bilo je sledeÄ e pitanje Ä erke gospodara Å½drepÄ evog vriska, ozbiljnije nego mnoga pre toga.

Nil se okrenu i shvati u kakvoj je situaciji.

"Ne razumeÅ¡, Martina... Nju znam godinama, nikada je nisam ni dotakao. Poznanica, kaÅ¾em ti".

Hteo je da joj pojasni joÅ¡ neÅ¡to, mada mu ni ovo prvo nije verovala, ali onda mu ona pokaza rukom neÅ¡to preko njegovih ramena.

"Odsjaj. Gore, na proplanku", reÄ e mu, pa ga povuÄ e u stranu dok su konje za sobom vodili ka malo guÅ¡Ä em delu Å¡ume. Bila je u pravu. Na vrhu majuÅ¡nog brdaÅ¡ca pred njima bilo je nekoliko senki. Onda se ukazaÅ¡e joÅ¡ neke. I joÅ¡ neke. Bar Ä etrdesetak njih. Bili su priliÄ no daleko, ali su se obrisi ljudskih kontura vrlo jasno nazirali.

"To su oni!", htede da poviÄ e Nil, ali ga Martina ponovo prekide.

"Ima ih viÅ¡e od tri desetine. Jesi li siguran da Å¾eliÅ¡ ovo?"

"PratiÄ u ih. Ti nemoj dalje".

"Pa da propustim novi ples maÄ evima? Ha!", reÄ e ona gotovo muÅ¡kim stilom, ne Å¾eleÄ i da ga puÅ¡ta samog. Ni tada, ni bilo kada viÅ¡e.

OdluÄ ili su da konje priveÅ¾u, a da se tiho prikradu grupi koja im je na trenutak izmakla sa vidika, ali ne toliko da se uznemire Å¡to su je izgubili. Kada su im priÅ¡li dovoljno blizu, Arilionu bi jasno da je naÅ¡ao baÅ¡ one koje je traÅ¾io.

"Ima ih i viÅ¡e od tri desetine", reÄ e joj, uzdahnuvÅ¡i.

"Nije ni nas malo", odgovori mu ona, pa stavi ruke na usne i ispusti zvuk nalik onom kojim se sove oglaÅ¡avaju. Za tili Ä as do njih tihim koracima stiÅ¾e Ä eta od dvadesetak golobradih mladiÄ a, sa kratkim maÄ evima.

"Moje leglo. Najbolji meÄ u njima. VeÄ bi u neko gnezdo mogli da se svrstaju. Ovo Ä e im posluÅ¾iti kao zavrÅ¡na veÅ¾ba".

Nil je joÅ¡ jednom ostao bez reÄ i, a Martina mu se nasmeja, zadovoljna Å¡to je njen plan uspeo.

Novi plan je bio jednostavan. Najstariji u grupi napadaÄ a, njih dvoje, krenuÄ e frontalno. Kada se neprijatelj uznemiri, sa leÄ a Ä e osetiti udar polovine Ä ete. Sa obe strane, tek kada bitka otpoÄ ne, udariÄ e po petorica najsnaÅ¾nijih iz Martininog legla.

Tako i bi. Samo, kada su istrÄ ali pred malu logorsku vatru, prvo Å¡to su Ä uli posle sopstvenih uzvika nije bio ljudski glas. Bila je to rika starog oceluta.

"BoÅ¾e! Pa ova zver i dalje postoji?!", reÄ e Martina, te podiÅ¾e maÄ sa obe ruke i krenu ka ogromnoj divljoj maÄ ki koja je lancem bila privezana za drvo. No, baÅ¡ kada je bila na svega desetak koraka od nje, na nju skoÄ i Ä ovek bez jedne Å¡ake, a u drugoj je drÅ¾ao Ä udnu helebardu, koja je na obe strane imala po seÄ ivo nalik najfinijim sekirama.

"Sad Ä e Set da nahrani svoju macu. PriÄ i, lepotice", kezio joj se dok je patrljkom ispod lakta pridrÅ¾avao metalu ogrlicu razjarenog oceluta.

Nil je za to vreme veÄ iskoristio dva mala noÅ¾a koje su mu mladi, buduÄ i vojnici Juga dali pre napada. ProtrÄ avÅ¡i pored dvojice u glave pogoÄ enih odmetnika, dok je sa isukanim maÄ em doÄ ekivao prvog uspravnog neprijatelja, nedaleko iza njega vide Tinu, kako svezana pokuÅ¡ava se oslobodi. BezuspeÅ¡no, jer panika nije vladala meÄ u dvadeset puta brojnijom silom od Nila i Martine. MeÄ utim, kada ih je sa leÄ a zaskoÄ ila desetina iz legla, a u tom prvom naletu kratki maÄ evi odmah posekoÅ¡e Å¡estoricu, panika se uvuÄ e u logor.

Venrik, sa svojim sjajnim maÄ em, poseÄ e jednog mladiÄ a kao od Å¡ale, drugog rukom odgurnu pravo ka snaÅ¾nom Tinu koji mu svoja dva bodeÅ¾a odmah zabode u oÄ i, naslaÄ ujuÄ i se, sadistiÄ ki, tim prizorom.

Taj vrisak je bio samo uvod u glavni deo bitke. Kada su se ukljuÄ ili i svi preostali Martinini vojnici iz legla, borba se rasplamsala, prsa u prsa, pa je Arilion mogao da odahne Å¡to ni jedna jedina strela nije stigla da bude ispaljena, a bilo ih je u logoru odmetnika na pretek. Martina je Ä as beÅ¾ala od Ä eljusti oceluta, Ä as sa

strane pokuÅ¡avala da naÄ e put pokraj dvostrane helebarde do jahaÄ a. Tina je, uveliko osloboÄ ena, sekla kanape kojima su Alek i Nejt bili vezani, a Nil je morao da se bori sa dvojicom. Prebrz za njih, jednim potezom je reÅ¡io prvi duel, odbivÅ¡i u stranu sablju koja mu je krenula u susret, a potom produÅ¾ivÅ¡i pokret rukom pravo ka vratu. SagnuvÅ¡i se, pusti da maÄ koji je hteo njega da probode proÄ e kroz veÄ mrtvog odmetnika, a onda i drugog ubode.

Na tren je pomislio da bitka ide u sjajnom smeru, a onda osmotri. Od dvadesetak mladih vojnika juga, samo su Ä etvorica joÅ¡ bila na nogama. Tina se borila sa dvojicom, ali imala je dva maÄ a u rukama, pa se na neki Ä udan naÄ in uopÅ¡te nije brinuo za nju, dok je Alek sa Nejtom uzimao uzda konja i traÅ¾io put iz guÅ¾ve.

"Pametni momci", pomisli prestolonaslednik Obala, a onda vazduh zapara jeziv vrisak. Okrenuo se, a Ocelutova Ä eljust sklapala se oko Martinine noge. Vrh helebarde, na Ä ije su obe strane iznad seÄ iva bili oÅ¡tri Å¡iljci, probode Ä erku gospodara Å½drepÄ evog vriska ispod oklopa, u visini donjih rebara, dok se divlja maÄ ka bavila lomljenjem butne kosti svojim jezivim zubima.

Nil se zalete, odgurnu jednog razbojnika, drugog u prolazu udari maÄ em po zadnjoj strani vrata baÅ¡ kada se spremao da zada kobni udarac jednom mladom vojniku Juga, a onda se iznenadi. Iz mraka, odnekud, dolete jedna bela strela, poput munje. Pa druga. Obe pogodiÅ¡e Seta, koji ispusti dvostranu helebardu. Naredne Ä etiri pogodiÅ¡e oceluta u glavu, a Nil priÄ e zveri i zabi joj sa dve ruke maÄ u vrat.

"Bele strele! Bele strele!", povuka neko od onih koji su se na prevrat spremali, pa nasta paniÄ no povlaÄ enje ka brojnim konjima koji viÅ¡e nisu imali svoje jahaÄ e. U trenu kao da sve presta. Osim jauka ranjenih, i zadihanosti preÅ¾ivelih. Nil pogleda na brzinu: Tina je grlila Nejta, Alek im je prilazio sa dva konja, a dva preostala mlada vojnika Juga pritrÄ avala su mestu na kome je bio Arilion.

"Ari...", reÄ e Martina, leÅ¾eÄ i krvava u travi.

"Martina... Polako. Tu su dva sholara. Ne govori. BiÄ eÅ¡ dobro", izgovori Nil, pa dreknu "Nejt! Alek! Brzo!". A onda oseti kako ga njen dlan povlaÄ i za nogavicu.

"Gotovo je, Ari... Ne trudi se. Reci mi samo... Jel' ona preÅ¾ivela?"

"Ona?", upita smuÅ¡eno Nil.

"Devojka Å¾ute kose. Ta... tvoja"

"Nije ona moja, Martina", reÄ e joj, prelazeÄ i dlanom po njenom obrazu.

"Ne? Ah... Onda... Onda mogu pred Boga radosna".

"Ne ideÅ¡ ti nigde, Martina. Martina! Martinaaa!", poÄ e da viÄ e Nil. Beskorisno.

"Nije viÅ¡e Å¾iva, gospodaru", reÄ e mali Nejt.

Dva mlada vojnika kleknuÅ¡e, zabiÅ¡e maÄ eve u zemlju, osloniÅ¡e oba dlana na balÄ ake, a na njih svoje glave. Molitva je obavljena u tiÅ¡ini. I ponekoj suzi. Jednoj, vidljivoj, u Nilovom oku.

"Nile, znali smo da Ä eÅ¡ nas naÄ i", reÄ e mu Tina, zagrlivÅ¡i ga preko ramena. "Samo, gde su vam ostali?"

"Koji ostali?", upita jedan od mladih vojnika Juga.

"Ko je poslao one strele?", upita Alek.

"Mi nemamo strele", reÄ e drugi Ä lan Martininog legla.

"Bele strele", izgovori Nejt, a svi ga pogledaÅ¡e.

"Bele strele, da", ponovi, a onda dodade: "Poslednji put su viÄ ene pre... tri i po veka. Kada se kralj...", izgovori mladi sholar, a drug iz Sabedorije ga prekide.

"Nije vaÅ¾no koji kralj, Nejt. Bele strele su opet tu".

"Kakve bele strele, hoÄ e li neko da mi objasni?", upita Tina.

"Ä uvari Dobra. Niko im ne zna lica", odgovori Nejt, pomalo nasmejan, iako joÅ¡ uvek potpuno Å¡okiran onim Å¡to je preÅ¾iveo. "Tajanstveni. Bili i ostali. Ali... Nekako mi je drago Å¡to su opet tu. Tu negde", dodade. I, kao da je govorio u ime svih koji su bitku preÅ¾iveli.

Chapter 12: Tanai

Tanai

Podne je doÅ¡lo brÅ¾e nego Å¡to je mislila da Ä e biti sluÄ aj. A opet, od graje za raspravu orne deÄ urlije i nije moglo biti drugaÄ ije.

"Å on je u pravu, otiÅ¡li su, bez da su se ikome javili. Toliko o tome koliko su im iskrene namere sa nama bile", reÄ e jedan visoki deÄ kiÄ , reÅ¡en da se ne povinuje zahtevima nekolicine da se krene put zapada, u Iglu, gde su se Vili Turlok i njemu dodeljeni sholar Bobi uputili kriÅ¡om, pod okriljem noÄ i.

"A mi Ä emo ovde da ostanemo veÄ no? Å½iveÄ emo u Å¡umi, zauvek?", upita Tim, kome je Vili prirastao srcu, ne samo zbog Ä injenice Å¡to je poput slavnog junaka bio sa Juga, niti samo zbog toga Å¡to ga je Turlok dugo i paÅ¾ljivo sluÅ¡ao o tome kako je timario konje u Å½drepÄ evom vrisku.

"Ako smo Å¾iveli veÄ nekoliko godina i niÅ¡ta nam nije falilo, Å¡to bismo to menjali zbog dvojice laÅ¾ova?", reÄ e neko iz gomile, a graja se ponovo zaÄ u u srcu Å ume tiÅ¡ine.

Gledala ih je, nesreÄ na zbog podele. Gledala, svesna da im je cilj isti: da Å¾ive u miru, bezbriÅ¾no i posve bezbedno. Bili su mali da bi shvatili da im podele neÄ e niÅ¡ta dobro doneti. Ni tada, ni u Å¾ivotu. KonaÄ no je reÅ¡ila da progovori. UÅ¡la je u centar kruga koji se stvorio i okretala se sporo, gledajuÄ i ih sve u oÄ i, dok se maliÅ¡ani, jedan po jedan, nisu utiÅ¡ali, svi do poslednjeg.

"ViÅ¡e od dve treÄ ine vas je da se ostane. Glas veÄ ine treba sluÅ¡ati. Takva su pravila u vaÅ¡ih pet kraljevstava oduvek bila, neka takva i ostanu. Samo, ja sam sa Istoka. Tamo, pored nekih surovih, vaÅ¾e pravila i mudrosti i pravila hrabrosti. Srce mi kaÅ¾e da treba da krenem za njima. Razum mi kaÅ¾e da deca treba da ostanu. Ako neko od starijih Å¾eli sa mnom, neka uÄ e u krug. Ako neko ne Å¾eli, neka zna da Ä u se radovati Å¡to poÅ¡tuje zakone svojih predaka", reÄ e Tanai i zaÄ uta.

Prva joj je priÅ¡la Amarili.

"DuÅ¡o moja... mala si da bi iÅ¡la bilo gde sama", reÄ e joj devojka u beloj haljini, te trepnu svojim Ä udesnim oÄ ima, a onda je poljubi u teme.

"NeÄ u biti sama. ImaÄ u tebe. A i, ako se tebi neko desi, trebaÄ u ti ja", reÄ e Amarili.

"SreÄ ice, kaÅ¾e se 'ako se tebi neÅ¡to desi'", nasmeja se Tanai.

"Neko ili neÅ¡to. U Å¾ivotu se deÅ¡ava i jedno i drugo", reÄ e tiho Amarili, pa je zagrli oko struka.

Tanai je posmatrala ostale. Iako je bilo hrabrih deÄ aka u toj druÅ¾ini, pomisao da Ä e da idu sa dve devojke, od kojih je jedna imala svega deset, a druga Ä e tek kroz koji dan biti za sedam leta starija, nije bila ohrabrujuÄ a. Ä ak i za pojedine deÄ ake koji su isprva bili za odlazak.

Ipak, priÄ e im joÅ¡ neko. Najpre Tim, govoreÄ i glasno:

"Odrastao sam uz priÄ e o Turloku. Ne bi nas napustio da nije imao jak razlog. HoÄ u da mi u lice kaÅ¾e koji je to razlog, i neÄ u stati dok ga ne naÄ em, makar ga pratio do Novog sveta".

Tom petnaestogodiÅ¡njaku u krugu se brzo pridruÅ¾i njegov omiljeni vrÅ¡njak, verni drug sa Severa, Keni iz Tihe Kule.

"Ne ideÅ¡ ti viÅ¡e nigde bez mene, druÅ¾e", reÄ e Timu, zagrli ga i saÄ ini Ä etvorku u centru kruga. Niko viÅ¡e nije napravio korak ka njima, sve dok voÄ a Å¡umske druÅ¾ine maliÅ¡ana koji ostaÅ¡e bez ikoga u Velikom ratu, ne priÄ e i sam.

"Ovo Å¡to radite nije normalno. Vas Ä etvoro, sami, idete do Igle? Bez mene, vala, neÄ ete", iznenadi sve Å on, a graja koja se podiÅ¾e bi glasnija od svih prethodnih.

Tanai ih je gledala redom. DeÄ aci sa severa su pljuvali ka sredini kruga, proklinjuÄ i dan kada su uopÅ¡te izabrali da ih neko poput Å ona, iz RÄ e, predvodi. JuÅ¾njaci, koji su uglavnom bili mlaÄ i, nisu se usuÄ ivali da krenu Timovim stopama, a devojÄ ice i deÄ aci iz Visokog kraljevstva bili su neodluÄ ni. Jedna od njih je poÅ¾elela da zakoraÄ i, uz reÄ i da "mora biti da Ä e sve biti u redu, pa kroz rodni kraj Ä e se koraÄ ati na putu do Obala", ali su je ostali brzo povukli nazad, nezadovoljni bilo kakvom pomisli da napuÅ¡taju bezbednost Å ume tiÅ¡ine.

"Petoro dakle?", upita Tanai, pre nego Å¡to na ramena jednog debeljka svoje ruke osloni jedan od najnestaÅ¡nijih klinaca iz Å¡ume, a onda ga preskoÄ i.

"NeÄ ete vi nigde bez mene", reÄ e majuÅ¡ni Kolbi, koji broj nekadaÅ¡njih Å¾itelja RÄ e uveÄ a na dva, Ä im je uskoÄ io u centar kruga.

Ali, posle tog deÄ aÄ iÄ a od 14 leta, viÅ¡e niko nije priÅ¡ao. Å estorka je ostala na istoj brojnosti iako je pogledom pozivala svoje najvernije prijatelje. Strah ih je okovao. Od neizvesnosti koje takav put donosi. A i zbog neverice da je uspeh moguÄ , kada su ih veÄ glavni junaci puta u Novi svet ostavili bez reÄ i tokom noÄ i.

Tanai pomazi po kosi jedino devojÄ e koje je stajalo uz nju, a onda upita:

"Å one, krenula bih odmah. Da nam ne odmaknu daleko", izgovori, svesna itekako da je praÄ enje dvojice konjanika gotovo nemoguÄ e za Å¡estoro tako mladih peÅ¡aka.

Pakovanje i opraÅ¡tanje je trajalo nepunih pola sata. ZaveÅ¾aljaje su prebacili preko ramena, svi osim Amarili koja je svoj nosila oko ruke, podno lakta. SiÄ uÅ¡na druÅ¾ina uputila se na sam zapadni rub Å ume tiÅ¡ine, gde je poslednji put razmenila poglede sa onima koji su je ispratili. A odatle se protezalo bar 20 liga do prvih obronaka Visokog kraljevstva. Dvadeset liga nemira.

VeÄ vekovima bila je to "niÄ ija zemlja", jer je ni Oko Å ume, najseverniji grad Juga, ni Vrelo, najbliÅ¾i grad kraljevstva u kome su vladale Å¾ene, nisu kontolisali u kontinuitetu. Polja niske trave sluÅ¾ila su i jednom i drugom gradu razliÄ itih kraljevstava da tu napasaju svoja stada: svako se drÅ¾ao svoje polovine Polja, kako su te predele nazivali, a da jasna granica nije bila omeÄ ena. Poneko brdaÅ¡ce, malo viÅ¡e Å¡umaraka i nekoliko proplanaka sa gustom, gotovo zalutalom Ä etinarskom Å¡umom, bili su sve Å¡to se izdvajalo prilikom pogleda na zapad koji se pruÅ¾ao daleko, baÅ¡ daleko.

"Sada Ä emo putevima mojih predaka", reÄ e Tim odjednom, a kada ga Keni upita o Ä emu on to priÄ a, pojasni:

"Moji su, nekada davno, Å¾iveli u Obalama, iako JuÅ¾njaci. Posao ih je odveo tamo. Kada su deda i njegova tri sina reÅ¡ili da se vrate u rodni Å½drepÄ ev vrisak, baÅ¡ su se negde ovuda spuÅ¡tali. Ovim putevima", izgovori Tim.

"Kakvim putevima? Ovde nema nikakvog druma?", upita nestaÅ¡ni Kolbi.

"Nema. Sve je zeleno. Dok zima ne svrati u ovoje krajeve. Ali, smatraj ih mojim", nasmeja se Tim.

"Tvojim? Time, zaboravljaÅ¡ da se Jug baÅ¡ u ovim Poljima zavrÅ¡ava", opomenu ga Å on, koji je i dalje pokuÅ¡avao da bude voÄ a druÅ¾ine, kao u Å umi. Vrlo brzo je shvatio da je novo, odabrano druÅ¡tvo, ipak poÅ¡lo za Tanai, a ne za njim, te se prikloni tom poretku, istina nevoljno.

Tanai je, tek pola leta starija od Å ona, a za joÅ¡ jedno viÅ¡e od Tima i Kenija, koji se neobiÄ no radovao Å¡to se vraÄ a "kuÄ i", jer je poreklom iz najsevernijeg grada Obala, imala jednostavan plan: pratiti tragove. I, u tome od Tima, zaista, nije mogla imati boljeg pomagaÄ a. Dva konjanika jesu otiÅ¡la iz deÄ jeg skroviÅ¡ta pod okriljem noÄ i, ali su zbog Bobijeve teÅ¾ine ostavljali priliÄ no jasan putokaz kuda su se uputili: pravom linijom, pravo u Vrelo.

NoÄ se brzo spustila, a deca nisu daleko odmakla od Å ume tiÅ¡ine. I sam prolazak kroz nju, iako su im ti putevi bili daleko poznatiji, priliÄ no je potrajao, pa reÅ¡iÅ¡e da jedini odmor bude upravo onaj za noÄ enje. Å on i nestaÅ¡ni Kolbi se pobrinuÅ¡e za vatru, jer je veÄ e postajalo priliÄ no hladno.

"ProleÄ e se tek budi", reÄ e Tanai, pa prigrli Amarili uz sebe.

"Ja Ä u prvi da Ä uvam straÅ¾u", reÄ e odvaÅ¾no Å on, jedan od dvojice, uz Kenija, koji je imao noÅ¾.

"Kakva straÅ¾a, Å one. Lezi i odmori, ovde ligama unaokolo nema nikoga. Pastiri izvode stada tek kada skroz otopli", reÄ e mu Tim.

Prevario se. Iako ga je nesuÄ eni voÄ a druÅ¾ine posluÅ¡ao, buÄ enje pred cik zore nije bilo neÅ¡to Ä emu su se nadali. Za tili Ä as, skoro svi su bili Å¡Ä epani snaÅ¾nim rukama.

"Å ta mi to imamo ovde?", upita bradati Ä ovek, drÅ¾eÄ i dva naprasno probuÄ ena maliÅ¡ana svojim snaÅ¾nim rukama.

"Pusti me! Ma, pusti me, ti...", reÄ e Tim, ali ga jedna Ä uÅ¡ka od pozadi vrlo brzo utiÅ¡a.

MajuÅ¡nu druÅ¾inu, Å¡to po brojnosti, Å¡to po godinama, okruÅ¾ila je dvostruko veÄ a i skoro trostuko starija grupa ljudi. Jutarnji sunÄ evi zraci pomogoÅ¡e iznenaÄ enoj deci da shvate ko ih drÅ¾i: zeleni barjaci Juga i trake vezane oko Ä ela, a nekima oko miÅ¡ica, dali su odgovor u Ä ije ruke su upali. Tanai, koju uz Amarili vojnici nisu dirali, istupi pred njih.

"Nikakvo zlo vam ne uÄ inismo. Od kad to hrabra vojska Juga dira decu?", upita ona smelo.

Jedan od vojnika, koji je stajao ispred svog konja, uruÄ i uzda onom do sebe, pa joj priÄ e. Zagleda se u lice kakvo se ne viÄ a Ä esto, Å¡to zbog Ä udesne boje koÅ¾e, Å¡to zbog lepote.

"Ti si sa Istoka? Å ta Ä eÅ¡ ovde? I, Å¡ta Ä ete svi vi ovde? Å pijuni, a?", upita drsko i uhvati je za predeo iznad zgloba Å¡ake. Å on i Kolbi pokuÅ¡aÅ¡e da se otmu iz stiska koji ih je drÅ¾ao, naravno besupeÅ¡no, pa njihova namera da pomognu Tanai osta samo - namera. Vikali su, drali se, kao i ostali, ali ih vojska vrlo brzo stiÅ¡a drmusanjem i pretnjama serviranim uz besne poglede.

Devojka je gledala vojnika pravo u oÄ i. Nije niÅ¡ta izgovorila, samo ga je gledala. Tim je za to vreme priÄ ao kako nisu nikakvi Å¡pijuni, kako su siroÄ iÄ i, kako su reÅ¡ili da se presele u Visoko kraljevstvo i pomaÅ¾u u odgoju ptica, Å¡to je svakako bila laÅ¾, ali vojnik nije mario za te reÄ i. Gledao je u oÄ i

neobiÄ ne lepote i, skoro paralisan, nesvesno popustio stisak.

Odjednom, jedan drugi vojnik Juga dreknu:

"TiÅ¡ina!", a stisak ruke koji oseti Tanai posta snaÅ¾niji nego Å¡to je isprva bio.

"Dva noÅ¾a sa Obala imate", nastavi Ä ovek koji je bio oÄ igledni predvodnik tek jedinice, "Matori Arilion ne samo da ubija decu kraljeva, veÄ Å¡alje i decu u Å¡pijune, a?"

Tanai ga je gledala mirnije od ostale dece. ViÅ¡e i nije bila dete, njeno telo je bilo dokaz za to, a i lepota koja prevazilazi deÄ ja maÅ¡tarenja. Jedino ona odgovori:

"Krenuli smo kao Å¡to je Tim rekao, u Vrelo. Dugo smo Å¾iveli u Å umi tiÅ¡ine, hranili smo se slabo, ili ni toliko. Moramo na neko drugo mesto", reÄ e ona Ä oveku koji joj je po godinama otac mogao biti. BezuspeÅ¡no.

"VeÅ¾ite ih sve, dvojica neka ih otprate do naÅ¡eg logora, ostali na konje, ova izvidnica neÄ e izneveriti naÅ¡eg kralja", izgovori okrenut ka svojim vojnicima, ali ga oni ne posluÅ¡aÅ¡e. Skoro svi su poÄ eli brzo da izvlaÄ e maÄ eve, gledajuÄ i iza njega. Kada se on okrete, vide petnaestak figura u sivo odevenih, mahom sa napetim lukovima, neki od njih i sa dugim kopljima koja su bila spremna da polete.

VoÄ a izvidnice Juga isuka svoj dugi maÄ i osmehnu se, proÅ¡avÅ¡i rukom kroz svoj brk:

"O, pa koga mi to imamo ovde? Å½ene? Å ta Ä ete vi Ä ak ovde? Nemate posla tu, zar ne? Ovo su zarobljenici kralja Zanta, pa ako vam je do Å¾ivota stalo bar malo, vratiÄ ete se odakle ste i doÅ¡li", reÄ e im.

Niko mu nije odgovarao. Tanai osmotri lica desetak devojaka i dvostruko manje muÅ¡karaca koji su stajali u polukrugu, pojavivÅ¡i se neprimetno, kao da su izronili iz trave. Umesto reÄ i, lukovi su poÄ eli sve viÅ¡e da se zateÅ¾u. Rastojanje je bilo dovoljno da i neveÅ¡ti strelci ne promaÅ¡e, a kamoli neko iz Visokog kraljevstva, gde se deca od malih nogu sa strelama druÅ¾e. IstoÄ njakinja potom pogleda JuÅ¾njake. Stopala im nisu mirovala, menjali su u mestu poloÅ¾aj svojih nogu, neki od njih prebacujuÄ i maÄ iz jedne u drugu ruku. Oni drugi, sa sopstvenim lukovima, odavno pripremiÅ¡e po jednu strelu iz svojih dugaÄ kih tobolaca.

"Nemojte da se krv lije zbog dece", reÄ e ona glasno i svu paÅ¾nju usmeri na sebe. "Mi smo svoje roditelje, svi odreda, izgubili zbog jednog ludila. TuÄ eg. Nemojte da neka od vaÅ¡e dece ostanu veÄ no tuÅ¾na zbog neÄ ije danaÅ¡nje ludosti", dodade, i priÄ e bliÅ¾e vojniku koji joj je pustio Å¡aku kako bi se latio svog luka i strele.

Stala je leÄ ima okrenuta njemu, zbunivÅ¡i ga, baÅ¡ kao i sve ostale. RaÅ¡irila je ruke pokraj svog tela, kao da ga Å¡titi. Pogledali su je i ratnici zelenih barjaka, i oni pod sivim. Osetila je na sebi i poglede zbunjenih deÄ aka.

Tanai pogleda u nebo, uzdahnu, a onda ponovo reÄ i napustiÅ¡e njene neobiÄ no lepe usne.

"Mi samo Å¾elimo da proÄ emo, u miru. Ne mora niko da strada zbog toga".

TiÅ¡ina je i dalje vladala kod ratnica i ratnika Visokog. Ä utali su i vojnici Juga. I deca. A onda je jedna od devojaka duge, baÅ¡ duge plave kose uvijene u kiku, polako spustila svoju strelu ka travi. UÄ inio je to posle nje i vojnik iza Tanai. Pa joÅ¡ jedan. Polako, i svi ostali koji su lukove drÅ¾ali Ä vrsto u Å¡akama.

MaÄ evi su odolevali neÅ¡to duÅ¾e. Ne predugo.

Tanai je opet prva progovorila.

"Ä uli smo Å¡ta se sprema. Ako je rat neminovan, ne morate vi da izazovete novi. VaÅ¡a kraljevstva Å¾ive u miru, neka tako i ostane", izgovori, a onda se okrenu voÄ i juÅ¾ne patrole. Ä utao je. Ali je i on, poslednji, vratio maÄ u korice.

"Hvala Å¡to ste pokazali da Jug nije samo sila. Å½ivot i ne zavisi samo od snage, veÄ od ponaÅ¡anja. PamtiÄ emo vas po mudrosti", reÄ e i, potpuno iznenadno, zagrli ga, oslanjajuÄ i mu na tren svoj obraz na grudi.

Amarili pritrÄ a pa zagrli nju, a onda to uÄ iniÅ¡e i Ä etvorica deÄ aka.

Glavni Ä ovek izvidnice kralja Zanta se potom odmaknu, te mahnu glavu tamo-amo, ni sam ne verujuÄ i koliko je malo nedostajalo do borbe. Ni sam ne znajuÄ i kako je tako lako, a tako bez mnogo dvoumljenja, od nje odustao. ReÄ i neobiÄ ne devojke uÄ inile su da mu se oÄ i zacakle, baÅ¡ kada je spomenula decu koja bi mogla da ostanu bez svojih oÄ eva.

"Idite", bi jedino Å¡to je rekao, pre nego Å¡to je mala druÅ¾ina napravila dvadesetak koraka i pridruÅ¾ila se onima iz Visokog.

Rastanak je obavljen bez ikakvih reÄ i, ako se izuzme Kolbijevo uporno dobacivanje sada veÄ odmaklim vojnicima Juga, sve dok ga Amarili ne utiÅ¡a, onako mala i nestvarna.

Tek kada su se dve grupe skroz razdvojile, devojka koja je prva spustila strelu, podiÅ¾e Tanai na svog konja i reÄ e joj.

"Ja sam Marisa. Bobi nas Å¡alje po vas".

"Bobi?", povikaÅ¡e deca u glas.

Odgovor nisu dobili odmah. BaÅ¡ kao Å¡to se u Visokom reÄ i ne troÅ¡e previÅ¡e Ä esto, ni izvidnica im nije otkrivala svoje pojavljivanje sve dok se, nekoliko liga zapadnije nije pridruÅ¾ila joÅ¡ jednoj druÅ¾ini. A u njoj, pored nekolko ratnica, bili su i Vili i mladi sholar koji mu je bio pratnja.

"Bobi!", povikaÅ¡e maliÅ¡ani i, siÅ¡avÅ¡i sa konja, zatrÄ aÅ¡e se pravo u naruÄ je bucmastog momka. Tanai je siÅ¡la sporije, poput onih njenih treptaja od kojih zastaje dah. Pogledala je nasmejanog Vilija koji je prvo gledao u deÄ urliju, a onda sreo njen pogled. Trajao je neÅ¡to duÅ¾e nego Å¡to su oboje to mislili da Ä e biti sluÄ aj, a prekinuo ih je glasni povik Bobija:

"Polako, polako, oboriÄ ete me!", iznova izgovoreno u smehu.

Dok je mladi sholar maliÅ¡ane posluÅ¾ivao plodovima koje je odabrao u poljima, a za koje nisu imali ni predstavu da su jestivi, a naroÄ ito da su toliko slatki, Tanai priÄ e Viliju i upita:

"Moralo je ovako?"

PreÄ utao je odgovor, ali ga na tren oboreni pogled odade da nije baÅ¡ radosno planirao neprimetni rastanak.

RuÄ ak je vrlo brzo serviran po polegloj travi, a deca su se uglavnom tiskala oko Bobija koji se nije libio da kaÅ¾e koju reÄ hvale i o sebi samom.

"Znao sam ja da Ä ete vi da krenete za nama. Ama, znao sam! Kada smo sreli izvidnicu Visokog... dobro, Vili je morao prvo da onim svojim velikim maÄ em razoruÅ¾a trojicu pre nego Å¡to su uopÅ¡te hteli da nas sasluÅ¡aju da nam ne pada na pamet da poloÅ¾imo oruÅ¾je... mislim, on da poloÅ¾i svoje maÄ eve", reÄ e Bobi uz smeh, pa nastavi: "Zamolio sam ih da produÅ¾e u pravcu Å ume tiÅ¡ine. Imao sam oseÄ aj... ne, znao sam da Ä e neko od vas krenuti za nama".

"Bilo bi mi draÅ¾e da nisi bio u pravu, ako Ä emo iskreno", reÄ e Turlok, koji odmah dodade da to nema nikakve veze sa decom, veÄ sa ozbiljnoÅ¡Ä u cilja na koji su se njih dvojica uputili.

"Gospodaru Vili, mi Ä emo ostati u ovim predelima, moÅ¾emo da vam damo tri konja za maliÅ¡ane, ali ne i pratnju", reÄ e mlada ratnica iz Visokog, druga po Ä inu, ako je suditi po posluÅ¡nosti ostalih iz te izvidnice.

"Ih, ne treba nama pratnja kada je Vili tu", ponosno reÄ e Tim, uz Turloka jedini stanovnik Juga na tom mestu na kome je meso zamirisalo vrlo brzo po paljenju vatre.

Rastali su se odmah posle ruÄ ka, a sada veÄ osmoÄ lana grupa uputi se na konjima pravo ka Vrelu, gradu u kome je, i kada rata nema na pomolu, skoro uvek bar deset hiljada ratnica.

Vrelo. Tri dana jahanja, poslednja dva po vrlo uskim stazama i nimalo bezopasnim planinskim prevojima, trebalo je druÅ¾ini da se domogne tog grada-kasarne, u kome su se devojÄ ice Visokog kraljevstva obuÄ avale za borbe. Za razliku od Juga, na kome je boravak u leglu trajao pet godina, reorgnizacija koju je uvela Silvija Kasiopi, uz dopuÅ¡tenje kraljice, veÄ deceniju je za pravilo imalo: "godinu dana za sve, a dve samo za one najbolje".

Tanai je osmatrala Å¡iroki drum kojim su se peli ka gradu, a koji je sa juga vodio iz Krila sokola. Od kada su izaÅ¡li na njega i odmah sreli prvu predstraÅ¾u, brojno stanje kolone se konstantno uveÄ avalo. Prve dve devojke su im dodeljene kao pratnja. Ostale su bile mahom viÅ¡eg ranga, a pridruÅ¾ivale su im se kako bi zajedno sa slavnim Turlokom ujahale u neobiÄ ni grad. I sama pomisao da jaÅ¡u uz jednog od najboljih boraca koje je Pet kraljevstava ikada videlo, bila je dovoljna za pomalo smeÅ¡ne povike podreÄ enima poput "Ostanite na poloÅ¾ajima, liÄ no Ä u ih ispratiti do Silvije".

NeveÅ¡ti izlivi reÅ¡enosti zbog "ozbiljnih vremena", u koje su bili protkani i neprimetni Å¾enski uzdasi i, oÅ¡trom oku, viÅ¡e nego primetni pogledi na savrÅ¡eno muÅ¡ko telo plavokosog jahaÄ a, izazivali su tihi osmeh Tanai. IstoÄ njakinja je moÅ¾da bila mlada po godinama, ne i neveÅ¡ta kada je u pitanju staro Å¾ensko zanimanje znano "Ma, vidi ti nju, molim te!".

Pred sivim, ne previÅ¡e visokim kapijama Vrela, kolonu od 15-ak jahaÄ a i jahaÄ ica doÄ ekale su devojke su, za razliku od drugih, bile bez oruÅ¾ja. Za one koji su prvi put ulazili u grad za obuku ratnica, poput maliÅ¡ana, to je bilo pomalo neobiÄ no. Za one iskusnije, Ä injenica da su na nadlanicama imale poveze na kojima su stajali sokolovi bilo je viÅ¡e nego jasno da se radi o devojkama sa Ä ijih ruku je svakog Ä asa mogao da poleti smrtonosni par krila od kog skoro da nema leka.

Kas konja je usporio Ä im su kopita dotakla kamene ulice koje su se, veÄ od kapija, Å¡irile u pet pravaca. Onaj srediÅ¡nji vodio je izmeÄ u dva ogromna poligona. Sa leve strane Tanai je osmatrala borbu kopljima. Deci je bio zanimljiviji desni, na kome su se mete razliÄ itih udaljenosti gaÄ ale iz trka, Ä uÄ nja ili stojeÄ eg poloÅ¾aja. Vili je jahao u sredini, gledajuÄ i viÅ¡e reakcije maliÅ¡ana koji su mu za nepuna Ä etiri dana poznanstva polako ali sigurno prirastali srcu, mada je to moglo samo da se primeti u njegovom

pogledu ili krajiÄ ku usana koje su se ponekad smeÅ¡ile. NaroÄ ito kada bi se Bobi pljesnuo po Ä elu i sam zaÄ uÄ en kako strela, posle tolikog leta, moÅ¾e da proÄ e kroz alku koja visi na lancu.

"Ovde nema deÄ aka... uopÅ¡te?", upita vidno razoÄ arani Å on, koji je od voÄ e deÄ je druÅ¾ine u Å umi tiÅ¡ine dospeo do saznanja da se oko hrabrih momÄ iÄ a ipak ne vrti Ä itav svet.

"Ima. Samo su oni u drugim paviljonima. Rade odvojeno i obuka im je neÅ¡to duÅ¾a. Ali, najveÄ i broj njih je u MrestiliÅ¡tu. To je grad samo za obuku deÄ aka", odgovori jedna od starijih Å¾ena iz pratnje.

"Gospo Joala, a Å¡to...", htede da upita Tim, ali ga ona prekide.

"Nisam ja gospa, deÄ aÄ e. Zapovednica prve straÅ¾e sam. Joala je sasvim dovoljno. Za tebe", reÄ e mu uz blagi osmeh.

"Joala... a Å¡to ovde niko ne veÅ¾ba borbu maÄ eva? Mislim, Å¡ta ako strela promaÅ¡i, ili koplje ne pogodi svoj cilj?", nastavi Tim, uz Vilija i pratnju najveÅ¡tiji jahaÄ kolone.

"VeÅ¾ba se. I to priliÄ no. Samo, ne u ovom delu grada. VideÄ eÅ¡, kada za to doÄ e vreme", odgovori mu ona, a onda pogleda Vilija, nakloni mu se glavom i nastavi da jaÅ¡e Ä utke.

Tanai je u drÅ¾anju te Å¾ene, sigurno za deset godina starije od Turloka, primetila otmenost kakvu ratnice obiÄ no nemaju. "Zato je valjda i jedna od zapovednica", pomisli, pa primeti kako sve viÅ¡e veÅ¾bi prestaje, a sve veÄ i Å¾amor narasta dok su se devojke na obuci okretale ka konjanicima. NaroÄ ito zbog jednog meÄ u njima. Upravnice su pokuÅ¡avale da vrate red, relativno brzo su to i uspevale, ali pogledi nisu prestajali. Sasvim jasno i zaÅ¡to. Vili, ipak, nije neko ko se u tom delu Starog sveta viÄ a svaki dan.

Prolazak pored nekoliko Å¡tala, a onda skretanje i pokraj dugih redova baraka, bili su poslednja deonica tog puta. Uskoro im se ukaza malo utvÄ enje. Skromno po veliÄ ini, impozantno po broju ratnica i ratnika na zidinama, ali i po velikim, sivim zastavama Visokog koje su se vijorile na vetru.

Tanai je sjahala sa konja kada i ostali, zadrÅ¾avÅ¡i malo viÅ¡e pogled na licima tog odbora za doÄ ek. U njima nije bilo ni najmanje opÄ injenosti Vilijevom pojavom, niti zbog neobiÄ nosti druÅ¾ine koja ga je pratila. Ozbiljnost je vladala u vazduhu. Ne i napetost.

"Kakav neobiÄ an mir", pomisli, a onda pomilova konja sa kog je siÅ¡la, te obgrli Amarili preko ramena i uÄ e za ostalima u predvorje.

VeÄ tu ih je saÄ ekala starija Å¾ena, koja je zasigurno prebacila 40 leta, ali Ä ija skromna lepota i blagonaklono lice zaseni svaku drugu pomisao. NaroÄ ito kada je raÅ¡irila ruke pokraj sebe i blago se naklonila uz reÄ i:

"Gospodaru TurloÄ e, Ä ast mi je ugostiti te... prijatelju".

Vili se i sam nakloni, odmah za njim to, priliÄ no neveÅ¡to, uÄ iniÅ¡e i deca, a Bobi se umalo preturi jer se previÅ¡e nagnuo napred. Brzo ispruÅ¾ena noga ga spasi veÄ e bruke, ali izazva smeh svih u predvorju.

"Silivija, dozvoli mi da ti predstavim mog saputnika. Sholar Bobi... jednog dana Drveni, ako se ne saplete na tom putu", reÄ e uz smeÅ¡ak Turlok, uklopiÅ¡vi se u sve opuÅ¡teniju atmosferu.

Silivija ubrzo upozna i deÄ urliju koja su gledala Ä as u nju, Ä as u straÅ¾u, Ä as u beliÄ aste zidove na kojima su bili crteÅ¾i nekakvih bitaka. Mahom sa Å¾enama u pobedniÄ kim pokretima. Tanai joj se

poslednja predstavi, uhvativÅ¡i se za boÄ ne ivice svoje haljine i nakloni se, poput dvorske dame.

"Ti si... sa Istoka? Lepi maniri za nekog odande. Ne zameri na iskrenosti", reÄ e joj Silvija Kasiopi.

"Imala sam roditelje koji su sluÅ¾ili velikog gospodara", odgovori Tanai.

"Imala?", bi sledeÄ e pitanje.

"Oni nemaju roditelje, izgubili su ih u Velikom ratu. Å½iveli su u Å umi tiÅ¡ine, pa su krenuli sa nama u Novi svet da...", poÄ e Bobi brzo da priÄ a, a Vili ga potapÅ¡a po ramenu i reÄ e:

"Polako, polako, mladi prijatelju. O svemu tome Ä emo na tenane. Silvija... Mi Ä emo samo da predahnemo, ako dopuÅ¡taÅ¡. Morali bismo brzo da krenemo dalje, put do Igle nas Ä eka. A i mi njega, nestrpljivo".

"Ostanite moji gosti koliko god vam to srce poÅ¾eli. RuÄ ak Ä e uskoro biti serviran, neka se mladi gosti smeste, a ti Vili, poÄ i sa mnom. Imam utisak da nas Ä eka dug razgovor. Ä amci za Iglu Ä e vam biti na raspolaganju kad god poÅ¾elite da krenete, imaÅ¡ moju reÄ ", izgovori Silvija, te pokretom ruke pokaza delu straÅ¾e da povedu maliÅ¡ane u njihove odaje. Odmah potom je Turloka pozvala da priÄ e velikim prozorima, te sede za jedan od tri velika okrugla stola, ne Å¾eleÄ i da napuÅ¡tanjem predvorja gubi bilo koji trenutak da sazna novosti iz ostalog dela Starog sveta.

Tanai se ubrzo naÅ¡la u maloj, ali svetlom potpuno ispunjenoj sobi. Veliki krevet je bio dovoljan i za dvoje odraslih, kamoli za nju i Amarili, koja se valjala po miriÅ¡ljavoj posteljini kao da se igra sa najlepÅ¡im igraÄ kama. IstoÄ njakinja se nasmeja glasno, uÅ¾ivajuÄ i u bezbriÅ¾nosti tog trenutka. Potom se vrata otvoriÅ¡e, a jedna od straÅ¾arki im unese staklenu Ä iniju punu voÄ a.

"Nar! Tanai, vidi, nar! Pravi, kao kod... nas", reÄ e Amarili, u Ä ijim se oÄ ima odmah pojavi seta zbog GrabeÅ¾a, neobiÄ nog grada Juga u kome je odrastala.

UÅ¾ivale su obe u sladunjavim plodovima i umazanim prstima, a nedugo zatim Amarili se pruÅ¾i po krevetu, prepustivÅ¡i se samo njoj znanim razlozima za osmehe. I ponekoj molitvi, od kojih kao da se nikada nije razdvajala.

Tanai se protegnu, pa priÄ e terasici sa koje se pruÅ¾ao pogled ka centru Vrela i stotinama, hiljadama pokreta koji su se nazirali na poligonima, sada veÄ previÅ¡e daleko da bi se razaznavala lica buduÄ ih ratnica. ZakoraÄ ila je da joÅ¡ bolje osmotri, a Ä im proÄ e kroz veÄ otvorena vrata - zaÄ u glasove. Ispod sebe.

Pogled je prebacila preko kamene ograde, a na velikom balkonu podno nje sporim koracima kretali su se Vili i Silvija, koje spazi sa leÄ a. Tanai se povuÄ e od ivice, da je ne bi primetili, prepustivÅ¡i se svojoj znatiÅ¾elji. OsluÅ¡kivala je, a reÄ i je mogla da razazna priliÄ no dobro zbog male udaljenosti dvoje sagovornika.

"... neÄ eÅ¡ stiÄ i, Vili. Dva i po meseca do tamo, moÅ¾da Ä ak i tri, zbog onih Ä udnih morskih struja, za povratak. Do tada Ä e verovatno sve veÄ biti kasno", reÄ e Silvija.

"Moram da pokuÅ¡am. Dao sam reÄ da hoÄ u. Zar da zbog neznanja sve Å¡to znamo nestane? Ili bar deo sveta koji poznajemo?"

"Razumem te. I sama bih uÄ inila isto, ali ne mislim da je to najbolje reÅ¡enje."

"Nego? Da ratujem protiv prijatelja sa kojima sam vojevao u Velikom ratu? Da uniÅ¡tim njihovo kraljevstvo, ili ono moje? Odan sam kralju, biÄ u veÄ no uz Zanta, ali neÄ u krvoproliÄ e krvoproliÄ a radi. Mora da postoji naÄ in. A jedini je - da se sazna istina".

"Nisam rekla da ne treba iÄ i u Novi svet zarad istine. Samo mislim da put koji si odabrao nije najbrÅ¾i".

"Ne razumem te, Silvija. Dobro, nisam razumeo ni kada si u borbama kod Varke izvela strelce sa bojiÅ¡ta pre same bitke, ali je to na kraju i donelo pobedu... Samo, sada tek niÅ¡ta ne razumem, o Ä emu ti to?", upita Vili.

"Da moÅ¾eÅ¡ da biraÅ¡, da li bi pre putovao dva i po meseca do tamo ili... dva dana?", izgovori Silvija, a Tanai gotovo presta da diÅ¡e ne bi li Ä ula odgovor.

Tajac koji je usledio toliko je zanimao IstoÄ njakinju, da je napravila neÄ ujni korak ka ogradi ne bi li saznala o Ä emu se radi.

"Dva dana? Sivlija Kasiopi, prestani da se Å¡aliÅ¡ sa mnom, ovo su previÅ¡e ozbiljna vre...", izgovori Turlok, ali ga Å¾ena pred njim prekinu izgovorivÅ¡i samo jednu reÄ .

"Teratorn".

Nova tiÅ¡ina. Tanai primeti kako joj srce lupa sve brÅ¾e. Sve Å¡to je o Teratornima znala je da su "najveÄ e ptice koje je ljudsko oko ikada videlo". Ali i da su krvoloÄ nije od mnogih drugih stvorenja. Znala je da ih u Visokom kraljevstvu Ä uvaju u ogromnim kavezima, kako ne bi harale nebom. I zemljom. Niko, meÄ utim, nije znao ima li uopÅ¡te tih neobiÄ nih stvorenja i dalje meÄ u Å¾ivima. Niko ih godinama nije video. Njene pomeÅ¡ane misli prekinuo Vilijev glas.

"O Ä emu to priÄ aÅ¡, Silvija? Ko uopÅ¡te moÅ¾e da jaÅ¡e... kako se uopÅ¡te kaÅ¾e kada sedneÅ¡ na pticu? I to... teratorna!?"

"Ima ko moÅ¾e, Vili. Ima ko moÅ¾e. Dva su preostala, ako ne raÄ unamo proÅ¡logodiÅ¡nju radost Ä itavog kraljevstva zbog Ä etiri mladunca koja su se izlegla", reÄ e Silvija, pa zaÄ uta.

"Svejedno, ne razumem Å¡ta hoÄ eÅ¡ da... MisliÅ¡ da preletimo More bez kraja!?", upita Turlok, koliko iznenaÄ en, toliko i uzbuÄ en zbog neoÄ ekivane moguÄ nosti koja se stvorila.

"Ako kraljica dozvoli. Da se ja pitam, odmah bih vas pustila. Tebe, da budem precizna. Ne i maliÅ¡ane. Nije taj svet za njih. Nije ni za nas, Vili, dok ga ne upoznamo sasvim. SaÄ ekaj joÅ¡ nedelju dana i Valerija Ä e stiÄ i ovde. RazgovaraÄ emo tada sa njom".

Novi tajac zavlada. Tanai se vrati korak unazad, pribivÅ¡i se leÄ ima uz vrata, pokuÅ¡avajuÄ i da shvati kuda sve ovo vodi. Let preko Mora bez kraja? Ostanak u Visokom? PreviÅ¡e pitanja, a tako malo odgovora.

"To bi moglo da bude nedelju izgubljenih dana", reÄ e odjednom gospodar Bedema. "Ako kraljica Vindain odluÄ i da ne dozvoli, biÄ e to sedam izgubljenih dana, Silvija..."

"MoÅ¾da je ozbiljnost situacije natera da promeni taj njen stav 'saÄ ekajmo da vidimo Å¡ta Ä e biti'. A Ä esto ima taj stav u poslednje vreme. Rekla sam joj nedavno da treba izaÄ i u susret vojsci Juga, sa svom silom kojom Visoko raspolaÅ¾e. Ne borbe radi. VeÄ da bi se spreÄ io rat sa Obalama dok se sve oko nestale ekspedicije ne sazna. PoruÄ ila mi je da 'saÄ ekamo da vidimo Å¡ta Ä e biti'. MoÅ¾da je ubedimo".

"MoÅ¾da...", odgovori Vili, pre nego Å¡to su sagovornici napustili veliki balkon.

Tanai osta uz vrata. Udahnula je, ne znajuÄ i ni sama Å¡ta da misli o novoj situaciji. Pomisao da bi mogla da za nekoliko dana bude u Novom svetu budila je podjednako snaÅ¾ne emocije kao i pomisao da niÅ¡ta od dalekog puta za nju i njene drugare neÄ e biti. U sobu se vratila sa pogledom koji je lutao. Amarili to nije primetila, jer je sklopljenih oÄ iju mrmljala tiho reÄ i molitve koju ju je uÄ ila baka. Progovorila je tek kada je straÅ¾a stigla da ih pozove na ruÄ ak.

Morala je da proÄ e i veÄ era da bi doÄ ekala da Vili okupi maliÅ¡ane i saopÅ¡ti im svoju odluku. Tanai se nadala da Ä e ona biti baÅ¡ drugaÄ ija od reÄ i koje je tada Ä ula.

"U zoru kreÄ em za Iglu. Sam. PridruÅ¾iÄ ete mi se tamo za nedelju dana. Bobi Ä e ostati sa vama, Ä eka ga jedan vaÅ¾an razgovor tada. Tek kada ga obavi, krenuÄ ete rekom za mnom. Ako me ne naÄ ete u Igli, a biÄ u u Mantovom dvorcu, to znaÄ i da je neki od brodova isplovio u Novi svet, a da sam ja na njemu. Prvim narednim Ä ete krenuti vi. Tamo Ä emo se ponovo naÄ i", reÄ e im Turlok, a deÄ ja graja koja se podiÅ¾e podseti Tanai na onu prilikom rastanka u Å umi tiÅ¡ine. Samo, ovoga puta nije mogla da uÄ e u centar kruga i reÅ¡i sve svojom odlukom. Ovoga puta je znala da je ni treptaj njenih Ä udesnih oÄ iju neÄ e pomoÄ i da izbegne neminovno. Rastanak sa Vilijem.

Chapter 13: Isak

Isak

Put do Sablasti zaista je bio kao Å¡to je Å tit koji ih vodio, Rul Dovik, to i nagovestio: jedino lepo Å¡to Ä e im se ikada viÅ¡e desiti, ma koliko surovo bilo putovati severnjaÄ kim drumovima u rano proleÄ e. Negde daleko na jugu, zeleni predeli su bujali posle tamo kratkotrajne zime, ali se i za ovo opasno putovanje po naredbi kralja moglo reÄ i je dobro. Bar naspram onoga Å¡to ih je u gradu-tamnici Ä ekalo.

Vojske viÅ¡e nije bilo ispred bedema kada su stigli. Od nje su ostali samo brojni tragovi kampova koji su bili na petstotinak koraka od zidina. SiÄ uÅ¡na zgariÅ¡ta otkrivala su veliku brojnost armije koja se privremeno okupila pa krenula na istok, odatle na RÄ u, a poneko slomljeno koplje da su vojnici Severa priliÄ no radno proveli vreme Ä ekajuÄ i naredni polazak. VeÅ¾be nikad dosta u Kraljevstvu Å¡ume, naroÄ ito pred bitke. Nekoliko komada razbacanog veÅ¡a i znatno viÅ¡e smrada od jarka koji je sluÅ¾io za nuÅ¾de bili su nagoveÅ¡taj daleko jezivijih dana koji su bili neminovnost.

Sablast. Hiljade panjeva poseÄ enih stabla u samoj blizini grada-tamnice bili su niÅ¡ta naspram guste, Ä etinarske Å¡ume koja se pruÅ¾ala svuda okolo, u nedogled. Humki nije bilo nigde, jer se mrtvi tamo nikada nisu sahranjivali. Za mrtve su se uvek brinule njihove ubice. Zveri. A njih je bilo, oduvek, koliko i panjeva. Ako ne i viÅ¡e. Samo su svoj plen vrebale sa bezbedne distance, neprimetno. Dok ne ogladne.

Kolona koju su Ä inili proÅ¡la je odavno poslednju ogradu na drumu, a onda se pred zidinama spojila sa jednom upola manjom grupom. U njoj su Ä etiri straÅ¾ara brinula o grmalju koji je bes nosio u svakoj pori svog lica. JoÅ¡ jedan zatvorenik, kojeg Ä eka deset godina seÄ e Å¡ume za Kraljevstvo Å¡ume. Ako poÅ¾ivi toliko. A retki su doÄ ekali da do kraja odsluÅ¾e svoju kaznu koja je bila istovetna za sve poslate u Sablast.

VeÄ na samom ulazu u grad doÄ ekalo ih je nekoliko ljudi. MeÄ u njima, u sredini, stajao je snaÅ¾ni, veoma bradati Ä ovek, koji je preturio preko svoje glave oko 50 zima. Isak ga osmotri, pa obrisa sneg sa svoje brade o prednju stranu ramena. Onda se, onako svezanih ruku, nekako spusti sa konja dok se Dovik, sa isukanim maÄ em, nije odvajao od njega. Sholar koji je stajao pored bradonje neÅ¡to mu Å¡apnu, te posle odobravanja u vidu klimanja glavom, priÄ e Fengoru i TadÅ¾u. Daladur pogleda ka njima, preplaÅ¡enim i umornim od puta po vejavici koja oko Sablasti kao da nikada nije ni prestajala, ma koje da je doba godine. Tada zaÄ u glas.

"Isak Daladur. Ti si taj?", upita bradati Ä ovek.

Isak ga pogleda ispod oka, frknu kroz nos i odÄ uta. Na tren. Onda ipak reÅ¡i da odgovori:

"Mislio sam da me poznajeÅ¡, ali izgleda da Brol Vantik ima problem sa pamÄ enjem", izgovori Isak.

"Mislio sam i ja da te poznajem. Ali, izdajnike ne poznajem, nemam ih za prijatelje. Samo za zatvorenike", odgovori mu.

"Kao nadzornika Sablasti mogu da te razumem zaÅ¡to koristiÅ¡ te reÄ i. Kao nekog ko mi je uz rame vojevao u Velikom ratu, mogu sve bolje da razumem i zaÅ¡to me tvoje reÄ i bole", reÄ e Daladur.

"TiÅ¡ina! Ti Ä eÅ¡ meni da priÄ aÅ¡ o Velikom ratu, ti koji si svog kralja izdao! Ni reÄ viÅ¡e da nisam Ä uo, vodite ga!", naredi Brol Vantik, a vojnici ga posluÅ¡aÅ¡e

Isak viÅ¡e nije video mlade sholare tog dana. Ni narednog. Baraka u koju je bio smeÅ¡ten imala je samo tri stanovnika. Dva su bili pacovi.

Za ruÄ ak je bilo kasno kada su stigli. VeÄ era je bila komad tvrdog hleba i neÅ¡to Å¡to ni jedna domaÄ ica ne bi nikad supom nazvala, ali se baÅ¡ tako zvala u Sablasti. PosluÅ¾ena mu je u mraÄ noj prostoriji u koje je svetlo ulazilo samo kada bi neko otvorio vrata. Ona su otvarana samo kada bi mu donosili hranu.

O Sablasti je znao mnogo. Ne i da postoje samice. Taj deo istine je upoznao na svojoj koÅ¾i, Ä im je u jednu takvu, siÄ uÅ¡nu baraku smeÅ¡ten. Tek treÄ eg dana izveden je napolje, Å¡to ga isprva obradova, a onda uÅ¾asnu, jer viÅ¡e od deset minuta nije mogao da se navikne na svetlost.

"Å ta je, matori? Obuzela te tama? Da nije, ne bi ni bio ovde", kezeÄ i reÄ e mladiÄ koji je svoju ulogu straÅ¾ara igrao uÅ¾iveÄ i se u nju. Zatvorenika je na tren bocnuo podno rebara tupom stranom koplja. Cerekao se. Sve dok ga neko ne opauÄ i po glavi, od pozadi.

"Budem li te joÅ¡ jednom video da bilo kog zatvorenika pipneÅ¡ a da te nije napao, zameniÄ eÅ¡ sa njim mesta, je l' to jasno?", zagrme Brol, jedini koji je uz njih dvojicu te zore stajao ispred Isakove barake.

MomÄ iÄ uÄ uta i pognu glavu, a onda posluÅ¡a nove Vantikove reÄ i. Po naredbi zapovednika Sablasti osta po ledenom jutru desetak koraka iza njih. Isak poÄ e tu neoÄ ekivanu zajedniÄ ku Å¡etnju jednom od ulica, joÅ¡ uvek pustih jer su zatvorenici tek trebalo da budu probuÄ eni. StraÅ¾e je bilo na zidinama, ne i oko njih, pa Brol progovori.

"Mislio sam da Ä u te sledeÄ i put videti na nekom bojnom polju, IsaÄ e, a ne kao svog zatoÄ enika. U Å¡ta si se to pretvorio? U izdajnika? Pogledaj se, gospodaru JuÅ¾ne straÅ¾e... Zar se verni kraljev podanik moÅ¾e promeniti baÅ¡ toliko?", reÄ e, ali ne dobi odgovor. Onda nastavi, sa rukama na leÄ ima, nakon Å¡to je bolje namestio maÄ za svojim pojasom.

"Tako mi svih buradi aula koje sam popio, da mi je neko rekao da Ä u doÅ¾iveti ovakav susret, razbio bih mu glavu! Progovori! NeÄ u da priÄ am sam sa sobom, a nisam te video pet godina!".

"Izgleda da Ä emo se viÄ ati Ä esto ovih dana. Godina. Taman da sve nadoknadiÅ¡".

"Mogao bih da ti sam presudim ovde zbog te drskosti, Daladure!".

"NeÄ eÅ¡. PreviÅ¡e dobro te znam, Brole. Svezanog nikada nisi hteo ni da udariÅ¡, kamoli da probodeÅ¡".

Prva porcija tiÅ¡ine trajala je desetak koraka. Dok Vantik ponovo ne reÅ¡i da otpoÄ ne razgovor.

"Samo mi reci, Å¡ta si hteo da postigneÅ¡ izdajom? Ä etiri decenije te znam, IsaÄ e. Neko ni ne poÅ¾ivi toliko! Da Ä ujem... Å¡ta se to promenilo u tebi?".

Isak zastanu. Pogleda nekadaÅ¡njeg prijatelja pravo u oÄ i. Onda oÄ i uperi u nebo, izgovarajuÄ i:

"Nebesa su mi svedok da nikakvo zlo ne poÅ¾eleh Grunveldima. Ni kralju Rargu, ni njegovoj porodici. Nebesa su mi svedok da sam oplakivao i kada je izgubio sina u Velikom ratu, i Minu, sada", reÄ e Isak pa pogleda Brola u oÄ i iznova:

"Tuga ga je slomila, a tako slomljenog bes ga je obuzeo. A tuÅ¾no je i moje saznanje: naÅ¡ kralj viÅ¡e ne zna Å¡ta radi... prijatelju moj", dovrÅ¡i svoju misao Daladur, a kao odgovor dobi Å¡amar od kog mu glava

odlete u stranu. Slobodnom rukom obrisa taj deo lica, gledajuÄ i ima li krvi sa usne.

"Je l' ovo bilo jer sam kralja proglasio gotovo ludim?", upita.

"Ne. Nego zato Å¡to si me nazvao prijateljem", reÄ e Brol, a onda pozva straÅ¾ara i naredi mu neÅ¡to dovoljno tiho da Daladur nije razumeo reÄ i. Vantik se odmah udaljio, a mladiÄ viknu "Hodaj!", pa ga na prvom Ä oÅ¡ku uputi ka baraci pred kojom su bila dva straÅ¾ara i dva zatvorenika. Isak nije verovao onome Å¡to je video.

SnaÅ¾nijeg, u leÄ ima krupnijeg zatoÄ enika od skoro trideset leta nije poznavao. Onog drugog itekako jeste. I baÅ¡ on ga je isto tako zaÄ uÄ eno gledao dok mu se pribliÅ¾vao sve sporijim koracima, i dalje u Å¡oku.

"Ma, da li me to moje oÄ i varaju? Izgleda da ne... Ponovo se sreÄ emo, gospodaru Daladure. A ko bi rekao da Ä e to biti u zajedniÄ kim okovima", reÄ e visoki, vitki momak u Ä ijim oÄ ima se moglo naslutiti zadovoljstvo, ne baÅ¡ i onaj odsjaj zlobe koji su obiÄ no nosili ostali Ä lanovi zbaÄ ene kraljevske porodice RÄ e.

"Hurg? Hurg Pagror? Neka sam proklet!", reÄ e glasno Isak, ne verujuÄ i da Ä e zaista u iste okove sa sinom ubijenog kralja RÄ e.

Hurga je liÄ no dopratio do RÄ e na kraju Velikog rata. Najstariji sin kralja Vrola, surovi Sardar, bio je kao 25-godiÅ¡njak odveden u PrÅ¡ljen, grad-tamnicu Visokog kraljevstva. Tada 17-godiÅ¡nji Vorlon u Å pilju, gde su svoje kazne sluÅ¾ili najgori zatoÄ enici Obala. Srednjeg sina kralja i kraljice Birile baÅ¡ je Isak dopratio do Sablasti, kada je i poslednji put video svog nekadaÅ¡njeg prijatelja koji ga oÅ¡amari tog jutra.

"Å ta bi, gospodaru Daladure? Maca pojela jezik? Ne brinite zbog toga, ovde ima maÄ aka koliko Å¾elite. Samo... njih ne zanimaju samo jezici", nasmeja se tihim pokretom krajeva usana Hurg, pa pruÅ¾i svoju nogu na panj.

Uskoro je to morao da uÄ ini i Isak. KovaÄ je stavio i njemu uske okove oko gleÅ¾njeva, a kroz onaj levi provuÄ e lanac. U istom tom lancu, levo od Daladura, bio je neznanac, a na kraju te trojke, takoÄ e svezan na isti naÄ in, Hurg Pagror.

Isaku je poÄ elo da biva muka. U stomaku mu se sve prevrtalo, a to mu se nije dogaÄ alo ni kada je viÄ ao ostatke napada divljih zveri Severa, a ni prilikom najstraÅ¡nijih prizora Velikog rata. Pomisao da Ä e ostatak Å¾ivota provesti u istim okovima sa sinom kralja RÄ e bila je viÅ¡e nego muÄ na. Bila je - poniÅ¾avajuÄ a.

Vremena za razmiÅ¡ljanje na tu temu, bar u tom trenutku, nije bilo. Sva trojica su pod pratnjom dva straÅ¾ara krenula ka jednoj od udaljenijih baraka, posmatrajuÄ i usput kako i iz ostalih izlaze zatoÄ enici, kojima su jutra poÄ inja sa nogom na panju. Put do oruÅ¾arnice Ä inili su nespretni koraci novoformirane trojke, naroÄ ito Isakovi. Lanac od njega do neznanÄ eve noge nije bio duÅ¾i od pet stopa, a pritom je bilo oÄ igledno da je Daladur jedini koji nikada ranije nije hodao tako sputan. Pa opet, gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e gledao je da Å¡to dostojanstvenije koraÄ a. NaroÄ ito jer je veÄ na samom poÄ etku te Å¡etnje umalo pao, svojom krivicom.

U baraci koja je iznad vrata imala dva natpisa, jedan veÄ i "OruÅ¾arnica" i jedan manji, ispod, "gledajte da nam vratite ono Å¡to vam damo, jer to znaÄ i da ste Å¾ivi", saÄ ekalo ih je nekoliko ljudi, uglavnom mlaÄ ih. Najmanji, a svakako najstariji meÄ u njima, je perom po listu papira upisivao crte kod imena ljudi koji su doÅ¡li. Prozivao je i lupao recke. Drugi je dodavao alat, treÄ i oruÅ¾je. Bio je to jedini grad-tamnica

u svih pet kraljevstava koji je zatvorenicima davao oruÅ¾je. Samo, zatvorenicima nije padalo na pamet da pokuÅ¡avaju beg kada napuste zidine, jer su prostranstva oko Sablasti bila toliko odseÄ ena od sveta, a toliko prepuna divljih Å¾ivotinja, najÄ eÅ¡Ä e vrlo gladnih.

"Ime?", upita niÅ¾i Ä ovek, star bar koliko i gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e.

"Isak. Isak Daladur", zaÄ u se odgovor.

OruÅ¾ar podiÅ¾e pogled, do tada zagledan u papir, osmotri zatvorenika pred sobom, pa raÅ¡iri oÄ i. "Zdravo da si, Makse. Ja sam, da... PiÅ¡i, slobodno", reÄ e mu Isak.

Daladur primeti kako zbunjenenom oruÅ¾aru gotovo da poÄ e da podrhtava dlan u kome je drÅ¾ao pero, a onda se zaÄ u tiha Å¡kripa njegovog vrha po hartiji.

"Ova sekira je vaÅ¡a... tvoja, IsaÄ e. Å ta biraÅ¡ od oruÅ¾ja?", upita Maks.

"Å ta misliÅ¡?", bi kratak odgovor.

"Daj mu mlat...", reÄ e oruÅ¾ar mladom pomoÄ niku.

"Mlat?", odgovori deÄ ko koji je tek trebalo da napuni 20 leta. "Zar misliÅ¡ da Ä e ti mlat pomoÄ i u divljini?", reÄ e krezavih zuba, kezeÄ i se.

Maks ga prekornim pogledom uÄ utka u trenutku, shvatajuÄ i da mladiÄ nema predstavu ko stoji pred njim. Jedan drugi izgovori:

"Prvi dan si ovde, Daladure. ZnaÅ¡ kakva je kazna ako oruÅ¾je potegneÅ¡ na drugog zatvorenika ili straÅ¾ara?"

"Znam momÄ e, znam...", reÄ e Isak, svestan da bi za takav prekrÅ¡aj moglo da mu bude presuÄ eno ili odmah, ako nasrne na straÅ¾ara, dok bi ga ukoliko napadne drugog zatoÄ enika Ä ekalo izvoÄ enje van zidina Sablasti, samo u osnovnoj odeÄ i. Smrzavanje bi, u tom sluÄ aju, bila najveÄ a nagrada. Lak plen krvoloÄ nim zverima - daleko verovatnija moguÄ nost.

Po izlasku ispred zidina po prvi put spazi TadÅ¾a i Fengora od kojih se baÅ¡ tu i rastao na dolasku u grad-tamnicu. IzmeÄ u njih dvojice stajao je grmalj nalik onom kog su videli kada su stizali u Sablast, samo malo veÄ i. Imao je ramena kao dva mlada sholara zajedno, iako TadÅ¾ i nije bio sitnije graÄ e, a u Å¡akama ogromnu sekiru i jednu sjajnu helebardu. Sholari, lancem vezani za tog grdosiju, sa maÄ evima i manjim sekirama u svojim rukama, delovali su preplaÅ¡eno, ali nekako su uspevali to da sakriju obiÄ nim pogledima. Nije im ovo bio prvi izlazak u seÄ u, ali deÄ ji pogledi su ipak odavali da im uopÅ¡te nije svejedno. Naprotiv.

Svaka trojka imala je po jednog naoruÅ¾anog straÅ¾ara. Za razliku od zatvorenika, oni su pod teÅ¡kim krznom imali i veriÅ¾njaÄ e, delujuÄ i poput prave severnjaÄ ke vojske. I, niko od njih nije imao nimalo naivan pogled, stas i drÅ¾anje. Å taviÅ¡e, prema zatvorenicima su se uglavnom odnosili vrlo hladno, baÅ¡ poput vremena koje ih je doÄ ekalo tog jutra.

ProleÄ e je moÅ¾da poÄ elo da stiÅ¾e u ostale delove Starog sveta, ali okolina Sablasti je bila poznata ne samo po najkvalitetnijoj graÄ i, koju je u Å¡umi trebalo seÄ i, veÄ i po jezivim hladnoÄ ama u svako doba godine. Jedino u najtoplije dane leta moglo bi se reÄ i da je vreme "prijatno", ali samo za one koji provedu i ostatak godine u tom delu Severa. Otuda i Fengorova konstantna drhtavica, koju Isak odmah spazi

kod mladog sholara sa juga.

Rastanak se primakao posle samo nekoliko minuta zajedniÄ kog hoda nekoliko desetina zatvorenika i njihovih straÅ¾ara. Svi se podeliÅ¡e u grupe od po Ä etvoro i uÄ oÅ¡e u razliÄ ite delove Å¡ume. Skoro da nisu mogli da se vide meÄ usobno, iako udaljenost nije bila velika, ali gustina drveÄ a se pobrinula za taj oseÄ aj usamljenosti.

Zagrevanje je brzo doÅ¡lo na red. Po dvojica su sekla stablo dok je treÄ i zatvorenik tad odmarao, pazeÄ i, zajedno sa dodeljenim straÅ¾arom na eventualni dolazak zveri. Kada bi se zaÄ ulo "Padaaaa", svi u tom delu Å¡ume bi zastali, osmotrili gde Ä e deblo, a nedugo zatim nastavljali sa radom. Isak je upravo oborio svoje prvo stablo, zajedno sa neznancem koji je odbio da mu se predstavi. Hurg je stajao sa strane do tada, a onda sa Ä ovekom pokraj sebe poÄ eo da sekirom otklanja sa debla grane. Prvu priliku za predah Daladur je iskoristio da stane uz straÅ¾ara.

Imao je godina koliko i preostala dva Ä lana Isakove trojke. Najstariji zatvorenik u tom delu Å¡ume ga tek tada paÅ¾ljivo odmeri pogledom, pa upita:

"Ti Ä eÅ¡ nas pratiti svakog dana?"

"Mora da si nov ovde", reÄ e mu straÅ¾ar, ne prepoznavÅ¡i gospodara JuÅ¾ne straÅ¾e koji je bio natrontan krznima od glave do pete.

"Jesam. Ali to nije odgovor na moje pitanje".

"Svakog dana Ä ete dobiti nekog drugog", odgovori mu straÅ¾ar, oslonjen o maÄ naboden kroz sneg u zemlju. I onda zaÄ uta, kao Å¡to je Ä utao sve vreme od izlaska iz Sablasti.

Prvi radni dan za Isaka poÄ eo je radno i bez mnogo reÄ i, a tako je proticao. Mnogo je posla joÅ¡ ostalo do zavrÅ¡etka obrade treÄ eg oborenog stabla. Ona su se unosila u Sablast, na dalju obradu, o Ä emu su brinuli zatvorenici koji su ili to zasluÅ¾ili svojim ponaÅ¡anjem, ili mahom bili pred kraj izdrÅ¾avanja kazne. Takvih je bilo baÅ¡ malo.

Predah, malo posle podneva, bio je iskoriÅ¡ten za obrok. Skroman, kakvi su se jedino i sluÅ¾ili zatvorenicima.

Isak je prvi seo, ali njemu najbliÅ¾i zatoÄ enik nije hteo da uÄ ini isto. Seo je na deblo prekoputa, nateravÅ¡i i sebe i Daladura da, zbog daljine od oko sedam, osam stopa, drÅ¾e ispruÅ¾ene noge koje su bile povezane lancem. Pored tog Ä utljivog, Ä udnog Ä oveka, seo je Hurg. StraÅ¾ar je bio nekoliko koraka dalje, nakon Å¡to im je podelio zaveÅ¾ljaje u kojima su bili po lepinja, dva tanka komada Å¡unke i malo starog, slanog sira.

"I, gospodaru Daladure, kako vam se Ä ini Gilrik?", upita sin nekadaÅ¡njeg kralja RÄ e nakon svog prvog zalogaja. TreÄ i zatvorenik tada spusti ruke koje je prineo ustima.

"Ko je tebi dao pravo da priÄ aÅ¡ o meni? I to izdajniku!", izgovori kroz zube Gilrik.

"Vidite, gospodaru Daladure, kako se ovde sve vremenom menja. Vojnik Å ume viÅ¡e voli da priÄ a sa nekim ko je princ Pagrora, nego sa gospodarom jednog od gradova Å ume", nasmeja se Hurg.

Isaku nije bilo do te Å¡ale. Ali mu je bar laknulo Å¡to pored sebe u okovima ima severnjaka, a ne joÅ¡ nekog iz RÄ e.

"GilriÄ e... ti si iz Luke foka?", upita odjednom Daladur.

Odgovor je bio samo zaÄ uÄ eni pogled Ä oveka koji je taman nameravao da napravi svoj prvi zalogaj.

"Iz Luke foka si. Taj vaÅ¡ primorski izgovor te je odao", gotovo da se nasmeja Isak.

"Kako znaÅ¡ da nisam iz Vodenog Å¾iga, ili Blizanaca?", upita Gilrik.

"Oni iz Vodenog Å¾iga bi me, svi odreda, zagrlili. Proveli smo neke... zanimljive trenutke u Velikom ratu. Oni iz Blizanaca bi radije ubili ovog do tebe, nego da sa njim seku drveÄ e. BaÅ¡ zbog onoga Å¡to im je RÄ a uradila tokom Velikog rata. Ali, ti si izabrao da priÄ aÅ¡ sa njim, ne i sa mnom", odgovori Daladur, pa zagrize tanji komad mesa.

Gilrik obori pogled. Delovao je kao da je na trenutak pomislio da je izdao Sever zbog pristajanja da uopÅ¡te provede minut, a kamoli dane, sa sinom kralja koji je zapoÄ eo Veliki rat. Kada je progovorio, Isaku posta jasno otkuda takvo, suzdrÅ¾ano, ponaÅ¡anje.

"Dok sam sa kraljem vojevao pod zidinama Zlatnog dola, nije mi niko iz RÄ e silovao i ubio Å¾enu, nego jedan od naÅ¡ih... jedan od trgovaca iz Blizanaca... Ä etvoro dece je tog dana ostalo bez majke. A Å ume su, kada sam se vratio, postale bogatije za jedno telo bez glave i jednu glavu bez tela. Samo zbog njih Ä etvoro veÄ petu godinu sam ovde. JoÅ¡ toliko, i moja deca Ä e konaÄ no imati oca. Ali, ako misliÅ¡ starÄ e da Ä u da sa izdajnikom provodim dane priÄ ajuÄ i, gadno si se preÅ¡ao. Pre Ä u sa njim", klimnu Gilrik glavom u stranu ka Hurgu. "Sa njima, takvima, bar znaÅ¡ na Ä emu si. Sa prevrtljivicima - nikada", dovrÅ¡i misao i konaÄ no poÄ e da jede.

Daladur nije hteo da insistira na detaljima. Sve mu je bilo jasno. Razumeo je Ä oveka pored sebe, kao i zabludu u kojoj je Å¾iveo. I on, i Brol Vantik. I straÅ¾ar. "Izdajnik". StraÅ¡na reÄ za bilo kog na Severu. Da nije u pitanju jedan od heroja Velikog rata, priÄ alo bi se tih dana o njemu kao o bivÅ¡em. Pokojnom. Kao Å¡to Å tit Rul Dovik reÄ e, velikoduÅ¡no beÅ¡e od kralja Å¡to mu je poÅ¡tedeo Å¾ivot. Nije Rarg to radio nikada sa onima za koje je verovao da su izdajnici. Ali, nikada ranije nije ni osuÄ ivao najveÄ e prijatelje.

"Vremena se menjaju", izgovori viÅ¡e za sebe Isak, pa dovrÅ¡i obrok, te ustade. Uze mlat, a straÅ¾ar se odmah lati za svoj maÄ , skoÄ ivÅ¡i na noge.

"Ne brini, momÄ e. Samo da ga osetim u ruci malo, pre nego Å¡to se opet latim seÄ enja", reÄ e Isak, pa zavitla kuglom oko sebe, oseti olakÅ¡anje, te odloÅ¾i oruÅ¾je.

Debla su ostavljena preko noÄ i, jer zbog vedrog neba novog snega nije bilo na vidiku, pa ni zaprege za voÅ¾enje poseÄ enih stabala nisu angaÅ¾ovane baÅ¡ svakodnevno. U miru i tiÅ¡ini su se vraÄ ali ka zidinama, kad Isak primeti da gotovo pored njega koraÄ a TadÅ¾. "DrÅ¾ite li se, momci?", upita Daladur.

TadÅ¾ se osmehnuo, vidno umoran. Fengor je klimnuo glavom, ali ga Ä ovek koji je bio maltene dÅ¾in naspram mladih sholara, besnim pogledom gotovo uÄ utka.

"Ja sam Isak. Isak Daladur. A ko si ti?", upita snaÅ¾nog Ä oveka.

"Korgor", frknu, pa nastavi da koraÄ a, priliÄ no besnog pogleda.

"Korgor... Ti si jedan od naÅ¡ih, dakle", reÄ e Isak.

"Nemam ja niÅ¡ta sa vama i vaÅ¡ima", odgovori ogromni zatvorenik.

Odjednom, Isak Ä u Å¡apat.

"OsuÄ en je zbog odbijanja komande u ratu. Nije hteo da pali selo u kom su neki vojnici Pagrora, u zasedi, ubili veÄ i deo Ä ete Ä iji je bio Ä lan", reÄ e tiho Hurg, iznenadivÅ¡i Isaka svojom otvorenoÅ¡Ä u.

Iznenadi potom i Isak svog novog sagovornika.

"Dobar si ti Ä ovek, Korgore. Malo je takvih", izgovori glasno Daladur, zbunivÅ¡i grdosiju, pa nastavi da ide Ä utke, ne gledajuÄ i viÅ¡e ni njega, ni sholare.

Po prvi put od dolaska u Sablast, Isak nije spavao sam u prostoriji. SmeÅ¡ten je u baraku u kojoj su bile baÅ¡ dve trojke koje su se i zbliÅ¾ile pri zavrÅ¡etku radova. Tada je konaÄ no mogao da porazgovara sa mladim sholarima bez da je bio svezan, prvi put od kada su uÅ¡li u dvoranu kralja Severa.

Hurg se odmah bacio na krevet, kao i snaÅ¾ni Korgor, Gilrik je Ä istio blato sa svog Ä ona, a trojka koja se uputila iz Sabedorije okupila se na Fengorovom krevetu.

"Gospodaru IsaÄ e, dobro je videti vas. Mislili smo da vam se neÅ¡to straÅ¡no desilo kada su vas izdvojili", priznade TadÅ¾.

"Imam utisak da je Fengor znao da sam dobro", iznenadi ih Isak.

TadÅ¾u se u pogledu videlo da nije imao predstavu na Å¡ta Daladur misli. Gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e je u Fengorovim nepomiÄ nim oÄ ima video odsustvo negiranja. Uostalom, nikada ranije primetio pacova koji ga gleda, koji ne njuÅ¡ka okolo, veÄ se samo pojavi a potom, tiho kao Å¡to je doÅ¡ao, netragom nestane. A takav je bio jedan od ona dva iz samice.

Isak je odluÄ io da ne priÄ a previÅ¡e na tu temu. Momak je bio SkakaÄ , a to bi moglo da bude korisno, samo ne u tom trenutku, veÄ u nekom povoljnijem. A dok on ne doÄ e, reÅ¡io je da o tome Ä uti pred TadÅ¾om, da sluÄ ajno ne bi otkrio tajnu koja bi mogla da bude od velike koristi. Ako se ikada, u sablasnom gradu-tamnici, ikakva prilika ukaÅ¾e.

Naredna Ä etiri dana protekla su gotovo kao da su bili preslikani. Samo su se straÅ¾ari menjali uz trojku Ä iji je bio Ä lan. Nijedan od njih nije bio raspoloÅ¾en za viÅ¡e priÄ e od prvog, ali Isak primeti da se sa Hurgom, posve neoÄ ekivano, moÅ¾e razgovarati. Tu i tamo. Mahom o bezazlenim, za zatvorenike uobiÄ ajenim temama. Gilrik je i dalje bio tvrd orah. Ne i Korgor, mada su po dolasku iz seÄ e uglavnom svi bili toliko umorni, da previÅ¡e priÄ e nije ni bilo. Izuzeci bi bili oni trenuci kada bi im donosili veÄ eru, koja je u velikim salama Sablasti sluÅ¾ena samo za straÅ¾are, dok su zavorenicima porcije donoÅ¡ene, kako ne bi nikada bili u veÄ im grupama od Å¡estoro.

Peti dan je promenio sve.

Zatvorenici su radili u manjim grupama, po tri trojke, jer je u grad trebalo natovariti i dopremiti poseÄ ena i od grana oÄ iÅ¡Ä ena stabla. Taman Å¡to su prezalogajili po pogaÄ u i komade slanine, zaÄ ulo se reÅ¾anje.

Isakova trojka bila je izmeÄ u dve preostale. Pokraj one leve, u kojoj su bili mladi sholari i Korgor, bilo je mirno. U desnoj, lica su veÄ bila skamenjena. Pet belih tigrova, od kojih je jedan bio priliÄ no mlad, pribliÅ¾avala su se bez zadrÅ¡ki u koracima.

U bilo kojoj bitki, pet napadaÄ a bila bi mahom lak plen za dvanaestoricu koja se brane. Ali, od njih 12, samo su trojica straÅ¾ara mogla da se slobodno kreÄ u. Svi ostali su morali da funkcioniÅ¡u skroz drugaÄ ije. I skroz neprirodno, kada zveri iz prirode krenu u napad. A on je poÄ eo jednim snaÅ¾nim, dugim skokom.

MladiÄ na koga se obruÅ¡io najveÄ i beli tigar nije stigao ni da reaguje maÄ em koji je odabrao u Maksovoj oruÅ¾arnici. SnaÅ¾ne Å¡ape udariÅ¡e ga po grudima, a Ä eljusti se sklopiÅ¡e oko njegovog lica. Urlika gotovo da nije ni bilo. Osim Å¾ivotinjskog, kada ga preostala dva zatvorenika koja su bila svezana za nesreÄ nika udariÅ¡e svojim kopljima u leÄ a.

Beli tigrovi su priliÄ no ranjivi. I to u predelu glave, ili kada je reÄ o trbuhu. Ubode u leÄ a mogli su da izdrÅ¾e viÅ¡e od ostalih severnjaÄ kih Å¾ivotinja, pa ranjena zver brzo preÄ e sa mrtve Å¾rtve na jednu od Å¾ivih. PridruÅ¾i joj se i druga Ä eljust, koja se leÄ a obori starijeg Ä oveka, te mu pokretom vilice prekinu vrat u trenu oka. StraÅ¾ar se veÄ povlaÄ io ka trojci u kojoj je bio Isak. Prva od tri bitke je veÄ bila izgubljena, videÅ¡e svi, dok je nesreÄ ni starac, treÄ i Ä lan trojke, uzalud mahao maÄ em dok su mu se preostale zveri pribliÅ¾vale pre nego Å¡to poÄ eÅ¡e da ga komadaju.

Odnos snaga naprasno je postao sedam prema pet. TaÄ nije, Ä etiri i po, ako se raÄ una ranjeni tigar. I takav, krenuo je prvi ka Isaku, Gilriku i Hurgu. Njihov straÅ¾ar je, meÄ utim, prvi potegao oruÅ¾je.

Koplje je pogodilo ranjenu zver u glavu, te ona urliknu, prope se, i poÄ e da, razjarena, tumara. Dva manja bela tigra, ukljuÄ ujuÄ i i najmlaÄ eg, krenuÅ¡e pravo ka Gilriku, koji maÄ em ubode mladunca u glavu, ali ga onaj drugi zgrabi za ruku, prerezavÅ¡i je ispod lakta snaÅ¾nim zubima. Jauk bi zastraÅ¡ujuÄ , a Hurg svojim kopljem ubode tigra u vrat, a onda se sagnu, te uze Gilrikov maÄ i poÄ e da njime presuÄ uje ranjenoj zveri. Isak je brzo obratio paÅ¾nju na preostale dve, ogromne zveri, koje reÅ¡iÅ¡e da napadnu sholare. Korgor je rukama pomerio mladiÄ e iza sebe, vitlajuÄ i helebardom, a pozivajuÄ i straÅ¾ara da kopljem gaÄ a prvog od tigrova koji priÄ e bliÅ¾e. Daladur poÅ¾ele da poÄ e i pomogne TadÅ¾u i Fengoru, ali veÄ pri prvom koraku se saplete, zaboravivÅ¡i na svezane noge i lanac koji je bio vezan za nogu ranjenog zatvorenika, koji se od bolova zbog otkinute ruke onesvestio.

Dok je straÅ¾ar otrÄ ao ka svom kolegi i Korgoru, koji su pokuÅ¡avali da tigrove odvrate od namere da im priÄ u joÅ¡ neki korak, Daladur primeti da Hurg nepomiÄ no gleda ka Å¡umi. Odande su vrebala joÅ¡ dva para zakrvavljenih oÄ iju. JoÅ¡ dve zveri koje su namirisiale krv. Zimski vukovi. VeÄ i i snaÅ¾niji od bilo kojih drugih vukova Starog sveta.

"IsaÄ e, pomozi!", viknu odjednom sin nekadaÅ¡njeg kralja RÄ e, koji je sekirom udarao po lancu pokraj gleÅ¾nja, Å¾eleÄ i da se oslobodi. Gospodaru JuÅ¾ne straÅ¾e um se na trenutak potpuno pogubi. Da li da pomogne to bekstvo? Ili da ostane pokraj ranjenog Ä oveka, zbog kog je kretnja svedena samo na dva, tri koraka, a broj zveri Ä e se, kako vreme odmiÄ e, moÅ¾da i uveÄ ati? Da li da spreÄ i srednjeg sina vladara Pagrora u njegovoj nameri? Ili da mu se pridruÅ¾i?

Odjednom, novi vrisak se prolomi tim delom Å¡ume. Isak se okrenu, a primeti kako jedan od tigrova lomi zubima kljuÄ nu kost i Å¾ile vrata straÅ¾aru koji je bio zaduÅ¾en za njegovu trojku. Drugi se bacio na drugog vojnika koji ga, istina, probode kroz trbuh, ali prekasno da bi izbegao Ä eljusti koje mu zdrobiÅ¡e lice. Na tu ranjenu zver se baci svojim maÄ em TadÅ¾, Fengor osta kao ukopan, prevrÄ uÄ i oÄ ima. Isakovo oruÅ¾je jedino je ostalo neukaljano krvlju zveri, ali se sve zbivalo tako brzo, da je jedino na Å¡ta je stigao da pomisli - par vukova. No, baÅ¡ oni, iako se stuÅ¡tiÅ¡e ka Hurgu koji je kleÄ ao, odjednom se naÄ oÅ¡e u borbi. MeÄ usobnoj.

"Fengor!", pomisli Isak na mladog sholara koji se uselio u um jedne od Å¾ivotinja, nateravÅ¡i je da napadne drugu.

Dok je Korgor silovitim udarom oÅ¡trog vrha svoje helebarde presudio tigru koji je ubio Isakovog straÅ¾ara, odjednom se zaÄ u topot konjanika. Strele poleteÅ¡e i za tili Ä as na Ä udnom, krvavom bojnom polju ne beÅ¡e viÅ¡e Å¾ivih tigrova.

Daladur priÄ e Hurgu, prisloni mu sekiru na vrat baÅ¡ kada se oslobodio, te reÄ e:

"Ako Å¾eliÅ¡ joÅ¡ da poÅ¾iviÅ¡, potvrdiÄ eÅ¡ samo ono Å¡to ja kaÅ¾em. Jasno?", izgovori gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e tren nakon Å¡to je video da je patrola u kojoj je bio i sam Brol Vantik prilazila mestu krvave borbe.

Ona je okonÄ ana uz velike gubitke. Tri straÅ¾ara su stradala, tri zatvorenika takoÄ e, a Gilrik je krvario na smrt.

"Njemu spasa nema", izgovori Brol, sjahavÅ¡i sa konja, te uze svoj maÄ da presudi nesreÄ niku. Isak ga uhvati tada za ruku, a kada na njega svoje strele i koplja uperiÅ¡e vojnici, samo izgovori:

"Pustite momke. MoÅ¾da ga spasu".

Ranu su mu TadÅ¾ i Fengor odmah previli, a straÅ¾ari ga, nakon Å¡to su ga oslobodili okova, popeli na jednog konja i hitro otpremili u Sablast. Oslobodili su i sholare, povevÅ¡i ih sa sobom. Nekolicina vojnika je ostala sa preÅ¾ivelima, ukljuÄ ujuÄ i i Brola Vantika.

"Å ta bi ovo? PokuÅ¡ao da beÅ¾iÅ¡?", upita Hurga dok je maÄ em pokazivao na preseÄ eni lanac pokraj njegovih nogu.

"Spasao mi je Å¾ivot", izgovori odjednom Isak. "Presekao je lanac da bi mogao da priÄ e, sa leÄ a mi je dolazila zver, nisam je primetio. Da nije to uradio, ni on, ni ja ne bi priÄ ali sada ovde sa tobom".

"Koliko ja vidim, samo ti priÄ aÅ¡ ovde sa mnom. Da Ä ujem, Pagrore... Å ta je ovo? Nemoj da ponovo moram da pitam?"

Hurg pogleda Isaka, a onda ponovo Brola.

"Gospodar Daladur je rekao istinu".

"Nije on nikakav gospodar, jer da jeste, ne bi bio ovde. Presekao da bi spasao Å¾ivot? Pa, koga vas dvojica to laÅ¾ete, a? Pagror da spasava Daladura? Ha!", nasmeja se Vantik, a sa njim i ostali vojnici.

"Nisam to uradio iz saÅ¾aljenja. Ne bi mogao dalje da idem sam, dvojicu mrtvaca teÅ¡ko je vuÄ i", reÄ e Hurg i ponovo razmaknu usne u osmeh. Taj osmeh se nikome nije svideo na Severu. Isak, meÄ utim, nije reagovao.

"Krvav je ovo dan bio. Polazite", reÄ e im Brol, pa zastade, pogledavÅ¡i krvavi trag u snegu nedaleko od mesta na kome su sevale oÅ¡trice.

"Å ta je ono tamo?", upita jednog od vojnika.

On otrÄ a, pogleda uprljanu belinu, podiÅ¾e neÅ¡to iz snega i vrati se.

"Uvo. VuÄ je", reÄ e straÅ¾ar. "Nema ljudskih tragova okolo, samo Å¡ape. Samo vuÄ je."

Brol se okrenu ka Isaku, pogleda potom i Hurga, te izgovori:

"Mislim da Ä ete vas dvojica morati mnogo toga da mi objasnite. Vodite ih pravo kod mene", naredi vojnicima, koji im svezaÅ¡e ruke, te ih sprovedoÅ¡e pokraj Korgora, joÅ¡ uvek zadihanog od borbe.

Chapter 14: Tina

Tina

PopriÅ¡te bitke su napustili brzo. Dva mlada vojnika Juga vratila su se, po dogovoru, u Å½drepÄ ev vrisak. Njih dvojica su jedini uz Ä etvorku koja je krenula iz Sabedorije, ali i pobegle odmetnike, preÅ¾iveli borbu u kojoj je Martina poginula hrabro se boreÄ i sa ocelutom i njegovim jahaÄ em. OtiÅ¡li su tiho, kao Å¡to su svoju zapovednicu tiho i smestili na konja, povevÅ¡i je ocu. Za smrt Ä erke gospodara jednog od najvaÅ¾nijih gradova Juga znaÄ e uskoro celo kraljevstvo. Ne i za pravi identitet njenog saputnika, nadala se Tina, konaÄ no jaÅ¡uÄ i slobodna.

"Nile, koliko si joj rekao o sebi?", upita ga kad je svog konja pribliÅ¾ila njegovom Vihoru.

"Ne mnogo. Ne brini. Predstavio sam se kao Ari. Kada je shvatila da nisam Severnjak, doÅ¡la je po mene... I ponudila pomoÄ . Bez da je obaveÅ¡tavala oca. Ostalo si videla i sama".

"Jedna briga manje. Ostaju joÅ¡ dve".

"Dve? Kakve sad dve, Tina?"

"Polazak Juga u rat protiv tvog kraljevstva nije jedini problem, Nile. Naprotiv", odgovori mu, pa pogleda iza sebe i primeti da su se mladi sholari, Nejt i Alek, zapriÄ ali taman toliko da moÅ¾e sa njim da razgovara krajnje otvoreno.

"Nemam Å¡ta da skrivam od ovih deÄ aka, ali... RÄ a se diÅ¾e. Prevrat se sprema, Nile. I mnogo je bliÅ¾e nego Å¡to smo to mogli da sanjamo".

Prestolonaslednik Obala je pogleda zaÄ uÄ eno, pa neÅ¡to mirnijim glasom reÄ e:

"To Å¡to nas je Venrik zarobio na poÄ etku naÅ¡eg puta i Å¡to mali Nejt misli da nas je vodio do Larda Hurdoka, to je jedno. Ali, za ustanak RÄ e je potrebno toliko, toliko toga, Tina... Mislim da preteruje Å¡".

"A zaÅ¡to to misliÅ¡?", upita ga, uzdahnuvÅ¡i, svesna da on joÅ¡ uvek ne zna sve Å¡to i ona.

"Prvo, od dvadeset gradova RÄ e, devet gospodara je gledalo kako im posle Velikog rata sinove odvode u gradove-tamnice. NeÄ e se oni lako latiti oruÅ¾ja, veruj mi. Drugo, uz koga da stanu? Uz mrtvog kralja Vrola? Izgnanu Birilu? Ili nekog od tri Pagrorova sina, koji su zatoÄ enici? I ko da im Ä ini vojsku? Razbijena armija, pretvorena u sitne bande razbojnika kojih ko zna koliko je i da li ih je ostalo posle ovih pet godina? KaÅ¾em ti... taj prevrat je neverovatniji nego Å¡to si se uplaÅ¡ila da jeste", reÄ e joj Arilion.

"A Å¡ta ako ti kaÅ¾em da je kraljica Birila osloboÄ ena?"

Nil zaustavi svog konja. Pogled nije skidao sa lepih Tininih usana, ali ne zbog naÄ ina na kojih je obiÄ no gledao lica lepih devojaka, veÄ zabezeknut onime Å¡to je Ä uo.

"Birila je slobodna?!", upita je, dovoljno glasno da mladi sholari iza njih prekinu svoj razgovor, baÅ¡ kada im se pribliÅ¾iÅ¡e na konjima.

Tina se osvrnu, vide podjednako zbunjene Aleka i Nejta, a onda izgovori.

"To nije sve".

Ä etvorka je jahala vrlo sporo, sluÅ¡ajuÄ i Å¡ta je Pasilisova Ä ula noÄ pre nego Å¡to su ih princ Obala i Martina oslobodili.

"Nile, kada si uspeo da utekneÅ¡ sa Veom... Da, stvarno, Å¡ta je sa tom Ä udnom devojkom?"

"Nisam je video od tog trenutka. PriÄ aj", bio je nestrpljiv Nil.

"Nije proÅ¡lo ni pola dana jahanja a Venrikova grupa koja nas je zarobila sastala se sa jednom neÅ¡to manjom. Otuda i onaj ocelut u celoj priÄ i. Set ih predvodio... video si ga na divljoj maÄ ki. Bili su tu joÅ¡ neki PlaÅ¡tovi. NekadaÅ¡nji PlaÅ¡tovi RÄ e, da budem precizna. Odmetnici Larda Hurdoka. Ka njemu su nas vodili. Prvo smo sreli samo nekog... Dilana, je l' tako beÅ¡e momci?", upita Tina, a kada joj mladi sholari potvrdiÅ¡e klimanjem glavama, nastavi:

"Dilan je bio prethodnica Setove grupe. On je sa nekolicinom stigao nama u susret, pa smo uÅ¾urbano krenuli ka proplanku na kome si nas i danas pronaÅ¡ao. ProÅ¡le noÄ i, kada su svi zaspali osim dva straÅ¾ara, Ä ula sam razgovor Venrika i Dilana. Momak, naÅ¡ih je godina otprilike, je odrastao uz tog Seta, bio mu je maltene kao sin u PlaÅ¡tovima. A Set je tamo bio najodaniji Lardov pomoÄ nik, to svi znamo. Znamo i da je, kada su se PlaÅ¡tovi podigli na svog kralja na kraju Velikog rata, Set, maltene sam, probao da ga zaÅ¡titi. Ali, sve Å¡to je uspeo je da ostane bogalj, jer mu je Å¡aka odseÄ ena. I takav, umakao je zajedno sa Lardom Hurdokom i nekoliko njemu odanih gardista. E, baÅ¡ on je trebalo da nas preuzme na onom proplanku i odvede nas dalje. I bilo bi tako, da se niste umeÅ¡ali, a hvala Bogu da jeste", nastavila je Tina.

I Nil i sholari su je sluÅ¡ali paÅ¾ljivo, upijajuÄ i svaku reÄ . Pasilisova se tada posvetila vaÅ¾nijim detaljima.

"Ne znam sve, jedva sam i ono malo reÄ i razabrala iz njihovog razgovora, praveÄ i se da spavam, ali jedno je bilo viÅ¡e nego jasno. Birilino oslobaÄ anje je veÄ izvedeno. Bar je bilo taÄ no zakazano za neki dan koji je veÄ proÅ¡ao. Nisu imali potvrdu, ali su obojica bili sreÄ ni zbog toga. Ne znam im dalje planove, samo znam da je Dilan rekao Venriku 'joÅ¡ sinovi kralja da koraÄ aju slobodno, i prevrat moÅ¾e da poÄ ne. Pagror Ä e opet ustati i imati svog vladara', reÄ e mu".

"Morskih mu talasa, ako je Birila veÄ na slobodi, onda je pitanje Ä asa kada Ä e da probaju da oslobode Sardara, Hurga i Vorlona!", uzviknu Nil.

Tina je uzdahnula. Htela je da kaÅ¾e neÅ¡to, ali se baÅ¡ tada oglasi mali Nejt.

"MoÅ¾da bi bilo mudrije da, ako veÄ idemo ka Jugu, umesto pravo kod kralja Zanta, odemo u PodnoÅ¾je?".

"PodnoÅ¾je? Nejt, nisi ti sav svoj", reÄ e mu Alek, pa dodade: "Å ta Ä emo mi u gradu-tamnici Juga?!"

"Tamo nije samo zatoÄ en najstariji sin kralja RÄ e... Pored Sardora, koji je prestolonaslednik a to nikako ne treba zaboraviti, tamo su i sinovi gospodara Zveketa, Tarabe, Strune i Varke. Moramo da upozorimo Valira", reÄ e najmanji Ä lan Ä etvorke, vrlo dobro upoznat sa svim znaÄ ajnijim porodicama Pet kraljevstava, njihovom burnom proÅ¡loÅ¡Ä u, ali i sadaÅ¡njoÅ¡Ä u.

Tina se zamisli na tren. Shvatala je Å¡ta najmlaÄ i sholar koji se uputio iz Sabedorije pokuÅ¡avao da kaÅ¾e, ali joj je pomisao na to bila isuviÅ¡e muÄ na. Ne zbog odstupanja od naizgled jednostavnog plana, niti zbog opasnosti koje bi mogle da ih zadese u surovom rudarskom gradu za zatvorenike, u kome ih pored kopanja

Ä eka i daleko teÅ¾i zadatak. Borbe.

"Nejte, mudra ti je ta misao, ali Å¡to bi Valir Tanadar posluÅ¡ao bilo koga od nas? Odan je svom kralju, verovatno bi nas zadrÅ¾ao kao svoje zatvorenike dok mu Zant ne javi Å¡ta da radi sa nama. Ä ak i da mu naloÅ¾i da nas sprovedu u Krik, kod kralja, to bi samo bili izgubljeni dani, zar ne?", upita Tina.

Nil je razmiÅ¡ljao. Nije se upuÅ¡tao u taj deo razgovora, Ä ak ni kada je Alek rekao da je sam put do PodnoÅ¾ja priliÄ no opasan, zbog otrovnih zmija kojih je taj predeo Juga prepun.

Tina nikako nije htela da skrenu ka gradu-tamnici, znajuÄ i koliko bi skupo mogao da koÅ¡ta minut, a ne dani izgubljenog vremena. Ali, Nil je tada iznenadi.

"Nejt je u pravu. Uzalud nama put u Krik, kod kralja Juga, ako se RÄ a digne. Oslobode li u PodnoÅ¾ju Sardara, a svi znate da je za vreme Velikog rata bio suroviji i od svog oca, crno se piÅ¡e svima nama. Jug Ä e tada biti joÅ¡ uvereniji da je moj otac zajedno sa RÄ om izazvao nestanak ekspedicije ne bi li se obogatili, a i Sever Ä e imati isti argument. A novi Veliki rat nam nikako ne treba. Mislim da treba da posluÅ¡amo Nejta", reÄ e Arilion.

Tina ga je gledala paÅ¾ljivo. Iako su se znali pet godina, a susreti im nisu bili retki, oduvek ga je smatrala posebnim. Nije mu to nikada priznala reÄ ima, ali delima i naklonoÅ¡Ä u koju je imala za njegova dobra promiÅ¡ljanja priliÄ no je lako sklanjala iz svojih misli sve ono Å¡to je o njemu Ä ula. A, zapravo, Ä ula je ono Å¡to nisu znali mnogi u Obalama: Ä esto bi se svoje prinÄ evske odeÅ¾de zamenio obiÄ nim, poput one u kojoj je putovao sada na jug Juga, a onda tragao za devojkom svojih snova. I bio sa skoro svakom "ne bi li proverio da li je ta".

Brzo joj te misli pobegoÅ¡e, kao i obiÄ no, Ä im bi sebi rekla "To je zato Å¡to joÅ¡ uvek nije naÅ¡ao Pravu, mlad je", a onda se ukljuÄ i u razgovor.

"Nile, samo te molim da razmisliÅ¡ o onome Å¡to sam rekla. Niti znamo Å¡ta nas u PodnoÅ¾ju Ä eka, niti imamo vremena za bacanje. Kralj Zant je moÅ¾da veÄ pokrenuo armiju ka Obalama, svaki dan nam je dragocen. Tvom narodu naroÄ ito", upozori ga Tina.

Mladi Arilion je, meÄ utim, veÄ bio doneo odluku. Ne tvrdoglavo, veÄ posle promiÅ¡ljanja. Tini je to pojasnio spremnoÅ¡Ä u da Å¾rtvuje dane, itekako svestan opasnosti po Obale, samo da se ne desi neÅ¡to joÅ¡ gore.

"Nema gore stvari od rata. Osim ako Sardar ne povede joÅ¡ jedan, veÄ i", izgovori Nil pre nego Å¡to su okrenuli konje blago u levo, i kroz Å¡umarak potraÅ¾ili najbliÅ¾i put ka PodnoÅ¾ju.

Nejt je tada pustio prvu pticu. Poruka za Sabedoriju bila je kratka i jasna. "Izgleda da je Birila slobodna. Sprema se oslobaÄ anje sinova. SkreÄ emo u PodnoÅ¾je, da upozorimo. Odatle - u Krik".

Put do grada-tamnice Juga isprva je delovao idiliÄ no. Proplanci, veÄ ozelelneli, Å¡umarci puni novog, svetlozelenog liÅ¡Ä a, veÅ¡to izbegavanje seljaka i odmori za koje su se i Nil i ona pobrinuli da proteknu uz priliÄ no dobru hranu, zbog pozamaÅ¡nog ulova. Ali, treÄ eg dana, Ä im su kopita dodirnula prve naznaka peÅ¡Ä anih predela, Tina postade svesna da nikada nije ovoliko juÅ¾no bila od svog doma.

"Ä udan je ovaj Jug, zar ne? Toliko lepote na ponekim mestima, a toliko pustoÅ¡i, skoro u komÅ¡iluku", reÄ e viÅ¡e za sebe.

Nil joj nije odgovarao. ZamiÅ¡ljen, jahao je malo ispred nje, pa se Alek ukljuÄ i u priÄ u.

"Å ta tek ja da kaÅ¾em... Odrastao uz morsku penu, pet godina gledao zidine Sabedorije... Nisam ni mogao da slutim da ovog peska ima baÅ¡ ovoliko, koliko se pogled pruÅ¾a".

"SreÄ a, pa je tek rano proleÄ e", reÄ e tiho Nejt, koji ubrza malo svog konja ne bi li priÅ¡ao Nilu i neÅ¡to ga upitao.

Tina je gledala mlade sholare. PaÅ¾ljivo. Iako su proÅ¾iveli svaÅ¡ta od kada su napustili grad-Å¡kolu u kome su bili odabrani kao najbolji predstavnici svojih sholarskih redova, i dalje su bili deÄ aci. Ali, kao da su naglo odrasli posle zarobljavanja, dve preÅ¾ivljene borbe, susreta sa ocelutom i mistiÄ nim Belim strelama. Alek viÅ¡e nije delovao uplaÅ¡eno. Å to je priroda bivala surovija, sve se bolje u njoj snalazio, baÅ¡ kao Å¡to su u Sabedoriji i nagovestili da Ä e briljirati kao najbolji Ä ak Zemljanih. Nejt, iako tek 15-godiÅ¡njak, delovao je sve zrelije. I imao sve mudrija zapaÅ¾anja. Ali, grad u koji su se uputili nije donosio mnogo toga dobrog onima koji znaju. VeÄ onima koji umeju.

Drugog dana kasa po pesku, sreÄ om uz dovoljne zalihe vode u meÅ¡inama i paÅ¾ljivo saÄ uvanu hranu koju nije bilo moguÄ e naÄ i bez svraÄ anja u neko od retkih malih naseobina JuÅ¾njaka, Tina po prvi put spazi Alekovu odluÄ nost.

"Stanite!", viknu oko podneva mladi sholar, i zaustavi malu kolonu. "Zmije. Pustite mene".

Alek je siÅ¡ao sa konja i priÅ¡ao leglu u kome je bilo najmanje desetak mladih, vijugavih, Å¾utih zmija. Nisu se previÅ¡e kretale, ali ih je u senci gotovo neprimetnog izdignuÄ a peska bilo dovoljno da se primete sa konja. Bar oÅ¡trom pogledu, kakav je imao mladi sholar iz reda Drvenih.

PriÅ¡avÅ¡i im polako, Alek je izvadio kratki maÄ koji mu je bio za pojasom, a onda ispred sebe povukao liniju, napravivÅ¡i brazdu po pesku. Odmakao se dva, tri koraka unazad, baÅ¡ kada se Tina upitala Ä emu sve to. "Nije li bilo lakÅ¡e da se smo konje okrenuli u stranu i zaobiÅ¡li ih?", reÄ e sebi, a onda primeti da momak iz Sabedorije vadi svoju meÅ¡inu sa vodom. OdloÅ¾io ju je na kratko pokraj sebe, izvukao duguljastu tkaninu iz torbe i poloÅ¾io u je u siÄ uÅ¡ni jarak koji je napravio. PodvivÅ¡i je sa strane, napravio je malo korito, u koje je potom nasuo vodu. Ne previÅ¡e, ali bar treÄ inu meÅ¡ine. Potom se odmaknu iznova i kroz zube zasikta. Tek tada se, ne okreÄ uÄ i leÄ a mladim zmijama, vrati skroz unazad do konja kog je rukom za uzde pridrÅ¾avao Nejt.

"Alek, Å¡ta radiÅ¡ to?", upita ga Nil, a on samo odgovori "Pssst" i nastavi da netremice gleda ka leglu. Nije dugo proÅ¡lo, a prva Å¾uÄ kasta zmija napravi vijugave pokrete ka smeÄ oj tkanini, priÄ e joj, gledajuÄ i Ä etvorku sve vreme, a onda hitro spusti glavu ka malenom jezercetu koji Alek napravi, te se okrenu i udalji malo. Potom su priÅ¡le joÅ¡ dve. Pa joÅ¡ dve. Na kraju su sve zmije bar na tren pokvasile svoje male Ä eljusti, bez da se jezik mogao primetiti kao kod maÄ aka ili pasa koji piju. Tina je ostala zateÄ ena. NaroÄ ito kada je spazila - da vode viÅ¡e nema.

"Kako?!", upita tiho Aleka koji je bio na konju pokraj nje.

"Ä ak i obiÄ ne zmije piju vodu. NaroÄ ito su je Å¾eljne ove pustinjske, Å½ute. Samo, ni Å½ute to ne rade jezikom, premali je. Nekako... uvuku teÄ nost hitrim pokretom donje vilice, kao kada bismo se mi spremili da zviÅ¾dimo, a onda naglo uvukli vazduh kroz taj otvor. Ali, nisam ovo uradio zbog njih. VeÄ zbog nje", pokaza Alek rukom u stranu, i dodade naglas "Niko da se nije pomerio. Dok ne kaÅ¾em."

Tina je pomerila pogled u stranu, pokraj legla Å½utih. Daleko veÄ a zmija od tih malih, koje su jedva dve stope bile duge, a tanke kao njena dva prsta, prilazila je priliÄ no sporo. Ali, bez zastajkivanja. Tinin konj poÄ e da podiÅ¾e kopito, ona ga brzo umiri glaÄ enjem grive, ali je Alek pogleda, te prestade. Velika zmija je siktala, zvukom nalik onom koji je izveo mladi sholar koji trenutak pre toga, a onda je priÅ¡la leglu.

Svom leglu.

Zmije, ako i govore, Ä ine to jezikom koji ljudi ne razumeju. Njihovi razgovori uglavnom su Ä itanje pokreta i reagovanje instiktom. Pa opet, Pasilisova kao da je mogla da na tren primeti kako zmija, iako su siktale i male, istina vrlo tiho, gleda Ä as jednu, Ä as drugu, Ä as treÄ u. Kao da ih je sluÅ¡ala. A sve to trajalo je manje od sekunde. Potom je krenula ka njima.

Zastala je baÅ¡ kod mesta na kom je iz meÅ¡ine bilo posluÅ¾eno osveÅ¾enje. ProÅ¡la je vrhom svoje njuÅ¡ke po tkanini, liznuvÅ¡i tu i tamo, gde je ostala poneka kapljica. Alek, baÅ¡ tada, zasikta ponovo. I, dobi isti odgovor sa vlaÅ¾nih Ä eljusti. Koji tren kasnije, velika zmija se udalji tamo odakle je doÅ¡la. Male su, kao i pre toga, ostale u hladu legla.

"Sad moÅ¾emo dalje. Samo, sa druge strane Ä emo", reÄ e odjednom Alek, a svi u grupi osetiÅ¡e neko Ä udno olakÅ¡anje.

Konjima su proÅ¡li bar desetak stopa od legla, suprotno od strane na koju je otiÅ¡la velika zmija. Tek kada su se udaljili, uz konstantno osvrtanje da vide preti li im kakva opasnost, Tina je progovorila.

"Nisam se ovako stresla joÅ¡ od kada su nas Venrik i njegovi opkolili one noÄ i. Å ta je bilo ovo, Alek?!"

"Å½ute. I njihova majka. Od otrova jedne odrasle Å½ute umire se u roku od petnaestak minuta. Krv poÄ ne da se zgruÅ¡ava, a otrov deluje i na nervni sistem. Nema leka. Ni za nju, ni za tigrastog kraita. Bar tako kaÅ¾u...", ostade pomalo zagonetan Alek.

"Nema leka", potvrdi Nejt, koji iako je iz sholarskog reda Metalnih, Ä ija je glavna odlika svestranost, svakako nije imao znanja o prirodi kao Drveni, Ä ija je to bila uÅ¾a specijalnost. Mada, sa Nejtom se niÅ¡ta nije moglo sa sigurnoÅ¡Ä u znati, jer je oduvek prevazilazio sva i svaÄ ija oÄ ekivanja.

SreÄ om po Ä etvorku, sliÄ nih uzbuÄ enja nije bilo u narednom danu, posle kog su veÄ u daljini mogli da vide obrise planina podno kojih se nalazio grad-tamnica Juga.

VeÄ na nekoliko liga od nje, straÅ¾a iz PodnoÅ¾ja, njih petorica na konjima, saÄ eka ih isukanog oruÅ¾ja. Tina potera konja ka njima, ostavivÅ¡i Nila i sholare tik iza sebe.

"Tina Pasilis vam govori. U ime Visokog kraljevstva stiÅ¾em, sa malom pratnjom. Imam poruku za Valira Tanadara", reÄ e ne toliko krupnim, koliko miÅ¡iÄ avim vojnicima.

Odgovora nije bilo. StraÅ¾ari su samo razmenili poglede.

"MoÅ¾emo stajati ceo dan na pesku, ako vam je po volji, ali Ä ete me na kraju ipak odvesti Valiru", dodade.

"Ti moÅ¾eÅ¡ da poÄ eÅ¡. Oni Ä e te Ä ekati tu", odgovori jedan straÅ¾ar.

"DoÅ¡la sam sa pratnjom, vratiÄ u se sa pratnjom. Nemam vremena za rasprave, stvar je hitna, sprema se veliko bekstvo iz PodnoÅ¾ja i ako nas odmah ne otpratite do Valira, krivica Ä e biti samo vaÅ¡a", reÄ e Tina, a onda zaÄ u odgovor kome se uopÅ¡te nije nadala.

"Ko je tebi javio za bekstvo?", upita drugi vojnik, te nateÅ¾e strunu svog luka i usmeri strelu pravo ka Tini, iako je do tada ciljao Nila.

Pasilisova oseti da joj srce brÅ¾e lupa. "Nije li se veÄ neÅ¡to desilo?!", pomisli u sebi, ali se pribra brzo.

"Poruku koju nosim predaÄ u samo zapovedniku grada. Bilo da me odvedete do njega, bilo da odemo tamo sami", reÄ e i na iznenaÄ enje svih okrenu svoje koplje ka zemlji, te poÄ e na konju pravo kroz vojnike.

Ä ula je tihi kas po pesku za sobom. Nil i sholari poÄ eli su da je prate, a kada je proÅ¡la straÅ¾are zastala je i rekla im:

"PoÄ imo svi zajedno, prijatelji sa Juga. Stvar je vaÅ¾na i za vas".

Ä utke su se pogledali meÄ usobno, a onda odloÅ¾ili oruÅ¾je i okrenuli konje. Jahalo se u tiÅ¡ini, sve dok nedaleko odatle nisu ugledali joÅ¡ jednu petorku vojnika.

"Izgleda da smo zakasnili", pomisli Tina, shvatajuÄ i da nije u pitanju klasiÄ na straÅ¾a, veÄ u petorke organizovana potera.

"Ni traga ni glasa od begunca. Njih Ä etvoro idu do Valira, preuzmite ih, mi Ä emo pogledati istoÄ no", reÄ e jedan od vojnika koji ih je pratio onima koje su sreli. Ovi novi, uz salutiranje tipiÄ no za Jug, udarcem pesnicom po grudima, posluÅ¡aÅ¡e.

Nova pratnja ih je skoro Ä itav dan, tek uz poneku reÄ , dopratila do zidina PodnoÅ¾ja. Ne toliko impresivnih koliko se to moglo oÄ ekivati od grada-tamnice.

"NaÅ¡ PrÅ¡ljen je bar triput utvrÄ eniji od ovoga", pomisli Tina, priseÄ ajuÄ i se svoje jedine posete Ä udnom uzviÅ¡enju Visokog kraljevstva u kome su najteÅ¾i zatvorenici bili u daleko Ä vrÅ¡Ä im i veÄ im zidinama od onih koje je ugledala.

Prolazak kroz, za grad, uzanu i to drvenu kapiju bio je u pratnji novih straÅ¾ara, daleko snaÅ¾nijih i bolje opremljenijih. Svi su Ä utke prihvatali komandu "otpratite ih do Valira". ReÄ komandanta bilo koje jedinice na Jugu se i dalje poÅ¡tovala svuda gde bi se pronosila.

Veliki prazan prostor sa obe strane Å¡iroke ulice koja je vodila do manjeg utvrÄ enja u centru grada bio je ispunjen Ä udnim predmetima. Uzdignuta debla, poreÄ ana burad, mreÅ¾e od debelih konopaca... LiÄ ilo je to pomalo na poligone za veÅ¾bu. Samo, na ovima su bili vidljivi tragovi krvi.

Znala je da se ni u jednom od gradova-tamnica Pet kraljevstava osuÄ enici ne ubijaju. Bar ne masovno. Kazni je svuda bilo, Ä esto i brutalnih, ali samo za najteÅ¾e prekrÅ¡aje. Ovde je bilo previÅ¡e detalja koji su govorili da se ne radi o pogubljenjima. PreviÅ¡e krvi na razliÄ itim mestima. A opet, savrÅ¡eni mir je vladao. Ili su to, ipak, tiÅ¡ina i besprekorna urednost predmeta na poligonima odavali da se nikakva pobuna nije desila. Jeza je, meÄ utim, bila prisutna kod svih koji su Ä inili Ä etvorku, primeti Pasilisova.

"VojniÄ e... Kada su poslednji put bile organizovane borbe?", upita ona prvog do sebe iz poslednje pratnje.

"JuÄ e", bio je kratak odgovor vojnika snaÅ¾nih ruku, ne baÅ¡ visoke graÄ e, bar koliko se to na konju moglo primetiti. Tinu nije obeshrabrilo to Å¡to je nije ni pogledao.

"I, kakav je bio bilans?", upita ga.

On je pogledao prvog do sebe. Tek kada je video kratko klimanje glavom, odgovori:

"Jug je juÄ e dobio 14 novih zapovednika. A ostao je bez Ä etvorice kandidata".

Staro pravilo Juga, da se mladi vojnici koji bi da posle obuke ostanu u leglu kao instruktori ili zapovednici moraju dokazati u borbi, primenjivano je upravo u PodnoÅ¾ju. Svakog godiÅ¡njeg doba odabrani bi bili dovoÄ eni da se bore baÅ¡ tu. I to protiv zatvorenika. A zatoÄ enici, vezani okovima i lancima oko struka u parove, borili bi se protiv dvojice. Snage su bile izjednaÄ ene, za razliku od uloga.

Ukoliko bi maÄ em ubio zatvorenika, koji je mogao da bira bilo koje oruÅ¾je za koje mu je dovoljno koriÅ¡Ä enje jedne ruke, mladiÄ bi obavio ono za Å¡ta je doÅ¡ao. Kandidat bi tako postajao instruktor legla, ma kako se borba dvojice protiv dvojice okonÄ ala po drugog vojnika. Jedino pravilo koje je vaÅ¾ilo za kandidate je da borbu napuÅ¡taju kada nekome presude. Jedino pravilo za zatvorenike je bilo: ko preÅ¾ivi, vraÄ a se rudarskom poslu. Bilo je i nagrade za zatoÄ ene - bar godinu dana ne bi morali ponovo u takvu borbu. Pa opet, retki su doÄ ekivali kraj desetogodiÅ¡njih robija. Rad u peÄ inama, dubokim rudarskim jamama, bio je toliko iscrpljujuÄ , da je smrt na otvorenom, od ruke vojnika, za neke bila olakÅ¡anje.

Tina je poslednji put, preko ramena, pogledala poligone. Nedugo zatim na ulaznim vratima malog utvrÄ enja pred njih izaÄ e Ä ovek vrlo sliÄ nih lica njenom nekadaÅ¡njem poznaniku. Ipak, Valira Tanadara tada je prvi put videla, te ga oslovi i kako dolikuje.

"ZapovedniÄ e PodnoÅ¾ja, Tina Pasilis te pozdravlja i prenosi dobre Å¾elje Visokog kraljevstva. VaÅ¾ne novosti imam za tebe, iako me je put vodio na drugu stranu. Imam li tvoju dozvolu da sa svojom pratnjom ove veÄ eri budem tvoj gost, iako ne nosim dobre vesti?", upita ga, te saÅ¾e glavu.

Ime Tine Pasilis kao da je odzvonilo predvorjem utvrÄ enja oko kog su bile brojne barake iz kojih se niÅ¡ta nije Ä ulo. Ä uo se zato glas domaÄ ina.

"Ä ast je imati takvog gosta, ma kakve da su vesti. Drago mi je da te konaÄ no sreÄ em, Ä erko kovaÄ a. Budi moj gost, i ti, i tvoja pratnja", reÄ e Ä ovek koji je, kako ih je Nejt uputio tokom putovanja, prevalio 42. leto Å¾ivota, a koji je poslednjih desetak upravljao PodnoÅ¾jem.

Konje su ostavili ispred, deo straÅ¾e se za njih pobrinuo, a onda Pasilisova pogleda kako Nil odvezuje pojas sa maÄ em, prisetivÅ¡i se da se na dvorove Juga, Ä ak i u gradu-tamnici, sa oruÅ¾jem nikada ne ulazi kada ste gost. Isto uÄ ini i ona, predade i luk i strele, i koplje i svoj maÄ jednom vojniku, a onda primeti da svoje male maÄ eve uruÄ iÅ¡e i mladi sholari.

Valir naredi da ih posluÅ¾e veÄ kod vrata, Å¡to oni oberuÄ ke prihvatiÅ¡e. Prohladno vino i komadiÄ i usoljene govedine prijali su posle tolikog jahanja viÅ¡e nego Å¡to su i sami mislili da Ä e biti sluÄ aj. Nije proÅ¡lo dugo, a veÄ su na drugom spratu sedeli u manjoj sali u kojoj su pored domaÄ ina bila i dva snaÅ¾na straÅ¾ara, kao i jedan priliÄ no mladi sholar, koji ih je udostojio samo pozdrava, ne i neke suviÅ¡ne reÄ i.

"Ljubaznost mu nije omiljena. Vatreni, ako se ne varam", pomisli Tina, a onda saÄ eka da se i Valir smesti u svoju stolicu, pa otpoÄ e priÄ u.

Tanadar je priliÄ no mirno ispratio govor Pasilisove o tome da je krenula do kralja Boara Zanta da mu prenese zabrinutost Visokog kraljevstva zbog pohoda Juga na Obale. Ta laÅ¾ je bila ne toliko dobro upakovana, koliko smislena, pa je Tina odmah preÅ¡la na detalje koji su govorili o skretanju ka PodnoÅ¾ju.

"Grupa razbojnika koja nas je uhvatila govorila je tokom noÄ i o prevratu. Ustanku RÄ e. I nekim dogaÄ ajima koji su se, u vezi sa tim, veÄ desili. I nekim - koji bi trebalo da se tek dese. U PodnoÅ¾ju", reÄ e ona, Ä ekajuÄ i reakciju koja se nije desila. Umesto Ä uÄ enja, doÄ ekalo ju je neoÄ ekivano pitanje.

"NeÅ¡to se u toj priÄ i ne poklapa", progovori odjednom sholar Jart, te priÄ e stolu nakon Å¡to je od poÄ etka razgovora, sa rukama na leÄ ima, stajao iza gospodara PodnoÅ¾ja.

"Prvo... odakle god da se iz Visokog kraljevstva uputite u naÅ¡u prestonicu, ona vam je svakako bliÅ¾a od PodnoÅ¾ja. ZaÅ¡to ovo niste rekli naÅ¡em kralju, veÄ ste Krik zaobiÅ¡li? I, otkad to Visoko kraljevstvo Å¡alje dva sholara, i to joÅ¡ uvek nesvrÅ¡enog Å¡kolovanja, na put takve vaÅ¾nosti? Kraljica Valerija Vindain poznata je po daleko mudrijim odlukama", reÄ e Jart, a Valir ga pogleda i klimnu glavom, a onda pogleda straÅ¾are, kao da im neprimetno daje do znanja da budu spremni da reaguju.

Tina se se spremala da odgovor koji nema - smiÅ¡lja dok govori, ne Å¾eleÄ i nikako da otkriva Nilov identitet i pravu misiju na koju su se uputili. Umesto nje, odjednom odgovori upravo mladi Arilion.

"Dopustite meni da, kao nekog kog je kraljica liÄ no odabrala da budem u Tininoj pratnji, pojasnim razlog naÅ¡eg skretanja", izgovori princ prestolonaslednik Obala. SkrivajuÄ i zaÄ uÄ enost, Pasilisova klimnu glavom u znak odobravanja, prihvativÅ¡i i sama veÄ odavno smiÅ¡ljenu igru da je Nil njen sunarodnik, ali sada i sa tim novim detaljem, da ga je kraljica Visokog liÄ no odabrala.

"U vreme kada je donela odluku da Tinu poÅ¡alje vaÅ¡em kralju, naÅ¡a kraljica je reÅ¡ila da joj odredi i pratnju. Problem je bio Å¡to je Tina u to vreme bila u poseti Sabedoriji, te sam ja poslat da joj budem pratnja do kralja Juga, a onda i nazad. Sholari su, a znate kakvi oni umeju da budu na bilo koji pomen rata, bili viÅ¡e nego zainteresovani da pruÅ¾e pomoÄ . Poslali su ova dva momka sa nama, kao najbolje predstavnike Drvenih i Metalnih. Da jedan od njih svojom svestranoÅ¡Ä u bude uz nas, a drugi svojim znanjem o prirodi jer... priznaÄ ete, priroda Juga ume da bude priliÄ no surova za nas koji u njemu nismo odrastali. Da nije bilo napada razbojnika Ä im smo proÅ¡li Grotlo, iÅ¡li bismo pravo ka vaÅ¡em kralju u Krik. Ovako, uz dva izgubljena konja, reÅ¡ili smo da svratimo u Å½drepÄ ev vrisak, pa da na sveÅ¾im Å¾ivotinjima krenemo juÅ¾nije. Tina je, meÄ utim, zbog ozbiljnosti informacija koje ima za vas, promenila plan i... otuda mi prvo ovde, kako bismo spreÄ ili straÅ¡ne stvari", reÄ e Nil gotovo u dahu.

Ta laÅ¾ je bila servirana daleko bolje nego Å¡to je Tina mislila da Ä e biti sluÄ aj. Na Jugu se Å¾ene nisu baÅ¡ toliko cenile, Ä ak ni slavne poput Pasilisove, koliko su se cenili glasovi zrelih muÅ¡karaca. Sholar Jart klimnu glavom, Valir reÄ e samo "Razumem. Nastavi, Tina", i saÄ eka da od nje Ä uje ono najvaÅ¾nije.

Srce koje je lupalo brzo skoro kao kada ju je prva straÅ¾a Juga na koju su naiÅ¡li preÄ utno obavestila o nekakvom bekstvu, sada se umirilo. Daleko smirenijim glasom mogla je da kaÅ¾e:

"Razbojnici su spominjali da je kraljica Birila osloboÄ ena. A da su njeni sinovi sledeÄ i na redu", izgovori Tina, a onda primeti Å¡ok na licima i zapovednika grada-tamnice, i sholara iza njega, i straÅ¾ara koji su ruke drÅ¾ali na maÄ evima koji su i dalje bili u koricama.

"Ne znamo da li je iÅ¡ta od toga taÄ no, ali smo od vaÅ¡ih vojnika Ä uli da se bekstvo desilo. Da li je to... Sardar u pitanju?", upita Tina, plaÅ¡eÄ i se odgovora koji Ä e Ä uti.

On je, meÄ utim, bio daleko povoljniji.

"Sardar da pobegne? Uozbiljimo se, Tina, pa uz njega i onog njegovog pajtaÅ¡a uvek su po Ä etiri straÅ¾ara. Ne, pobegla su dvojica... naÅ¡ih. JuÅ¾njaci. Iskoristili su paÅ¾nju svih u gradu tokom juÄ eraÅ¡njih borbi da se iskradu. Potraga je u toku, neÄ e oni dalako. StiÄ i Ä e ih naÅ¡e oruÅ¾je. Ako ih veÄ nisu stigle zmije", nasmeja se na tren Valir, a onda se uozbilji jer se istog Ä asa priseti reÄ i koje mu je Tina upravo rekla. "Birila na slobodi? To moramo odmah javiti kralju. Jarte, Å¡alji goluba, Ä im izaÄ emo odavde. A straÅ¾u Ä emo udvostruÄ iti. I na zidinama, i uz zatoÄ enike. I to koliko veÄ ove veÄ eri", reÄ e zapovednik PodnoÅ¾ja, a onda skloni sa lica dugu kosu koja mu je prekrivala po pola

obraza, pljesnu rukama i u prostoriju uÄ oÅ¡e dvojica vojnika.

"Smene od noÄ as traju duplo kraÄ e. UdvostruÄ ite straÅ¾e, hoÄ u da svi budu sveÅ¾i, stalno. Ispred baraka postavite po jednog vojnika kod svakih vrata. Zapovednici straÅ¾e da se sastaju na svaka Ä etiri sata, kod primopredaje smena. Polazite", reÄ e im Valir, a vojnici udariÅ¡e pesnicama po predelu oko srca i izaÄ oÅ¡e odmah.

Tini je laknulo, bar na tren. I zbog Nilove umeÅ¡nosti. I zbog smirivanja na tren napete situacije sa pronicljivim sholarom PodnoÅ¾ja, i zbog brze reakcije Valira Tanadara. Taj spokoj je trajao isuviÅ¡e kratko.

"StraÅ¾a! Zatvorenici beÅ¾e! Straaa... aaargh!", zaÄ u se odjednom vrisak dok se noÄ nadvijala nad gradom-tamnicom Juga. I strepnja, zajedno sa tminom.

Svi u prostoriji poskoÄ iÅ¡e na noge. Valir brzo izgovori: "Ostajete ovde, ni makac dok se ne vratim!", a onda ode sa sholarom hitrim koracima.

Sa drugog sprata na kom su bili, Tina pogleda kroz prozor pravo ka malom dvoriÅ¡tu ispred, pa ka niskom bedemu od kog su bili na viÅ¡oj poziciji. Sumrak se veÄ uveliko odvijao, nasleÄ ivalo ga je pravo veÄ e Juga, sa mnogo zvezda na vedrom nebu, ali je Å¾ivost koja joj se odvijala pred njenim oÄ ima bila neÅ¡to Å¡to je najmanje Å¾elela.

Uz Nila pokraj sebe, a mlade sholare koji se opredeliÅ¡e za susedni prozor, dok su iza njih stajali straÅ¾ari koji su i sami pratili Å¡ta se deÅ¡ava, Tina primeti borbu maÄ evima na putu koji je vodio, kroz poligone, do kapije. Borba je bila kratka, jer je Ä ovek sa plaÅ¡tom proburazio stomak jednog vojnika, a drugom preÅ¡ao seÄ ivom po grlu. Ka njemu i njegovom saputniku stuÅ¡tilo se bar dvadesetak vojnika, i dalje priliÄ no udaljenih.

"NeÄ e stiÄ i daleko", izgovori Nil. "Ako su lanac nekako i presekli, te se lakÅ¡e kreÄ u, saÄ ekaÄ e ih straÅ¾a kod kapije. A i ona je, sreÄ om, zatvorena".

Tina se sloÅ¾ila, mada joj se pokreti neznanca sa plaÅ¡tom uopÅ¡te nisu sviÄ ali. Delovao je samouvereno, pomalo i brutalno, nabivÅ¡i maÄ kroz grlo veÄ mrtvog vojnika kog ubi raniji prolaz seÄ iva kroz trbuh. U tom potezu, dok se razdaljina od stotinak stopa smanjivala izmeÄ u straÅ¾ara i begunaca, Tina prepozna brutalnost koju odavno nije videla.

"Sardar!", pomisli u sebi kada vide da zatoÄ enik vadi maÄ iz vrata vojnika koji je svoju drugu smrt doÄ ekao dok je bio na kolenima.

"Mislim da je ovo kraj", reÄ e Nil, pokazavÅ¡i prstom ka bedemu koji se prostorao oko kapije, a na kom se pojavi bar dvadeset silueta, Ä iji pokreti jasno ukazaÅ¡e da vade strele iz svojih tobolaca.

Od kapije do dvojice zatvorenika bilo je bar stotinak stopa. Skoro toliko i do straÅ¾ara koji su im se pribliÅ¾avali. U klopci, sa praznim poligonima pokraj sebe, na kojima bi bili lake mete za strele pod vedrim nebom, zatoÄ enici nisu imali nikakve Å¡anse. Smrt koja ih je Ä ekala u gradu sa skoro hiljadu zatvorenika i neÅ¡to viÅ¡e vojnika, bila je neminovna. BaÅ¡ te noÄ i.

"Ne sviÄ a mi se ovo", reÄ e odjednom Tina, ne znajuÄ i ni sama odakle se javlja taj oseÄ aj kada je baÅ¡ sve pred njima ukazivalo da je kraj potere za dvojicom hrabrih, ne baÅ¡ i mudrih zatvorenika, blizu. Odjednom, kiÅ¡a strela polete sa bedema.

"Neeee!", povika Valir koji je bio pred malim zidinama, prateÄ i i sam Å¡ta se pred njim, u ulici koja je pravo vodila do kapije, deÅ¡ava. To "Ne!" primeti Ä etvorka sa prozora, shvatajuÄ i da zapovednik grada-tamnice ne Å¾eli smrt princa RÄ e. Ne takvu smrt. Ne tako laku.

To "Ne!" prekasno stiÅ¾e za dvadesetak vojnika koji su jurili begunce. Strele sa bedema pokosiÅ¡e njih, ne begunce.

Tinin Å¡ok bio je niÅ¡ta naspram Nilovog. Nejt i Alek se zbili jedan uz drugog, ne verujuÄ i Å¡ta se deÅ¡ava.

"Ono na zidinama nije straÅ¾a!", povika Pasilisova, i okrenu se vojnicima koji su ostavljeni uz njih: "Sardar beÅ¾i! Znam Å¡ta vam je rekao zapovednik, ali znam da Ä e vam oprostiti ako mene posluÅ¡ate: izvedite nas odmah pred njega. Odmah!", povika na vojnike, a oni se, iako veÄ i i snaÅ¾niji od Nila, iznenadiÅ¡e. OdluÄ nost Pasilisove ih je zatekla. I posluÅ¡aÅ¡e, bez pogovora, reÅ¡ivÅ¡i da idu iza Ä etvorke koja se stuÅ¡tila niz stepenice.

Tina je trÄ ala koliko je noge nose. Bar u tome je, po stepenicama, bila veÅ¡tija od Nila. Zadihani stigoÅ¡e pred kapije malog utvrÄ enja, pred koje su trkom dolazili vojnici iz baraka koje su priliÄ no udaljene mestu bekstva. Nije ih ni Ä etrdesetak doÅ¡lo do Valira, koji je vikao, organizujuÄ i potere, gledajuÄ i Ä as ka straÅ¾i, Ä as ka kapiji. Otvorenoj.

"Valire", reÄ e mu Tina.

Nije joj odgovorio, gledajuÄ i pravo.

"Valire!", ponovi ona, na Å¡ta se gospodar Tamnice konaÄ no osvrnu. "HoÄ emo da pomognemo. Stavi u svaku jedinicu po jedno od nas Ä etvoro. Sada je svaki maÄ vaÅ¾an".

Tandar ju je gledao, priliÄ no sumnjiÄ avim oÄ ima. Razumljivo, u svakoga je bilo mudro sumnjati u tim trenucima. Pasilisova je to razumela. Zato je brzo i izgovorila.

"Tako mi svega Å¡to sam u Velikom ratu uradila za svoj i tvoj narod, Å¾elim Sardora u okovima. Sada, viÅ¡e nego pre pet godina. MoraÅ¡ mi verovati, tako ti brata koji mi je na rukama izdahnuo", izvuÄ e poslednji adut slavna ratnica Visokog.

Valirovi ljudi su uzjahivali konje, sa sa svih strana prostranog grada su dolazili vojnici, dajuÄ i se u poteru a da nisu ni pripasali oruÅ¾je kako treba. Zapovednik grada-tamnice Juga je i dalje netremice gledao u Tinine oÄ i. Videla je u njima istu onu iskru Å¾elje koju je Varul imao kada je u jednom od poslednjih velikih juriÅ¡a Velikog rata pao, baÅ¡ dok mu je Tina sa svojom jedinicom bila uz bok.

"Koliko ljudi imaÅ¡? Dodeli nas razliÄ itim jedinicama ako mi ne verujeÅ¡, samo ne oklevaj!", viknu Tina.

"Ljudi...? Glavni konjanici su mi veÄ u poteri, traÅ¾e juÄ eraÅ¡nje begunce. Dvesta pedeset konja mi je van grada, raÅ¡trkanih. Ostali su mi strelci i kopljanici, kao i garda. MoÅ¾da joÅ¡ 200 konjanika je tu. Tina...", reÄ e Valir, pa zastade na tren. Progutao je pljuvaÄ ku, a onda dovrÅ¡i misao.

"Ako imaÅ¡ neÅ¡to sa ovim, ni krv mog brata koju si primila na svoje ruke neÄ e te spasiti. PoÄ i. I ne vraÄ aj mi se bez Sardara", reÄ e i viknu "Dajte im oruÅ¾ja i njihove konje. Brzo! Brzo! Svi za beguncima! Svi!".

Pasilisova sa olakÅ¡anjem primi tu vest. Stegnu pesnicu i, koliko je to umela, odradi isto Å¡to i vojnici Juga kada primaju zapovest.

"NeÄ u te izneveriti. Varula moÅ¾da nisam uspela da spasem u Velikom ratu. Tvoju Ä ast i poverenje hoÄ u. ImaÅ¡ reÄ Tine Pasilis", izgovori, pa u jednom skoku uzjaha konja, baÅ¡ kao i Nil. Sholarima su pomogla dva mlada vojnika, a onda se pridruÅ¾iÅ¡e ostalim konjanicima koji izjuriÅ¡e kroz kapiju.

Ispred nje ih je doÄ ekala kiÅ¡a strela. Odstupnica koju su prevratnici organizovali bila je viÅ¡e nego dobro sinhronizovana sa begom. Konja je bilo viÅ¡e desetina, sa svakog od njih lukovi su bili zatezani, a puÅ¡tani velikom brzinom. U daljini su se videle Ä etiri grupe koje su u razliÄ itim pravcima napuÅ¡tale PodnoÅ¾je, i to u punom galopu. NoÄ bi ih sakrila da je bila tmurnija, ali je vedro nebo samo sve joÅ¡ viÅ¡e mistifikovalo.

"Razdvojili su se u Ä etiri pravca!", povika Nil ono Å¡to je Tina veÄ bila opazila. Samo... kuda krenuti? U kojoj od Ä etiri grupe je bio Sardor? Kako se probiti kroz polukrug strelaca na konjima, osim frontalnog juriÅ¡a na njih, juriÅ¡a u kome Ä e mnogi izginuti pre nego Å¡to se uopÅ¡te i dodirnu maÄ evi?

Nejt odjednom progovori, dok su se i oni i neki vojnici povlaÄ ili ka bezbednosti iza kapije, a prvi ratnici Juga veÄ uveliko ginuli pred njom zbog strela.

"Nisu nigde pobegli. Sve je ovo varka", izgovori mladi sholar i zbuni ostatak Ä etvorke.

"Nejte?! Å ta priÄ aÅ¡ to?", upita Nil, kada je svog konja konaÄ no uterao podno unutraÅ¡njih strana zidina, dok su hrabri vojnici Juga u juriÅ¡u prolazili pokraj njih, galopirajuÄ i ka prevratnicima.

"Grupa koja je levo krenula ka Kriku sigurno nije ona u kojoj je Sardar. On mora Å¾iv da bude, da bi se prevrat izveo, zar ne? Zato ka kralju Juga svakako ne ide. Nije ni u one dve koje su se raÅ¡trkale ka severu. Preveliko je to prostranstvo, a baÅ¡ tu je najviÅ¡e raÅ¡trkanih konjanika PodnoÅ¾ja, koji traÅ¾e druge begunce. Logika kaÅ¾e da su krenuli desno, na Istok, ka RÄ i. Ali, na Ä asovima strategije uÄ ili smo da...", reÄ e Nejt, a Alek ga dopuni:

"... da RÄ a nikada ne radi neÅ¡to Å¡to se oÄ ekuje".

Tina je pogledala Nila. Bila je zbunjena koliko i on, a Å¾eljna da se i sama da u poteru. ReÄ i mlade sveznalice bile su, meÄ utim, priliÄ no mudre. Kao i obiÄ no kada bi Nejt progovorio.

"Gde misliÅ¡ da su, Nejte?", upita ga Pasilisova.

"Van zidina, svakako. MoÅ¾da tik uz njih. Ä ekaju da veÄ i deo straÅ¾e krene za Ä etiri grupe, pa da se neprimetno iskradu. Samo, neÄ e oni iÄ i drumom ka Struni. Niti Ä e ona veÄ a grupa konjanika iÄ i pravo do tog grada, veÄ Ä e, vremenom, krenuti i ona na sever, da omoguÄ i lakÅ¡i put pravim beguncima. Mislim da Ä e svakako iÄ i istoÄ no, verovatno ka Struni. Samo, neprimetno", izgovori Nejt u meteÅ¾u koji je kod kapije bivao sve glasniji, zbog sve veÄ eg broja vojnika Juga koji su pristizali Å¡to na konjima, Å¡to trÄ eÄ i.

Tina se okrenu Arilionu i brzo donese odluku:

"Nile, idemo napolje. Okreni konja odmah desno, uz zidine. Ako nikog ne primetimo, vraÄ amo se do kapije, pa Ä emo ka Kriku", reÄ e Tina, pa Ä im joj Nil klimnu glavom i obode Vihora, krenu za njim.

Pred kapijom je shvatila da su joj Valirovi straÅ¾ari vratili i maÄ i koplje i luk, ali ne i tobolac sa strelama.

"Samo mi joÅ¡ to falilo", pomisli, nadajuÄ i se da joj strele neÄ e trebati. Prevarila se.

Nisu ni tri minuta galopirali istoÄ no, uz sablasno puste zidine PodnoÅ¾ja, a dok se iza njih odvijala poslednja bitka prevratnika sa strelama i nadiruÄ e sile Juga, koja je napuÅ¡ala grad-tamnicu, pokraj njene kose prolete neÅ¡to.

"Strele, glave dole! Eno ih tamo, meÄ u drveÄ em!", viknu Nil i isuÄ e maÄ , te sa Vihorom za tili Ä as odmaÄ e Tini i sholarima, uputivÅ¡i se pravo ka mestu na kome Pasilisova spazi bar Å¡est, sedam silueta.

Nil maÄ em poseÄ e prvog koji je izaÅ¡ao pred njega, Å¡to i nije bio teÅ¾ak zadatak jer nije mudro kao peÅ¡ak izlaziti pred konjanika u galopu, a onda Tina primeti da ostali u toj grupi poÄ inju da uzjahuju svoje konje. Arilion se veÄ maÄ evao sa jednim od njih kada Tina svojim kopljem pogodi u grudi prevratnika koji je probao da sa boka priÄ e princu Obala.

"Tina, levo!", povika Alek, a Pasilisova instiktivno saÅ¾e glavu, te na mestu gde joj je bio vrat oseti da, iznad temena, proleÄ e strela.

Ona odmah okrenu konja u levo i nekoliko trenutaka kasnije svojim maÄ em probode strelca koji nije stigao da ispali sledeÄ i hitac. Odjednom se pred njom stvoriÅ¡e dva konjanika, sa isukanim sabljama, kakve su nekada nosili stari PlaÅ¡tovi. Ples Ä elika mogao je da poÄ ne.

Ako je iÅ¡ta volela, to je da se snalazi u teÅ¡kim situacijama. Istovremena borba sa dvojicom nije joj bila strana, mada se nikada nije borila sa dva PlaÅ¡ta u isti mah. A PlaÅ¡tovi nisu bili tek tako birani u gardu kralja RÄ e. Iako su ovi bili u poznim godinama, oÄ igledno odani nekadaÅ¡njem kralju Vrolu Pagroru, borili su se veÅ¡tije nego Å¡to je Tina bila u stanju da sa lakoÄ om izdrÅ¾ava. Primetila je da Nil odjednom silazi sa konja, ali nije stigla da detaljnije razmatra razloge za to, jer su je sa dve strane seÄ iva pretila sve viÅ¡e i sve jaÄ e.

U njenu borbu odjednom se umeÅ¡aÅ¡e Nejt i Alek, viÅ¡e viÄ uÄ i i vitlajuÄ i maÄ evima, nego Å¡to su predstavljali istinsku opasnost po iskusne borce RÄ e. Ipak, iznenadiÅ¡e ih, sasvim dovoljno da paÅ¾nja jednom od njih popusti. Tina ga poseÄ e po nadlaktici, te se odmah posveti drugom, na koga je jurnuo Alek. PlaÅ¡t odbi maÄ mladog sholara sa lakoÄ om, krenu da ga sabljom probode, ali je Pasilisova svojom oÅ¡tricom bila brÅ¾a. Vrh maÄ a zabila je u grudi vojnika RÄ e, ne primetivÅ¡i baÅ¡ potpuno koliko se Alek trese od susreta sa smrÄ u, jer je pogledom potraÅ¾ila Nila. A on, siÅ¡avÅ¡i sa Vihora, uveliko je bio u borbi. Jedan na jedan. Sa Ä ovekom oko Ä ijeg vrata je bio privezan plaÅ¡t. I koji je imao onaj surovi pogled, uz tihi smeÅ¡ak, koji nije videla pet godina.

Chapter 15: Ben

Ben

Pogled sa drugog istoÄ nog kraka najveÄ eg grada u Pet kraljevstava nije nagoveÅ¡avao niÅ¡ta loÅ¡e. Naprotiv. Morska zvezda je, kao i svih proleÄ nih zora, kupana sa dve strane, istovremeno. NeobiÄ ne zidine, rasporeÄ ene u osam dugaÄ kih, Å¡picastih krakova, sa zapadne strane kvasilo je More bez kraja, a sa istoka su se kupale u prvim zracima Sunca. Ben je stajao pokraj svoja dva preostala Trozupca, gledajuÄ i kako se jutro budi u njegovom kraljevstvu. RazmiÅ¡ljao je, meÄ utim, o daleko sumornijim temama.

"Nil se joÅ¡ nije javio?", upita svoja dva verna Ä uvara.

"Nije, gospodaru", odgovori mlaÄ i Ä lan garde kralja Obala, kome se on odmah obrati.

"Polsi, hoÄ u da mi sin bude u prestonici pre nego Å¡to sve ovo poÄ ne. Ne zanima me gde je, hoÄ u da bude tu. Ako treba... koristi i Å¾ivotinje", reÄ e Ben Arilion osvrnuvÅ¡i se ka Trozupcima.

MlaÄ i je klimnuo glavom i otiÅ¡ao otiÅ¡ao. Stariji je, drÅ¾eÄ i trozubac u svojoj levoj ruci, priÅ¡ao vladaru.

"Kralju moj, Nila Ä emo naÄ i, ali joÅ¡ neke stvari moramo obaviti, a vremena je sve manje".

"Znam, Virte. Vrlo dobro znam. Da li su kapetani pristigli?"

"JoÅ¡ uvek ne svi. Ako ne raÄ unamo one koje ste poslali da idu pravo u Veliku trÅ¾nicu, joÅ¡ oko Ä etvrtinu Ä ekamo", odgovori Virt, po godinama gotovo identiÄ an kralju i njegovih 42.

Ben se zagleda u obronke planina koji su razdvajali njegovo i Visoko kraljevstvo.

"Ima li kakvih vesti od njih?", upita, klimnuvÅ¡i bradom u pravcu planinskog venca.

"Kraljica Vindain se joÅ¡ nije oglaÅ¡avala. Bar ne posle onog pisma koje je pticom stiglo pre dva dana", odgovori Trozubac.

"PreviÅ¡e tiÅ¡ine, prijatelju stari. PreviÅ¡e... Vojska nam je spremna, samo se nadam da neÄ u morati da je uveÄ avam", reÄ e viÅ¡e za sebe Ben Arilion.

"Gospodaru, mislim da narod vrlo dobro zna Å¡ta bi moglo da usledi. OseÄ a se u vazduhu, a i slepi Ä uju da naÅ¡a vojska koraÄ a ka Morskoj zvezdi. Na vaÅ¡ poziv, odazvaÄ e se, uz nju, i svi drugi koji treba da se odazovu", reÄ e Virt.

"Mislio sam da je Veliki rat poslednji koji Ä u voditi kao kralj, Virte. Zar opet da piÅ¡em '... u vojsku se poziva svako muÅ¡ko od 14 do 44 godine'? Nisam mislio da Ä u morati da diÅ¾em oruÅ¾je na one koje prijateljima zovem", ponovo izgovori viÅ¡e za sebe kralj Obala.

Njegov verni straÅ¾ar odÄ uta najpre.

"Ako neko na vas podigne svoje oruÅ¾je, kako ga onda prijateljem moÅ¾ete zvati?", reÄ e Virt Trozubac.

"Da bar postoji razlog, pa da prijateljstvo ruÅ¡imo u krvi. Ovako Ä emo biti krvavi i mi i Jug, a da povod nije niÅ¡ta drugo nego loÅ¡a procena", izgovori Ben Arilion, pa okrenu pogled ka Virtu.

"PoÄ imo dole", reÄ e kralj, a Ä im su krenuli da se spuÅ¡taju niz kamene stepenice, gde ih doÄ eka Morska straÅ¾a, nastavi da se obraÄ a Ä lanu svoje garde: "PoÅ¡alji nekog da javi mojim Ä erkama, kada ustanu, da neÄ u doruÄ kovati sa njima. VideÄ u ih kasnije. A ti mi se priduÅ¾i u maloj sali, za pola sata poÄ injemo".

Trozubac klimnu glavom i odvoji se na poslednjem nivou. Kretao se pokraj malih straÅ¾arskih otvora u zidinama od kojih su mnogi napadaÄ i vekovima bili odbijani kada bi krenuli na glavni grad Obala. Ben ga isprati pogledom, pa proÄ e rukom kroz sada veÄ prosedu kosu koja mu se spuÅ¡tala do ramena. Jednim pokretom ruke je uveza, a onda se sa trojicom straÅ¾ara spusti niz tri preostala nivoa, te napusti krak. Kada je proÅ¡ao i kroz kapiju unutraÅ¡njeg, gotovo kruÅ¾nog bedema, razdvojenog od osam krakova koji su i Ä inili Morsku zvezdu morskom zvezdom, zakoraÄ io je na ploÄ nik.

Pogled pred njim bio je manje impresivan nego onaj preko zidina, ali mu je bio draÅ¾i.

"Moj grad. Moj narod", reÄ e sebi, te uzdahnu.

Sporo se kretao pokraj baraka namenjenih Morskoj straÅ¾i. Vojska je oduvek Å¾ivela tik uz unutraÅ¡nje zidine, ali ne i daleko od ostatka sveta. Tek Å¡to je zamakao iza poslednje zgrade, u kojoj je bila komanda flote, osmehnuo se. Pred njim se pruÅ¾i pogled ka pijaci, na kojoj nije kupovao niÅ¡ta veÄ godinama.

Prodavci su tek iznosili svoju robu na stolove tog ne baÅ¡ malog trga, nesvesni da im ka ulovu ili onome Å¡to Ä e preprodavati koraÄ a kralj. UÅ¾urbanost, tako obiÄ na za sve jutarnje sate svih pijaca na svetu, kao da je te zore imala neku posebnu vaÅ¾nost za vladara Obala. MoÅ¾da poslednje mirne zore Morske zvezde, njegove prestonice.

"Ribaru, koliko je orada danas?", upita iznenadni posetilac pijace.

"Za srebrnjak moÅ¾eÅ¡...", reÄ e pa tek tada podiÅ¾e pogled prodavac, a odmah zaneme pred prizorom.

Kralj se samo osmehnu i nastavi:

"Za srebrnjak mogu Å¡toÅ¡ta, znam. Samo ne znam koliko mogu da dobijem orade", reÄ e kralj.

"Uzmite, vaÅ¡e veliÄ anstvo. Ako je za vas, uzmite slobodno! Ä ast bi mi bila da se riba iz moje mreÅ¾e naÄ e na vaÅ¡oj trpezi", odgovori ribar.

"Lako je nahraniti kralja. Ali, ko Ä e sirotinju?", iznenadi kupac prodavca, te zavuÄ e ruku u dÅ¾ep i izvadi zlatnik.

"Da li je ovo dovoljno za dve korpe?", upita ponovo.

"Zlatnik? Za zlatnik moÅ¾ete dobiti i...", poÄ e da odgovara stari prodavac, od kralja stariji bar za deset leta.

"Ne treba mi viÅ¡e. Uzmi te dve korpe i podeli onoj deci tamo", mahnu kralj glavom u stranu, ka deÄ urliji koja je delovala priliÄ no odrpano, a koja je Ä ekala da neko od prodavaca pozove i ponudi makar kakav posao, ne bi li zaradili za obrok tog dana.

"Da im... dam?", upita prodavac, pa sam dodade: "Razumem. HoÄ u. Vredni su to maliÅ¡ani. Ali, posla nema za njih baÅ¡ uvek, bar ne onoliko Ä esto kao Å¡to bi oni to hteli".

Ben Arilion odÄ uta. Znao je da i u najbolja vremena postoje oni bez posla. I bez obroka. A ovo nisu bila najbolja vremena, iako je mnogo toga poÄ elo da se podiÅ¾e i poravlja po zavrÅ¡etku Velikog rata. Pet godina je, meÄ utim, malo da bi umalo razruÅ¡eno kraljevstvo ponovo blistalo u punom sjaju. OtkriÄ e Novog sveta donelo je dodatnu Å¾ivost svima u Obalama, ali siromaÅ¡ih je uvek bilo. Svuda, ne samo u predelima kojima je kraljevao.

Kada je krenuo dalje, primetio je da Ä itav ostatak pijace stoji, kao u Å¡paliru, pognutih glava. VidevÅ¡i ko je reÅ¡io da proÅ¡eta najmanjom od pet pijaca koje je Morska zvezda imala, prodavci su, kako su i koliko to umeli, odavali poÄ ast kralju kog retko ko nije voleo.

ProÅ¡ao je blago osmehnutih usana. Ne previÅ¡e. DrugaÄ ije bi bilo izveÅ¡taÄ eno, laÅ¾no. A nije hteo da laÅ¾e svoj narod. Ni tada, ni inaÄ e. MoÅ¾da su ga baÅ¡ zbog toga najviÅ¡e voleli, mada im nije bilo svejedno kada je poÄ eo sa reformama. Prve je uveo Ä im je doÅ¡ao na vlast, pre 22 godine. Ä im je zaustavio pobunu protiv starog kralja, jedinog preostalog Linveja, taj isti narod ga je izabrao za novog vladara jer je stari poginuo u buni. Iako mlad, odmah je prionuo na posao, podiÅ¾uÄ i pre svega trgovaÄ ke sposobnosti Obala, pa tek onda borbene. Od svih novina, jedino su mrki pogledi pratili onu njegovu da se svi 14-godiÅ¡njaci Å¡alju na obaveznu vojniÄ ku obuku, Å¡to je do tada bilo reÅ¡avano slobodnom voljom oblasnih gospodara. Neki su vojsku plaÄ ali, neki je nisu ni imali veÄ su neobuÄ ene seljake i primorce vodili u borbe, a tek poneko je imao sistem poput onog koji je on potom uveo u celom kraljevstvu.

"VojniÄ e, koliko je tebi godina?", upita odjednom jednog od trojice Ä lanova Morske straÅ¾e koji su ga pratili i po izlasku sa pijace.

"Dvadeset, moj gospodaru", odgovori on, drÅ¾eÄ i koplje u jednoj ruci, dok je drugom dodirivao balÄ ak maÄ a.

"Koliko si proveo u VojniÄ kom rtu?"

"Godinu obuke, potom joÅ¡ dve svojevoljno", reÄ e mladiÄ , ne skreÄ uÄ i pogled ka kralju, dok je koraÄ ao pokraj njega pazeÄ i na svog vladara.

"I, Å¡ta te je navelo da ostaneÅ¡ tamo toliko?"

Tek tada ga straÅ¾ar pogleda, sa nekom Ä udnom iskrom u oÄ ima.

"Otac i stariji brat su mi poginuli u Velikom ratu, gospodaru. Otac nije bio obuÄ en, ali vas je voleo. Kao i cela porodica", odgovori vojnik iskreno.

"A brat? Å ta je bilo sa njim?"

"Poginuo sa ocem, kada se Krst zauzimao. Od strela su obojica pali".

Ben Arilion pogleda vojnika koji je Ä utke nastavio da prati Å¡ta se deÅ¡ava pred malom povorkom koja se bliÅ¾ila Drugoj palati.

"Ä asno sluÅ¾i, momÄ e. SluÅ¡aj zapovednika, dok i sam ne zasluÅ¾iÅ¡ to mesto. I neka Zlo nikada ne bude jaÄ e od Dobra u tebi. Tako Ä e ti otac i brat u plavim dubinama biti najradosniji", reÄ e odjednom vojniku, a onda se pope uz Å¡iroko stepeniÅ¡te i uÄ e u predvorje, gde ga je preuzela druga straÅ¾a, meÄ u

njom i Polsi.

"Gospodaru", reÄ e mladi Trozubac, sagnute glave.

"Reci, Polsi?"

"Poslate su ptice u sve naÅ¡e gradove. JoÅ¡ dvanaest uhoda krenuÄ e dok mi priÄ amo ne bi li naÅ¡lo vaÅ¡eg sina".

"Dobro. Jesu li ostali stigli?"

"Jesu. Ä ekaju vas u dvorani", odgovori Trozubac.

Ulazak u Malu salu, iako ona uopÅ¡te nije bila malih dimenzija, kralj obavi nakon Å¡to je na tren svratio do prozora, uzeo Ä aÅ¡u vode, pa produÅ¾io sa njom prolazeÄ i kroz Å¡irom otvorena vrata.

U sali su veÄ bili neki gospodari gradova Obala, nekoliko vojnih zapovednika, kao i prispeli kapetani.

"Sedite", naredi im Arilion, pa im se pridruÅ¾i za stolom.

Iza kralja odmah stade njegov sholar Mirdos Drveni, jedan od najstarijih uÄ enjaka, ali i dalje vrlo Å¾ivahan. Polsiju se pridruÅ¾io i Virt, a kada su oba preostala Trozupca stala uz svog kralja sastanak ratnog veÄ a mogao je da poÄ ne.

"Prijatelji, znate razlog zbog kog sam vas okupio. BiÄ emo kratki i jasni, jer nas mnogo toga Ä eka", reÄ e Ben, pa okrenu glavu levo, te desno, pitajuÄ i "Ko joÅ¡ nije tu?"

Vlastela poÄ e da se prebrojava, komandanti neÅ¡to neprimetnije.

"Vidim i sam. Samo Lojda Trelesta nema. Verujem da Ä e nam se uskoro pridruÅ¾iti. Treba da znate da Huan Haton neÄ e doÄ i iz Tihe Kule. Rekao sam mu da, za sada, nema potrebe da poteÅ¾e toliki put, ali da bude spreman da sa severa morem poÅ¡alje ljude, ako zatreba. Mant Salas neÄ e danas stiÄ i iz Igle, mora da sprovede sve Å¡to sam od njega traÅ¾io vezano za brodove. Naravno, ostali iz naÅ¡ih juÅ¾nih gradova dolaze sutra ili dan kasnije. Ima nas dovoljno, zato poÄ ujte", reÄ e kralj i ustade, Å¡etajuÄ i oko dugaÄ kog stola, sa rukama na leÄ ima.

"NaÅ¡e uhode kaÅ¾u da je Jug ustao. Ceo. Nisu to radili ni u Velikom ratu, sve dok im Pagror nije polovinu gradova pokorio. Ali, glasine o tome da je Zant umislio da sam ja kriv za smrt njegovog deteta, izgleda da su taÄ ne. Ma koliko nemale osnova", izgovori Ben, pa ruku osloni na rame Viba Lantoroa, gospodara Velike trÅ¾nice.

"Vibe, iako se Ä ini da vojska Juga kreÄ e pravo ka prestonici, tvoj grad im je najbliÅ¾i. HoÄ u da tvoja vojska ostane u njemu, a tamo Ä e joj se pridruÅ¾iti i treÄ ina flote naÅ¡ih juÅ¾nih gradova. Ne smemo da dozvolimo nikakva iznenaÄ enja".

"Razumem, gospodaru", reÄ e 50-godiÅ¡njak, kog je Arilion neobiÄ no voleo joÅ¡ od dana kada se odmetnuo od gusara i pomogao mu da sruÅ¡i ustanike koji su se digli na prethodnog kralja Obala. SliÄ nu sudbinu imao je i Norb Vazuli, sada gospodar Lanine ispostave, koji bi baÅ¡ bio dobrodoÅ¡ao na ovakvom sastanku, ali ga je kralj Obala uputio baÅ¡ u Veliku trÅ¾nicu. Vladar potom nastavi da se obraÄ a svom sagovorniku, priÅ¾eljkujuÄ i vesti iz Visokog kraljevstva. BaÅ¡ Vib Lantoro je mogao da ima pre svih, jer je Ä erku nedavno udao za sina tamoÅ¡nje kraljice.

"Reci mi samo, ima li kakvih reÄ i od tvoje Ä erke? Sve Å¡to bi nam sada doÅ¡lo iz Visokog u mnogome bi nam pojasnilo na Å¡ta moÅ¾e da se raÄ una, a na Å¡ta ne", upita kralj Viba.

"Sanja je sa Vortom, gospodaru. Sa muÅ¾em Å¾ivi u dvoru kraljice Vindain, kako i dolikuje tamoÅ¡njem princu. Od svadbe nije proÅ¡lo ni pola godine, kralju moj. Nisam od nje Ä uo ni reÄ viÅ¡e od mesec dana, naÅ¾alost", reÄ e Lantoro.

"Dobro, Vibe, dobro. Samo, treba nam bolje od toga. PoÅ¡alji pticu, pitaj je kako je. Neka ne bude direktnih pitanja o namerama Visokog, samo nagovesti da si svestan... teÅ¡kih dana koji su pred naÅ¡im kraljevstvom. Svaka informacija odande nam je bitna", dodade Ben.

Vib je klimnuo glavom, a Arilion nastavio da ide oko stola.

"Ima li ko kakvu novost da podeli sa svojim kraljem, a da je vredna spominjanja u ovom trenutku? Ili da ja nastavim, imate od mene joÅ¡ neÅ¡to da Ä ujete", reÄ e vladar Obala.

Pomalo iznenaÄ ujuÄ e, prvi progovori njegov sholar.

"TuÅ¾na vest stigla je iz Sabedorije. Srce starog Daruniusa prestalo je da kuca prvog dana proleÄ a", izgovori Mirdos Drveni.

Mnogi za stolom pognuÅ¡e glave. Neki od njih promrmljaÅ¡e kratke reÄ i molitve, a kralj pomeri glavu levo, desno. Nije bio ni najmanje sreÄ an zbog te vesti.

"Mudar starac nas je napustio. Veliki gubitak. BaÅ¡ veliki. Zna li se ko Ä e ga naslediti, Mirdose?"

"Ne joÅ¡ uvek, gospodaru. Ume taj izbor u Sabedoriji da... potraje", odgovori sholar iz reda Drvenih.

"Samo da nam tebe ne uzmu", nasmeja se na trenutak Ben Arilion, osveÅ¾ivÅ¡i bar na kratko tihu, gotovo uÄ malu atmosferu u Maloj sali.

"Nije to sve, gospodaru. Moji prijatelji iz Sabedorije na pismo o detaljima mi odgovoriÅ¡e golubom veÄ noÄ as. Ali, guÅ¡enje Daruniusa, verovatno zbog godina, manje je u ovom trenutku vaÅ¾no od drugog dela pisma. U njemu piÅ¡e - da je minulih dana Nil viÄ en u Å¡koli. Moji prijatelji znali razloge, osim da se zadrÅ¾ao kratko, dok je Darunius joÅ¡ bio Å¾iv", dodade Mirdos.

"Nil?! Å ta Ä e on u Sabedoriji, morskih mu talasa! Virte, jeste li poslali ljude tamo?", reÄ e kralj, a kada dobi odreÄ an odgovor od Trozupca, naredi da se to odmah uradi.

"Ä eta neka krene! NeÄ u pojedince za takav zadatak, viÅ¡e ne znamo Å¡ta moÅ¾emo da oÄ ekujemo kada se siÄ e niz planine Visokog. Neka proÄ u kroz Å umu tiÅ¡ine. Niko da ne ide zemljom Juga, da ne poÄ ne kavga radi nas", dodade Arilion, a onda povisi ton.

"To vaÅ¾i za svakog od vas i sve vaÅ¡e ljude. NeÄ u da prvi poÄ nemo bilo Å¡ta. NeÄ u da se krv lije zbog nekog naÅ¡eg nepromiÅ¡ljenog poteza. Ako je ikako moguÄ e, zaustaviÄ u ovaj rat, ali to mi neÄ e biti moguÄ e ako bilo kod od vaÅ¡ih ljudi uradi neÅ¡to na svoju ruku. Nadam se da je to jasno?"

"Jasno!", odgovoriÅ¡e uÄ esnici sastanka.

"Dobro. Ima li joÅ¡ ko Å¡ta da doda, ili da preÄ em na stvar?"

Tajac je potrajao tek toliko da Ben pomisli da moÅ¾e da nastavi sa priÄ om, a onda se vrata otvoriÅ¡e i kroz njih uÄ e krupni Lojd Trelest, gospodar BrodiliÅ¡ta, najveÄ eg grada u svih Pet kraljevstava od onih u kojima su se naveliko pravila plovila.

"Kralju moj", reÄ e riÄ kasti Ä ovek duge, u pletenicu uvezane brade, poklonivÅ¡i se, a onda ne saÄ eka dozvolu da se obrati, veÄ sam nastavi, mimo svih protokola:

"Birila je pobegla", izgovori 62-godiÅ¡nji Trelest, pomalo zadihan od penjanja uz ulazne stepenice.

TiÅ¡ina u Maloj sali poprimi odlike buke. Niko niÅ¡ta nije izgovarao, Ä ini se minutima. Iako se radilo samo o sekundama, svima je u uÅ¡ima bubnjilo "Birila".

"Birila?! Kraljica RÄ e je na slobodi!? Kako?", upita glasno Ben Arilion i zakoraÄ i ka Trelestu.

Krupni Ä ovek, za dve decenije stariji od kralja, nije stizao do daha. A i nije znao odakle da poÄ ne, vide kralj.

"Govori! Ä ujeÅ¡ li Å¡ta te pitam, Lojde!" , zagrme vladar Obala.

"SinoÄ smo krenuli ovamo. Mirno more, skoro bez talasa. Samo nam se odjednom pridruÅ¾ila mala barka. Sa Poslednjeg ostrva. StraÅ¾a je pobijena, Birila je utekla sa dvoje Ä uvara", izgovori Trelest.

TiÅ¡ina ponovo ispuni prostoriju. Dok kralj ne sede za svoje mesto, nasloni obe ruke na sto i reÄ e:

"Zna li se ko su ti Ä uvari, Lojde?"

"Iz Visokog su, kralju", odgovori riÄ i, krupni gospodar BrodiliÅ¡ta. "Tako su nam bar rekli".

"Iz Visokog?!", upita se kralj, a ostali za stolom poÄ eÅ¡e da priÄ aju u glas, neki su Ä ak i ustali, poput Viba, smatrajuÄ i da imaju da kaÅ¾u neÅ¡to vaÅ¾no baÅ¡ tada.

Ben udari Å¡akom o sto.

"TiÅ¡ina!", dreknu i sve se umiri u trenutku.

"Sedi, Lojde", pokaza kralj na stolicu pokraj svoje koja je bila prazna, a koja je baÅ¡ Trelesta Ä ekala.

Svi su razmenjivali poglede, Å¡to meÄ usobno, Å¡to prema kralju. On je Ä utao, razmiÅ¡ljajuÄ i. Kratko.

"Birila na slobodi. A izveli je Ä uvari iz Visokog. Neshvatljivo... NemoguÄ e! Kako smo to uopÅ¡te dozvolili? Mi, oni, ostali... ? Kako!?", reÄ e Ben. "Ovo sve komplikuje. Sve", izgovori Arilion, te opet udari pesnicom o sto. Uzdahnuo je, ne gledajuÄ i ostale, sve dok ne podiÅ¾e pogled ka najstarijem meÄ u njima.

"Mirdose, ti dobro poznajeÅ¡ kraljicu Vindain, misliÅ¡ li da ima iÅ¡ta sa ovim?", upita kralj svog sholara.

Sedi Ä ovek, inaÄ e vrlo Å¾ivih crta lica, kao u deteta, imao je tih trenutaka ozbiljniji pogled nego Å¡to je Arilion to pamtio i u dane Velikog rata. Nije oklevao sa odgovorom.

"Mislim da mudrost kraljice Valerije ide dalje od tako naizgled oÄ iglednog plana. Ä ak i da se usudila da potraÅ¾i razlog da oslobodi Birilu, a taj razlog meni nije poznat, niti je lako dokuÄ iv, Visoko bi to uradilo drugaÄ ije. Ne tako oÄ igledno, sa dva svoja Ä uvara koja oslobaÄ aju Birilu i beÅ¾e sa njom. Ne, mora

da je neÅ¡to drugo bilo u pitanju, kralju", reÄ e sholar.

Mrmljanje se opet pojavi meÄ u vlastelom i zapovednicima, uglavnom kao odobravanje. UtiÅ¡a se kao i prethodni put, kada je kralj progovorio.

"Da. Svakako. Bilo bi to previÅ¡e oÄ igledno. Osim ako im namera nije bila da bude izvedeno oÄ igledno. Samo, Å¡ta time Visoko dobija? Ma koliko luda bila pomisao da bi se kraljica Valerija udruÅ¾ila sa Birilom... stvarno, Å¡ta bi time dobile? Visoko bi dobilo tri neprijatelja i nepostojeÄ eg saveznika, koji je pet godina na kolenima. Birila... Birila bi dobila slobodu. Ali, Å¡ta moÅ¾e da ponudi zauzvrat Valeriji? Ne, ljudi, ovde je neÅ¡to drugo posredi. SaznaÄ emo Å¡ta", bile su poslednje reÄ i Bena Ariliona pre nego Å¡to je poÄ eo da deli zadatke.

"Lojde, poÅ¡alji pticu u svoj grad. HoÄ u da svi raspoloÅ¾ivi brodovi krenu u potragu za Birilom. ViÅ¡e od pola neka krene niz obale, na jug. Ako je na slobodi, sigurno Ä e se vratiti u kraljevstvo kojim je nekada vladala, ali to neÄ e raditi kopnom, previÅ¡e je opasno. Manji deo brodova neka poÄ e na sever, hoÄ u da najbolji ljudi idu kroz Severno more, ma koliko da je opasno u ovako rane dane proleÄ a. Tri broda Å¡alji u Novi svet, ako je reÅ¡ila da tamo provede svoje poslednje dane", izgovori kralj Obala, pa se okrenu drugima.

"Odbranu kraljevstva Ä emo voditi iz dva dela. Jug marÅ¡ira ka nama i krenuÄ e ili na mene liÄ no, ili na Veliku trÅ¾nicu. BliÅ¾a im je, a presekli bi tako kopnenu vezu koju imamo sa naÅ¡im jugom. Vibe, dobiÄ eÅ¡ treÄ inu naÅ¡ih armija za odbranu, a ukoliko se Zant usudi da krene u osvajanje Igle, u Å¡ta sumnjam iako je najprimamljiviji plen baÅ¡ tamo, zgromiÄ emo ga sa severa i juga u jednom naletu", reÄ e Ben, a salom se zaori odobravanje i pozivi u rat.

Njegova podignuta ruka sve ih utiÅ¡a.

"Rat je jedno. I dobiÄ emo ga Ä aÅ¡Ä u i hrabroÅ¡Ä u. Ali, neÄ emo glupoÅ¡Ä u da ga izazovemo. Upamtite, ni jedan jedini vaÅ¡ Ä ovek neÄ e potegnuti oruÅ¾je prvi, niti Ä ete reagovati ako vojska Juga zakoraÄ i na vaÅ¡e posede - sve dok oruÅ¾je ne potegnu na nas. HoÄ u da se ovaj rat ne dogodi, a ne da 'pobedimo u njemu'. Nekada je najveÄ a pobeda - ne boriti se. Dok to ne izvedemo, neka priÄ a o Birili ne prelazi vaÅ¡e usne bez mog dopuÅ¡tenja. Najmanje Å¡to nam treba je novi razlog za paniku u narodu", reÄ e u mirnijem tonu kralj Arilion, pa dodade utihnulom skupu da Ä e se posle ruÄ ka sa svakim od njih ponaosob susresti oko liÄ nih zaduÅ¾enja koje je isplanirao.

Srce mu je joÅ¡ uvek bubnjilo u uÅ¡ima kada su pozvani gosti izlazili iz sale, jer je na usnama skoro svakog od njih bilo "Birila je slobodna. Slobodna!".

"Kako je to moglo da nam se desi... Kako?", pitao se, sve dok iz sale nisu izaÅ¡li svi osim njegovog vernog sholara i dvojice Trozubaca.

"Mirdose... piÅ¡i", reÄ e starcu, a on odmah primaknu papir i pero, koje umoÄ i u mastilo i pogleda vladara Obala, uveliko smeÅ¡ten u stolicu.

"Kraljici Vindain, mudroj vladarki kraljevstva koje je vekovima pokazivalo i razum i prijateljstvo. Sa tugom piÅ¡em vest da je Birila slobodna. Sa nevericom, da ju je oslobodilo dvoje Ä uvara Visokog. Potvrdu nemam, ali su reÄ i sa Poslednjeg ostrva bile viÅ¡e nego uverljive. U srcu verujem da Visoko sa tim Ä inom nema niÅ¡ta, o Ä emu Ä emo, nadam se, uskoro razgovarati i liÄ no. Do tada, Ä ekam odgovor, sa verom da Ä e biti ispunjen mudroÅ¡Ä u koja vas je uvek krasila. Odgovor na moje pitanje: moÅ¾e li se na vojsku Visokog raÄ unati kao na branu pred armijom Juga, dok ne utvrdimo Istinu?", u dahu izdiktira Ben Arilion sholaru, udari prstenom peÄ at u vosak koji je Mirdos nalio na dnu, a onda se kralj okrenu svojim Ä uvarima.

"Polsi, hoÄ u da poÄ eÅ¡ odmah na Poslednje ostrvo. Odaberi sam ljude, ispitaj Å¡ta se desilo tamo, nemoj da se ustruÄ avaÅ¡ ni da budeÅ¡ ono Å¡to jesi. SkakaÄ mi je sada potrebniji tamo, da saznamo Å¡ta je bilo sa Birilom, nego dok unutar zidina Ä ekamo Jug. Virte, ti Ä eÅ¡ poÄ i sa mnom", izgovori kralj Obala, te potapÅ¡a po leÄ ima sholara koji se uputi ka pticama.

Ben je sporo izlazio kroz vrata, u pratni Virta. Za razliku njih, hitronogi SkakaÄ a Trozubac Polsi i Å¾ivahni Mirdos, ubrzano su poÅ¡li svojim poslovima. Kralj na stepenicama zastade i pogleda joÅ¡ jednom grad pred sobom. Jutro je tek poÄ injalo, a Å¾ivost u Morskoj zvezdi nije nagoveÅ¡tavala crne vesti i slutnje koje su se nevidljivo nadvijale nad prestonicom. Misli o tome prekinu mu glas vernog Trozupca.

"Gospodaru, smem li da primetim neÅ¡to?", reÄ e Virt.

"SluÅ¡am", reÄ e kralj, i dalje zamiÅ¡ljenog pogleda.

"Kada ste dolazili na vlast, pomoÄ sa gusarskih brodova nije bila mala. MoÅ¾da bismo i njih mogli da obavestimo o Birilinom begu..."

"Da raspiÅ¡emo nagradu", zamisli se Arilon. Pa dodade: "Isprva, ne deluje to kao loÅ¡a ideja. Samo, poslovati sa gusarima je najÄ eÅ¡Ä e loÅ¡a rabota. A i Å¡ta da im ponudim, Virte? Da izbegnu pravdu ako nju dovedu Å¾ivu? Od takve pravde biÄ e im draÅ¾e bogatstvo RÄ e, koje Ä e im neko veÄ prikupiti. Ako im blago ponudim, narod mi neÄ e oprostiti Å¡to zlato uzeto od njega dajem onima koji su mnoge naÅ¡e ljude poslali u plave dubine. Ne, Virte, ovo Ä emo reÅ¡iti sami. A i vaÅ¾nije stvari nas sada Ä ekaju. Samo, neÄ emo sedeti skrÅ¡tenih ruku", reÄ e Arilion, pa po silask niz poslednje stepenice poruÄ i svom vernom prijatelju, a Ä uvaru:

"Stigni Mirdosa i reci mu da poÅ¡alje pticu i u Å pilju. Ako je neko oslobodio Birilu, probaÄ e da oslobodi i njenu decu. Malog Pagrora Vorlona i onog iz Zlatnog pramena... kako mu ime beÅ¡e, Dereka, neka drÅ¾i uÄ etvorostruÄ ena straÅ¾a. Neka iz Minje ode preostala vojska u Å pilju, neÄ u nikakva iznenaÄ enja u sopstvenom gradu-tamnici. Ne sada", reÄ e Arilion, te se uputi pravo ka svom dvoru, u pratnji straÅ¾e koja ga je saÄ ekala na ploÄ niku, Å¡to je Virtu bilo dovoljno da napusti Bena i ode u kulu sholara.

Dolazak pred dvor, kralj Obala iskoristi da zagleda drÅ¾anje mladih vojnika koji su se u Å¡palir poreÄ ali ne bi li ga pozdravili. Nisu bili iz Morske zvezde, video je to po pogledima koji su se pruÅ¾ali sa oborenih glava. Nikada ranije nisu bili toliko blizu svog vladara, primeti. I, baÅ¡ zato, reÅ¡i da im se obrati, potpuno ih zbunivÅ¡i.

"Niste me nikada ranije videli? Onda podignite glave, momci. Podignite, slobodno. Ali, ne gledajte u meni samo svog kralja. Gledajte u meni svog oca. Starijeg brata. Strica. Niste dovde doÅ¡li da biste branili mene, nego svoje kraljevstvo. NaÅ¡e kraljevstvo. I svog oca. I brata i strica. I majku... Imajte njih uvek u svojim srcima. I ko god da krene na vas ovde, znajte da korak iza vas stoje oni. VaÅ¡i. Njih branite, gde god da stojite. Njih, ne zaboravite to nikada!", viknu kralj, a stotinak mladih vojnika zagrme "Arilion! Arilion!", podiÅ¾uÄ i svoja koplja i maÄ eve.

Ben tada pogleda ka prozoru na prvom nivou dvora, odakle su ga gledala dva para oÄ iju.

UstrÄ ao je uz prve, a onda i unutraÅ¡nje stepenice i na njihovom vrhu zagrlio dve devojke. Od kada je Modesta izgubio u Velikom ratu, njegovu sestru bliznakinju, sada veÄ 14-godiÅ¡nju Anju, kao da je voleo dvostruko viÅ¡e nego pre. BaÅ¡ kao Å¡to je u srcu uvek imao i Ä etiri godina stariju Val, sada veÄ stasalu devojku koja ga je, kako su dani odmicali, sve viÅ¡e po avanturistiÄ kom duhu podseÄ ala na njega samog.

"Val. Anja. Obaveze su me spreÄ ile da budem sa vama na doruÄ ku. Da nadoknadimo to uskoro za ruÄ kom, moÅ¾e?".

Zagrljaj je bio dovoljan odgovor, iako Val progovori.

"OÄ e, bojala sam se da se neÅ¡to nije dogodilo, Ä im te nije bilo za stolom. Nikada ranije nisi propustio doruÄ ak?", upita ga devojka lepote nalik pokojnoj majci. Primetio je tada njenu naizgled naprasnu zrelost. Samo, oÄ i koje su krasile skladno lice Val bile su ljubiÄ astije od Å¾ene koja ju je rodila, a po koju je bio koban poroÄ aj blizanaca.

"Ozbiljna su vremena, Val. PropuÅ¡teni obrok je niÅ¡ta ako se propusti za Å¾ivot vaÅ¾an detalj", reÄ e joj, a po kosi pomazi Anju.

"Danas nemoj daleko od obale. Bez obzira Å¡ta ti delfin bude govorio", nasmeja se mlaÄ oj Ä erki, a ona mu odgovori istim pokretom usana, ali i, na stariju sestru, pomalo ponosno:

"UmeÄ u da vladam situacijom oÄ e, ne brini".

Ben je voleo svoju decu. Tako to obiÄ no biva sa oÄ evima, ma koliko ne umeli to da pokaÅ¾u ponekad. Gubitak jednog deteta, Anjinog brata blizanca Modesta kojeg je liÄ no kralj RÄ e pogubio, bio je udarac od kog je mislio da se nikada neÄ e oporaviti. I nije. "Ali, talasi spiraju sve, pa i stare rane", kao da Ä u svoj glas, primetivÅ¡i koliko je poÄ eo da ceni svaki trenutak sa svojom decom otkako ih je ostalo samo troje.

"Zna li se gde je Nil?", upita Val.

"Izgleda da Ä e nam se uskoro pridruÅ¾iti. Iz njemu znanih razloga otiÅ¡ao je do Sabedorije".

"Do Sabedorije? Kad su njega pa zanimali sholari... Ä ast Mirdosu", reÄ e starija kÄ i kralja Obala.

Ben odÄ uta. Ne zato Å¡to nije Å¡ta da joj kaÅ¾e, niti zato Å¡to je neÅ¡to Å¾eleo da sakrije od nje, veÄ zato Å¡to je upravo Mirdosa spazio kroz prozor kako uÅ¾urbanim koracima prilazi spoljnim stepenicama, a onda ulazi u dvor.

"PoÄ ite vas dve, uskoro Ä u vam se pridruÅ¾iti", isprati ih otac, a onda se okrenu, i vrati se nekoliko koraka ka stepenicama. BaÅ¡ tu se srete sa starim sholarom koji je imao previÅ¡e uzrujan izraz lica da bi Arilion pomislio da se neÅ¡to dobro desilo. Zadihanost starca bila je razlog za sekund duÅ¾u tiÅ¡inu nego Å¡to je vladar imao strpljenja.

"Govori, Mirdose, Å¡ta se desilo?"

"Kralju... Tiha kula je napadnuta".

Ben isprva nije razumeo tu reÄ enicu. OÄ ekivao je neÅ¡to o sinu. Ili Birili. Ili vojsci Juga koja se kretala ka njegovom kraljevstvu. Najseverniji grad Obala nikako se nije uklapao u te tri strepnje. A i ko bi mogao da napadne Tihu Kulu, pomisli.

"O Ä emu priÄ aÅ¡, Mirdose?", upita svog sholara, a ovaj mu pruÅ¾i pismo.

"O ovome".

Kralj odmota smotuljak, pogleda prvo potpis i peÄ at Huona Hatona, starog gospodara Tihe Kule koji je u detinjstvu bio prijatelj Benovog oca. Tek onda poÄ e da Ä ita.

"Kralju moj, napadnuti smo. Povod ne znam, jer ga ni ja ni moji ljudi izazvali nismo. Prvi nalet smo odbili, ali se vojska sliva sa svih strana. Sever je krenuo", proÄ ita u sebi Ben, zaprepaÅ¡Ä en.

"Sever? Sever je krenuo? Mirdose, o Ä emu Haton to priÄ a?!"

"Voleo bih da znam i sam, gospodaru. Ali, znam onoliko koliko piÅ¡e u pismu. Poslao sam prvu pticu, da nam kaÅ¾e o brojnosti, zahtevima... ViÅ¡e od ovoga Å¡to vi znate - ne znam", odgovori iskreno sholar.

"Ama, kakav Sever, kakav napad?! ZaÅ¡to?!", poÄ e da se pokraj vrha stepenika kreÄ e Ben, ne shvatajuÄ i niÅ¡ta. Bar u tom trenutku. A onda zastade, podiÅ¾e ruku, pogleda joÅ¡ jednom pismo, pa onda joÅ¡ jednom - te zastade kod reÄ i "Povod ne znam".

"Povod ne znam... To piÅ¡e, Mirdose. Kao Å¡to mi nismo znali najpre zaÅ¡to Jug kreÄ e na nas. A sada mi je jasnije", reÄ e Ben Arilion i dodade:

"Deca. Ova dva rata su zbog poginule dece".

Tada zaÄ u vrisak. Anjin.

Chapter 16: Vili

Vili

NoÄ se veÄ nadvila nad Vrelom. Vili je sedeo na krevetu, gledajuÄ i maÄ , mnogima Ä udan. Njemu - jedini kog je voleo svih ovih godina. Na Å¡aku udaljenosti od balÄ aka imao je jedan tanji deo, veoma Ä udan za maÄ eve u Pet kraljevstava, Ä ak i za IstoÄ njake. Posle tog suÅ¾enog dela, oÅ¡trica se vrlo brzo nastavljala u svom svojem sjaju i veliÄ ini. Taj neobiÄ ni, uzan detalj, dug kolika je Vilijeva Å¡aka, bio je viÅ¡e puta obmotan tankom koÅ¾om. U samoÄ i sobe odvijao je tu traku, polako. Sve dok se nisu ukazala prva slova. Potom i sva ostala.

"MaÄ je ovaj nepobediv kada Ä ast njime rukuje", bile su reÄ i uklesane u Ä elik, u dva reda. Setio se oca, koji mu je i naruÄ io baÅ¡ takav maÄ . Setio se prvih pokreta njime. Prve pobede na turniru. I mnogih trijumfa u Velikom ratu. Uzdahnuo je, neprimetno, na tren. I poÄ eo da vraÄ a koÅ¾nu traku oko reÄ i, kada se vrata sobe otvoriÅ¡e.

"Gospodaru Vili", reÄ e Bobi. "Stigao sam".

Sholar je, iako ozbiljnog lica, delovao i u tom trenutku priliÄ no zabavno. Valjda zbog umazanog dela usne, koju nije obrisao posle veÄ ere.

"Sedi, mladi prijatelju. Sedi. NeÄ emo dugo", reÄ e mu Turlok, pa se i on smesti na jednu od Ä etiri stolice, okrenut ka sholaru. Razgovor je tekao priliÄ no brzo.

"Kao Å¡to sam rekao i deci, u zoru kreÄ em za Iglu. Sam. Tebe Ä eka jako ozbiljan zadatak, iako, iskreno govoreÄ i, nisam siguran da bi i iskusniji sholari mogli da ga ispune".

Bobi se sav pretvorio u uvo. "Veliko uvo", pomisli Vili posmatrajuÄ i krupnog deÄ aka kom se sa lica izgubi njegova uobiÄ ajena vedrina. Potpuno se posvetio zadatku koji je tek trebalo da sazna.

"Nekim Ä udom, na korak smo od Ä uda, momÄ e. Samo... ti Ä eÅ¡ morati da probaÅ¡ da ga izvedeÅ¡. ZnaÅ¡ za teratorne?", upita gospodar Bedema svog sagovornika. On mu odgovori klimanjem glave, otvorenih usta kada je Ä uo poslednju reÄ .

"Visoko ih ima dva. Postoji moguÄ nost, ne velika ali postoji, da na teratornu odemo u Novi svet", izgovori Vili, a Bobi osta nem. I potpuno zateÄ en.

"Plan je jednostavan, Bobi. U narednih sedam dana Vrelo bi trebalo da poseti kraljica Vindain. Ti Ä eÅ¡, sa Silvijom Kasiopi, probati da je ubediÅ¡ da nam dozvoli taj... let".

"Na teratornu? Teratornu!? Ali... gospodaru... Niko nikada nije leteo na tom Ä udoviÅ¡tu?", upita zbunjen, primeno i uplaÅ¡en sholar.

"Tako sam i ja mislio, Bobi. Ne znam Ä ak ni da li se kaÅ¾e 'jaÅ¡e na teratornu' ili 'leti'. Ali, Silvija mi kaÅ¾e da su u Visokom to usavrÅ¡ili. Imali bismo mi... jahaÄ a koji bi nas odveo u Novi svet. I to za dva, najviÅ¡e tri dana".

"Tri dana!? Gospodaru! Umesto viÅ¡e od dva meseca! Ma, da li to moje uÅ¡i dobro Ä u...", poÄ e Bobi, uzbuÄ eno, radosno da govori, ali ga Vili prekinu.

"Polako, prijatelju mladi. Polako. Male su, gotovo nikakve Å¡anse da nam se to odobri. Kraljica nije od onih koja donosi takve odluke lako, naroÄ ito ne u ova sumorna vremena. Teratorn moÅ¾e da joj bude od velike pomoÄ i ako rat stvarno izbije, ili se rasplamsa toliko da i Visoko bude uvuÄ eno u njega. Zato Ä e mi biti potrebna tvoja mudrost. Zajedno sa Silvijinom".

Bobi je Ä utke sluÅ¡ao Turloka. Hteo je neÅ¡to da kaÅ¾e, ali je ostao nem, Ä ekajuÄ i svoj zadatak.

"Na tebi je da, kako god znaÅ¡, ubediÅ¡ kraljicu da to dozvoli. Moramo po Istinu, hitro, znaÅ¡ to vrlo dobro. NaÄ i naÄ in da i nju ubediÅ¡ u to. Uostalom, Drveni si, ako iko zna sa ljudima, onda ste to vi", reÄ e nasmejani Vili, te potapÅ¡a zbunjenog debeljka.

"Razumem... Mislim, valjda razumem. Nemam pojma kako Ä u to da izvedem, gospodaru, ali daÄ u sve od sebe. Dajem reÄ ", umalo poÄ e da zamuckuje Bobi, a onda se prenu, pa reÄ e: "Å ta Ä emo ako nam kraljica ne odobri?!"

"Ne smemo da gubimo vreme, mladi prijatelju. Sedam dana moÅ¾e mnogo da znaÄ i. Zato ja kreÄ em brodom u Novi svet. A ti probaj da izvedeÅ¡ neko Ä udo sa kraljicom. UspeÅ¡ li, Å¡alji pticu u Iglu, meni Ä e trebati bar tri dana Ä amcem do tamo, a krenuÄ u sedmog od naÅ¡eg sutraÅ¡njeg rastanka. SaÄ ekaÄ u taj dan i poÄ i brodom u Novi svet ako vesti od tebe ne bude bilo. Odbije li kraljica taj predlog, kao Å¡to mislim da Ä e, kreni sa decom niz reku. A potom na neki brod za Novi svet. Tamo Ä emo se naÄ i", zavrÅ¡i Vili.

Bobi je klimao glavom. Razumeo je i koliko su male Å¡anse da uspe, no u pogledu mu se videlo da se nije bojao toga toliko, koliko dvomeseÄ nog puta kroz More bez kraja bez da Turloka ima uz sebe. Pa opet, Vilijev blagi pogled, ma koliko bio upuÄ en od strane jednog od najveÄ ih junaka koje je Pet kraljevstava ikada videlo, donese odjednom neki Ä udan mir na lice mladog sholara.

"Sve sam razumeo, gospodaru Vili. KrenuÄ emo Ä amcima za sedam dana. Ako nam kraljica ne usliÅ¡i molbe, naravno. A nadam se da hoÄ e. Mora. Mislim, daÄ u sve od sebe...", poÄ e opet da brza Bobi, a Turlok se na tren zapita kako li baÅ¡ njega odabraÅ¡e od svih buduÄ ih Drvenih, a mnogo je mudrih sreo iz tog sholarskog reda.

NoÄ je protekla mirno, ne i uz mnogo sna, no Vili nije bio od onih koji su morali mnogo da budu van jave da bi u zoru bio oran. Bez pozdrava, ne Å¾eleÄ i da budi decu, napusti odaje, a na vratima ga doÄ eka Silvija, sa svojom straÅ¾om.

"Neka te nebesa Ä uvaju, Vili", poruÄ i mu, uz blagi naklon glave. Bila je smirena. Bar je delovala tako Turloku, iako su oboje znali kolika opasnost vreba. I njega koji odlazi, i one koji stoje na putu velike vojske Juga.

Uz tri zaveÅ¾ljaja, mahom sa hranom, uÅ¡ao je nedaleko od mesta rastanka u najmanji Ä amac, snaÅ¾nim rukama se potrudio da ga vesla oduguraju od obale, a onda klimanjem glavom pozdravio Å¾enu koja je upravlja Vrelom.

"Izuzetna...", pomisli, zahvalan Silviji na svemu Å¡to je uÄ inila. Ili bar probala da uÄ ini svojim planom.

Prvi dan je protekao mirno, mada Vili primeti da je reka poÄ ela sve viÅ¡e da se Å¡iri. Od poÄ etnih penaestak stopa, sada je veÄ bila bar duplo veÄ a, ne i nemirnija. PrenoÄ io je na obali, posle lagane veÄ ere i Å¡etnje koja je bila kraÄ a nego Å¡to je to obiÄ no Ä inio.

Jutro je iskoristio da se protegne, poigra maÄ em kao kada se pripremao za turnire, gledajuÄ i s vremena na vreme prate li ga kakve oÄ i. Nikoga nije bilo uz reku tako rano, ali jeste kasnije tokom dana.

Neki od seljana Visokog, mahom devojke koje su poranile da bi oprale veÅ¡, netremice su gledale kako snaÅ¾ne miÅ¡ice momka kome kao da se sunce uplelo u kosu vode Ä amac sredinom toka. Osmehnuo bi im se, ali je znao da bi time samo dodatno razbudio njihove Ä eÅ¾njive poglede, pa se samo nakloni, i nastavi da upravlja Ä amcem. Izlazak iz Visokog se bliÅ¾io kraju, a granicu je predstavljao Visoki vodopad. Do njega, Vili je putovao mirnim, lepotom omaÄ ijanim prostranstvima koja su pripadala kraljevstvu u kome nije imao nikakav problem. Od Visokog vodopada poÄ injalo je kraljevstvo na koje je njegovo kretalo u rat. Obale.

Ä amac je skrenuo ka peÅ¡Ä anom delu koji je video sa desne strane. ViÅ¡e stotina stopa od vodopada zakoraÄ io je na tlo, uveliko donevÅ¡i odluku kako Ä e uÄ i na teritoriju onih koji Ä e ga uskoro neprijateljem zvati.

Veliki vodopad je bio prirodna lepota, ali i prirodna prepreka za sve koji bi rekom poÅ¾eleli da idu od Vrela sve do Igle. Vekovima je veÄ bilo jasno da je nemoguÄ e preÅ¾iveti pad sa Ä amcem koji bi preÅ¡ao preko ivice. Upravo zato, useci koji su u tlu napravljeni i na levoj i na desnoj obali omoguÄ avali su putnicima da, koraÄ ajuÄ i po suvom, vuku po uzanom vodenom putu Ä amac sve do same ivice. Tu bi ih, bilo da idu jednom ili drugom stranom reke, saÄ ekala moguÄ nost da im, na Ä ekrk, ljudi Obala spuste na nosiljci Ä amac tik pokraj slapova vodopada. Putnici bi potom mirno nastavili svoju plovidbu do Igle. MeÄ utim, kako su dani postajali sve napetiji, ponovo su se uz radnike na Ä udnoj skeli pojavili i straÅ¾ari Obala.

ObliÅ¾nje patrole Visokog su uglavnom bile zaduÅ¾ene za mirno, Ä esto i krajnje dosadno Å¡partanje predelima pokraj samog Vodopada. Nisu mu se previÅ¡e pribliÅ¾avale, jer se niko nikada i nije popeo uz vodopad, pa su obraÄ ale paÅ¾nju na one koji bi iÅ¡li peÅ¡ke, ili na konjima. Njima je bilo javljeno da Ä e Vili proÄ i. StraÅ¾arima Obala, naravno, ne.

"Samo da se domognem nekog novog Ä amca Å¡to pre", pomisli Turlok dok se, ostavivÅ¡i svoje prevozno sredstvo u jednom od useka, kroz Å¡ipraÅ¾je probijao traÅ¾eÄ i put za silazak.

Gusto rastinje nije bilo previÅ¡e visoko, pa se Vili povio i bio tih koliko je moguÄ e ne bi li izbegao privlaÄ enje paÅ¾nje straÅ¾e Obala, koja je morala biti tu negde, blizu. I, to spuÅ¡tanje, dvestotinak stopa od Vodopada, delovalo je priliÄ no dobro. I priliÄ no brzo.

Na kraju nizbrdice trebalo je preÄ i desetak koraka na Ä istini pre Å¡umarka koji je baÅ¡ tu poÄ injao i potom pratio reku. Gospodar Bedema osmotri i levo i desno, vide da bar u tom predelu nema straÅ¾ara Obala, te napravi nekoliko brzih koraka i, drÅ¾eÄ i dva preostala zaveÅ¾ljaja, doÄ e do prvog drveÄ a.

"Dobro, teÅ¾i deo puta je za mnom. JoÅ¡ taj Ä amac i... na konju sam", reÄ e sebi uz smeÅ¡ak Vili, a onda zaÄ u glas.

"Stoj! Ti, Å¾ute kose!"

OkrenuvÅ¡i se u desnu stranu, primeti dva visoka Ä oveka koji, sa isukanim maÄ evima, idu ka njemu. TreÄ i je naizgled ostajao iza njih, a zapravo je kretao polako uzbrdo, kako bi spreÄ io moguÄ nost bega nazad, u Visoko. Vili nije Å¾eleo sukob, a pokuÅ¡ao je to i da im odmah stavi do znanja.

"Prijatelji, samo se spuÅ¡tam. Nikakvo zlo ne donosim sa sobom, na proputovanju sam", reÄ e im.

"Nismo mi nikakvi prijatelji", reÄ e najstariji Ä lan trojke, te skloni dugu kiku sa svog ramena, a onda viknu: "OdloÅ¾i sve Å¡to imaÅ¡ i istupi napred".

Vili nije mnogo razmiÅ¡ljao. Svestan da bi posluÅ¡nost u toj situaciji dovela do zarobljavanja, a on za tako neÅ¡to niti je imao vremena, niti volje, isuka svoj maÄ i izgovori:

"Vili Turlok stoji pred vama, gospodar Bedema. Ili Ä ete me pustiti da odem do gospodara Igle, jer vaÅ¾nu poruku nosim, ili Ä u morati da mu za tri dana objaÅ¡njavam zaÅ¡to je ostao bez tri nepromiÅ¡ljena straÅ¾ara".

"Ti Turlok?", poÄ eÅ¡e da mu se smeju, pribliÅ¾avajuÄ i mu se sa isukanim maÄ evima, sve bliÅ¾e. "Ako si ti Turlok, ja sam Daladur", reÄ e dugokosi momak koji mu je prilazio sa leve strane.

Vili snaÅ¾nom miÅ¡icom podiÅ¾e maÄ ispred lica, a onda odruÄ i ruku u stranu. Levu ispruÅ¾i ispred sebe i blago savi kolena, okreÄ uÄ i se polako u mestu, kako bi motrio i na treÄ eg Ä lana straÅ¾e.

Oklevanja nije bilo ni sa druge strane. Dva maÄ a se ustremiÅ¡e posle reÄ i "Sam si ovo traÅ¾io, stranÄ e!", a Vili ih doÄ eka viÅ¡e nego spreman.

Prvi je odbio odozdo, a okretom se pobrinu da njegov lakat leve ruke pronaÄ e nos drugog napadaÄ a. Problem je samo prestavljala Ä injenica Å¡to nipoÅ¡to nije Å¾eleo da ubije blo koga od njih, jer je i dalje verovao u savezniÅ¡tvo sa Obalama, ali je to bilo jako teÅ¡ko objasniti trojci koja uopÅ¡te nije marila za njegove reÄ i.

Borba nije dugo trajala. PreviÅ¡e je ova straÅ¾a bila troma za njegove pokrete, pa je u tili Ä as razoruÅ¾ao dvojicu. I treÄ eg bi, da se usuÄ ivao da priÄ e bliÅ¾e, videvÅ¡i sa kakvom lakoÄ om mu je savladao kolege.

"Rekoh vam, u miru dolazim. Ne Å¾elim vam nikakvo zlo", izgovori Turlok, a onda zaÄ u korak iza sebe i hitro se izvi u stranu, okreÄ uÄ i glavu. MaÄ mu prolete ispred nosa, umalo doÄ e do lista noge koja je ostala u mestu. Ä etvrtom straÅ¾aru, kog do tada nije ni primetio, pridruÅ¾i se odjednom i onaj koji je oklevao. Kada su se dvojica oborenih pridigla, shvatio je da Å¡ale viÅ¡e nema. Ni najmanje.

Boriti se samo izbegavanjem udaraca postalo je sve teÅ¾e i teÅ¾e. RazoruÅ¾ati ih, bez povreda, gotovo nemoguÄ e. Vreme za razmiÅ¡ljanje nestajalo je brÅ¾e nego Å¡to je to Å¾eleo. A onda je odjednom osetio kako mu vrh jednog maÄ a brzinom munje para koÅ¾u prednje strane ramena. Refleksno je, bez gledanja, svoju oÅ¡tricu izbacio u stranu. Osetio je kako prolazi kroz meso. Mekano. Utroba. PovlaÄ enje ruke, okret zgloba, pa pokret maÄ a unazad, iznedri sliÄ an vrisak. I sliÄ ni prolazak kroz stomak. Dvojica su pala u trenu. Dvojica zastala.

"Ako svi sada spustimo oruÅ¾je, mrtvih viÅ¡e biti neÄ e", reÄ e zadihanim protivnicima. Kretali su se oko njega, ali viÅ¡e ne tako sigurni u svoje moguÄ nosti. Ne naspram Ä oveka Ä iji su miÅ¡iÄ i bili dvostruko veÄ i nego njihovi.

"Sada!", viknu iznenadno jedan od njih, i obojica poÄ eÅ¡e da trÄ e. U razliÄ itim pravcima, Å¡to dalje od Turloka.

Vili se zbuni tim manevrom. Ali, ubrzo ga je i razumeo. Ishod borbe se nazirao, a spasavanje bar jednog Å¾ivota bolje je od nijednog. Naravno, nije mu padalo na pamet da krene da ih juri. To Å¡to Ä e se o ovome saznati, pre ili kasnije, bio mu je manji problem. VaÅ¾niji je bio da Å¡to pre stigne do Igle. "Samo da Å¡to pre vidim Manta", pomisli, pa poÄ e hitro uz obalu koja se pruÅ¾ala, traÅ¾eÄ i bilo kakav Ä amac.

NoÄ je doÄ ekao na nogama. Nekoliko prepeÅ¡aÄ enih liga, sakrivanje od jedne patrole Obala u kojoj, sreÄ om, nije bilo nikakvih znakova da znaju Å¡ta je bilo pod vodopadom, bili su sve na Å¡ta je naiÅ¡ao. Sve dok nije ugledao kuÄ erak pokraj reke i dvoje dece pokraj ogradice.

Taman kada je hteo da im priÄ e, zaÄ u glas Å¾ene koja ih je, sa vrata, pozvala da uÄ u. Ä im maliÅ¡ani posluÅ¡aÅ¡e, majka podiÅ¾e pogled i vide kako se nedaleko od kuÄ e podiÅ¾e iz Å¾buna snaÅ¾no muÅ¡ko telo.

Zatvorila je vrata za njima i hrabro pitala:

"Ko si ti? Å ta Å¾eliÅ¡?"

On je podigao ruku, pa se naklonio.

"U miru dolazim. Zapravo, prolazim. TraÅ¾im Ä amac, bilo kakav. U Iglu sam krenuo. Ne Å¾elim nikakvo zlo".

Glas mu je bio neobiÄ no miran. MoÅ¾da zbog lepote Å¾ene koju je spazio, a Ä ija je duga, puÅ¡tena kosa, prekrivala boÄ ne ivice obraza, grudi, i iÅ¡la skoro do struka.

"Ne znam ko si, stranÄ e, ali jedini Ä amac u blizini je moj. A njega ne mogu da se odreknem", reÄ e i, slegnuvÅ¡i ramenima, uze sekiru sa obliÅ¾njeg panja.

On izvadi svoj maÄ , na Å¡ta Å¾ena ustkunu, a onda se tek potpuno zbuni kada je maÄ poloÅ¾io pred svoje noge.

"U miru dolazim. Zaista mi treba samo Ä amac. I to hitno. Da li je ovo dovoljno za njega?", reÄ e Turlok i, zavukavÅ¡i ruku u vreÄ icu, izvadi dva zlatnika te pruÅ¾i ka Å¾eni.

Ona priÄ e polako, pa kada ugleda toliko, pogleda ga pravo u oÄ i.

"Moj Ä amac je star, ne vredi toliko".

"Meni vredi. Uzmi. MoÅ¾eÅ¡ da nabaviÅ¡ i novi za ovaj novac. A i da ti preostane", reÄ e i uze njen dlan, te spusti novÄ iÄ e.

Naklonio joj se joÅ¡ jednom i, shvativÅ¡i da je kupovina obavljena, poÄ e da Ä amac gura od obale, dublje u vodu.

"Kako se zoveÅ¡, stranÄ e?", upita ga njen glas, odpozadi.

"Vili. Vili Turlok", reÄ e, te sede na drvenu dasku, te ne baÅ¡ velikim veslom i definitivno odgurnu plovilo ka sredini reke. Pogleda je, onako zbunjenu, na tren i zadivljenu.

"Hvala ti", reÄ e, ne pitajuÄ i je za ime. "Ä uvaj decu. TeÅ¡ka vremena dolaze".

Posle nekoliko zaveslaja viÅ¡e nije mislio na te maliÅ¡ane. VeÄ na Å ona, mladog voÄ u deÄ je druÅ¾ine koji se na Ä udan naÄ in primirio u Vrelu. I na Kenija, iz Tihe kule. SiroÄ e koje bi znalo sve o Ä amcu u kome je bio. I o brodu na koji je krenuo. I Tima se seti, svog JuÅ¾njaka, koji bi mu verovatno i tada savetovao da ipak ide konjem, kako to i dolikuje svim maliÅ¡anima odraslim u Å½drepÄ evom vrisku. Seti se nestaÅ¡nog Kolbija, ali i Amarili, ne samo zbog toga Å¡to ga je pomalo pekla rana na prednjoj strani

ramena. I Tanai.

BaÅ¡ kada je poÄ eo da razmiÅ¡lja o Ä udesnim oÄ ima kakve nikada ranije do susreta sa njom nije video, nekoliko upaljenih baklji na desnoj obali skrenu mu paÅ¾nju. Nisu bile blizu, ali je jasno mogao da vidi da su u pitanju ljudi u pokretu. Na konjima.

Kako je mrak veÄ nadvio reku, a mesec zaÅ¡ao za oblake, legao je u Ä amac i pustio da voda radi svoj posao. NaÄ uo je glasove, ne i razumeo o Ä emu priÄ aju. Ä uo je i konje, koji se udaljiÅ¡e brzo.

"OdoÅ¡e ka vodopadu", shvati po brzini kojom su konji nestali. Tek kada je tiÅ¡ina ponovo zavladala, pridiÅ¾e se. Nedugo zatim priÄ e levoj obali, priveza Ä amac i, udaljivÅ¡i se malo od njega, prileÅ¾e pokraj jednog od brojnih drveÄ a. San mu dugo nije dolazio u goste.

Jutro je bilo priliÄ no sunÄ ano. Da nije bilo Å¾abljeg kreketa, verovatno bi od umora odspavao i duÅ¾e. Vremena za gubljenje, meÄ utim, nije bilo. Kratkotrajno pregledanje zaveÅ¾ljaja sa hranom, nekoliko zalogaja i nova porcija veslanja. A ono je potrajalo.

Mesta pokraj kojih je prolazio delovala su miroljubivo. Deca, a i poneka devojka, bi mu se osmehivala, odrasli bi ga Ä utke gledali, pomalo zaÄ uÄ eni zaÅ¡to ne zastane kao Å¡to to Ä ini veÄ ina koji plove. Umor bi savladao mnoge posle celodnevnih pokreta, a njega je muÄ ila samo malo veÄ a ogrebotina na ramenu. SreÄ a, pa je privijanje travki koje mu je spremio Bobi poÄ elo da daje rezultate.

Pred ponoÄ je, uz samo jedno polusatno odmaranje u mirnom delu obale, stigao do svog cilja. Kapije Igle bivale su sve veÄ e kako im se pribliÅ¾avao.

"Mnogo godina proÄ e od kada sam ih prvi put video. I poslednji", reÄ e u sebi Vili, a onda zavesla malo brÅ¾e, iako umoran.

"Stani momÄ e", uskoro mu misli prekide odbor za doÄ ek na reci. Pred njim se ukaza dvadesetak vojnika, u Ä etiri veÄ a Ä amca. Neki od njih su imali vojne mreÅ¾e Obala, koje su iz spretnih ruku baÄ ene mogle da za tili Ä as onesposobe protivnika. Neki su imali lukove i strele, istina joÅ¡ uvek o ramenu okaÄ ene. Neki su bili oslonjeni na koplja, dok su drugi drÅ¾ali baklje.

"U miru dolazim. Vili Turlok, gospodar Bedema vam govori. Imam poruku za Manta Salasa, vaÅ¡eg gospodara", zagrme glas po povrÅ¡ini vode.

Isprva zateÄ eni, reÄ ni straÅ¾ari nisu odgovarali. Tek kada su se skroz pribliÅ¾ili, jedan od starijih, bez dlaÄ ice na svojoj glavi, progovori.

"Gospodaru Vili. Dobro doÅ¡li. Uldar vam nudi pratnju do naÅ¡eg gospodara... naravno, ako ste bili zadovoljni njegovom pratnjom pod zidinama Pagrora".

Vili prepozna starog znanca. ZavrÅ¡ni juriÅ¡ u Velikom ratu niko od preÅ¾ivelih neÄ e zaboraviti dok je Å¾iv. Uldar je bio neÅ¡to nalik Nilovoj desnoj ruci. Vrsan borac na moru, joÅ¡ bolji motivator na kopnu. Iako isprva niskog ranga, Ä uo je da je zbog zasluga u osvajanju RÄ e uspeo da napreduje. Ne i da je kapetan reÄ ne straÅ¾e.

"Uldare! Ma, da li je moguÄ e da si to ti!", nasmeja se Vili, te se sa svog Ä amca, uz pruÅ¾enu ruku starog prijatelja, pope na veÄ i.

"Mislio sam da Ä e me Ä ela odati, ali meseÄ ine kao za inat nema, pa sam morao da se predstavljam glasom", nasmeja se i Ä ovek koji je bio bliÅ¾i Ä etrdesetom nego tridesetom letu.

Turloka ovakav odbor za doÄ ek obradova. Nije bio siguran Å¡ta moÅ¾e da oÄ ekuje u praskozorje rata, koliko Ä e uopÅ¡te tih dana biti razumevanja za dolazak junaka Juga u Obale. Na reci je sve proÅ¡lo odliÄ no, trebalo je to sad izvesti i sa Mantom.

"Prijatelj je bio sa mojim ocem. RazumeÄ e. Valjda", ponada se Vili, pa sede i prepusti se tihoj noÄ noj plovidbi pokraj gradskih bedema.

Igla je bila drugi najveÄ i grad Kraljevstva obala, po zidinama svakako, ali ne i po luci. Od kada je otkriven Novi svet, grad u kome je pre stotinu godina pronaÄ en naÄ in da se uz pomoÄ namagnetisane igle prepoznaju strane sveta, naglo je poÄ eo da se razvija. NaroÄ ito se to odnosilo na pristaniÅ¡te, jer se broj dolazeÄ ih i odlazeÄ ih brodova upetostruÄ io zahvaljujuÄ i velikom otkriÄ u. Put ka Novom svetu moguÄ je bio sa bilo koje taÄ ke Obala, ali je baÅ¡ iz Igle bio najpovoljniji, zbog opasnih morskih struja koje su spreÄ avale kretanje najkraÄ im putem, pravolinijskim koji je sa jugozapada Starog vodio do severoistoka Novog sveta. Iz Igle se, nekako, najbrÅ¾e stizalo. Zato se toliko i razvila za ovih pet godina.

Vili je razgledao juÅ¾ne zidine grada. Visina im je bila impresivna, skoro kao da je gledao jedan od krakova Morske zvezde, ali je noÄ bila previÅ¡e mraÄ na da bi mogao da vidi i Ä uvene odbrambene otvore po kojima su ti bedemi bili nadaleko Ä uveni.

"Kada Ä u moÄ i da vidim gospodara Salasa, Uldare?", upita Vili starog poznanika iz Velikog rata, nadajuÄ i se da Ä e odgovor sadrÅ¾ati Å¡to ranije jutarnje sate, moÅ¾da veÄ posle doruÄ ka.

"Sada", reÄ e kratko komandant reÄ ne straÅ¾e, pa dobaci neÅ¡to svojim vojnicima, vezano za pristajanje uz obalu.

"Sada?!", upita se, obradovan i zbunjen, Vili previÅ¡e glasno, Å¡to je Ä elavi komandir vrlo jasno Ä uo.

"Da, sada. Takva su nam nareÄ enja, ukoliko dolazi bilo ko ko bi se visokim gostom mogao nazvati, onda nema odlaganja prijema. A ti, koliko vidim, joÅ¡ se nisi pogrbio, niti si bez grada ostao", reÄ e uz osmeh Uldar, pa viknu na svoje ljude. "Tamo, eno onde!".

Veliki Ä amac pristao je priliÄ no neÄ ujno, upravljen baÅ¡ gde treba pred poslednje zaveslaje. Vili iskoraÄ i drugi, odmah iza jednog vojnika Obala, a pridruÅ¾i mu se i komandir straÅ¾e.

"UÄ i Ä emo na boÄ nu kapiju, bliÅ¾e Ä e nam odande biti", reÄ e Uldar, pa to i uÄ iniÅ¡e.

BoÄ na kapija bila je veÄ a od mnogih glavnih koje su imali gradovi Pet kraljevstava, a bila je veÄ a i od one u Turlokovom Bedemu. Pa opet, na njoj su i dalje bili vidljivi tragovi Velikog rata, naroÄ ito u zidinama pokraj ogromnog ulaza sa juga.

Iako je noÄ uveliko nadvila krajnji zapad Starog kontinenta, brojne upaljene baklje od ulica su stvorile viÅ¡e nego svetle staze, sasvim dovoljne za Å¡etnju i razgledanje fasada. I ne samo njih.

Vili osmotri Uldara. Stari oÅ¾iljak, Ä ijem je nastanku bio svedok, i dalje je dominirao levom stranom njegovog lica, od uveta do usne. MinÄ uÅ¡a je maltene bila veliÄ ine alke koja se gaÄ ala na veÅ¾bama u Vrelu, a snaÅ¾na miÅ¡ica koju je oslonio na ruku maÄ a oslikavala je njegovu davnaÅ¡nju vrlinu, konstantnu spremnost za akciju.

"Gospodara Ä emo odmah obavestiti. JaviÄ e ti neko od vojnika gde da poÄ eÅ¡", reÄ e Turloku kada ga je doveo pred unutraÅ¡nu kapiju. Iza nje se ukaza skladni zamak u kome je Salas Å¾iveo sa svojom suprugom, poreklom sa Juga, i dvoje dece.

"SaÄ ekaÄ u", odgovori Vili, pa se pozdravi sa Uldarom, spustivÅ¡i mu desnu ruku na levo rame, kako su to Ä inili i za vreme rata koji je izmenio istoriju Starog sveta.

Nije proÅ¡lo dugo, a jedan mladi momak sa bakljom u ruci i kopljem u drugoj doÄ e u dvoriÅ¡te.

"Gospodaru TurloÄ e, poÄ ite za mnom", reÄ e i nakloni mu se, a onda se okrenu i poÄ e da se vraÄ a odakle je doÅ¡ao.

Vili ga je pratio, primetivÅ¡i da vojnik ide baÅ¡ brzo, kao da mu je nareÄ enje i bilo da hitno dovede gosta. Po licu Manta Salasa bilo mu je jasno i zaÅ¡to.

"Vili!", reÄ e krupni gospodar Igle, koji raÅ¡iri ruke, a uz veliki osmeh prigrli jednog od junaka Velikog rata. Turlok nije bio krhke graÄ e, baÅ¡ naprotiv, ali ni Salas nije bio zanemarljive veliÄ ine. Ne samo zbog stomaka.

Gospodar Bedema oseti na leÄ ima stisak gospodara Igle, koji iako tek u 42. godini, po bradi i izboranom, a od vina rumenom licu mnogima bi mogao da deluje starije. Takav susret baÅ¡ obradova Vilija.

"Dugo se nismo videli. Pomislio sam da bi ovaj susret mogao da bude drugaÄ iji zbog...", zapoÄ e Turlok, ali ga Mant prekide.

"SvaÅ¡ta bi moglo da se desi, prijatelju. SvaÅ¡ta. Ali, Ä im si ti meni doÅ¡ao sam, znao sam da nisi doÅ¡ao da zapoÄ neÅ¡ rat. Valjda nisi?", uozbilji se na tren Salas.

"Nisam, Mante. Nisam. DoÅ¡ao sam da ga spreÄ im, ako je to uopÅ¡te moguÄ e", reÄ e Vili, te sa svojim domaÄ inom, a u pratnji nekoliko straÅ¾ara, poÄ e u prvu odaju sa desne strane. Trpezariju, omiljeno Salasovo mesto u njegovom dvoru.

Razgovor je vrlo brzo sa veselih tonova preÅ¡ao u one ozbiljnije. Viliju se, meÄ utim, sve Å¡to je isprva Ä uo od Manta sklonilo u stranu kada je gospodar Igle izgovorio reÄ enicu:

"NeÄ eÅ¡ moÄ i odavde u Novi svet, Vili. NaÅ¡ kralj je zabranio odlaske brodova tamo, dok se ne vidi Å¡ta Ä e biti sa Jugom".

ZateÄ en tom informacijom, Turlok pokuÅ¡a da upita za detalje, ali Mant sam nastavi:

"Hteo sam i ja da poÅ¡aljem Å¾enu i decu tamo, u sluÄ aju da rat stvarno poÄ ne. Ali, Danea ostaje ovde, i Simon i Lia. Kraljeva naredba vaÅ¾i za sve, pa i za gospodare gradova. Svaki brod nam je vaÅ¾an, kaÅ¾e i... ma koliko mi bilo teÅ¡ko da to prihvatim, u pravu je. Ukoliko Zant zaista krene sa svom silom...", reÄ e Mant, ali ga Vili prekinu.

"Ne razumem. Pa, nije li Arilionu bitno da sazna istinu i tako dokaÅ¾e da nema niÅ¡ta sa nestankom ekspedicije?!"

"Vili... Mlad si, emocije te vode brÅ¾e od razuma. Da danas kreneÅ¡ tamo i odmah po stupanju na obalu saznaÅ¡ Istinu, ma Ä ak i da na obali sretneÅ¡ sreÄ nu, Å¾ivu i zdravu Ä itavu ekspediciju, Ä ak i da se ne iskrcaÅ¡, veÄ da se odmah vratiÅ¡ - proÄ i Ä e pet meseci. A za pet meseci moÅ¾da neÄ e biti

jednog od naÅ¡a dva kraljevstva. Mislim da ti je jasno zaÅ¡to je odluka takva kakva jeste", reÄ e Mant, a onda pogleda ka velikom vodenom Ä asovniku po kojima su Obale bile poznate.

BaÅ¡ kada je pogledao, figura deÄ aka sa uperenim prstom spustila se na svom Å¡tapu i pokazala kraj tog dana, da bi, vodom voÄ eni krug u srediÅ¡tu mehanizma, izdigao figuru na vrh.

"PoÄ inje novi dan. PonoÄ je, Vili. RazgovaraÄ emo ujutru o detaljima. Taman da mi decu upoznaÅ¡", reÄ e Mant Salas.

Viliju nije bilo do razgovora sa decom. Ä ak mu u tim trenucima ni deca koju je ostavio u Vrelu nisu bila u glavi. Jedino o Ä emu je razmiÅ¡ljao bilo je - gde naÄ i brod za Novi svet?

"Ako Obale ne dozvoljavaju da se isplovi, trebaÄ e mi neki IstoÄ njaci. Ali, sa njima Jug veÄ dugo nije u dobrim odnosima. A i odakle bi krenuli, ako su luke blokirane...", razmiÅ¡ljao je Vili dok ga je jedan straÅ¾ar vodio ka odaji koja mu je dodeljena. "Ili, da se vratim, pa iz RÄ e da se krene okolo. Ne, ne, to bi potrajalo mesecima".

Misli mu nisu davale mira. Ä ak ni kada se zora pribliÅ¾ila.

"Gospodaru TurloÄ e, naÅ¡ gospodar vas Ä eka", reÄ e mladi sluga dvora Igle tek Å¡to su jutarnji zraci obasjali sobu kroz Å¡irom otvoreni prozor. Vili je uveliko bio budan, jer san nije hteo da se druÅ¾i sa njim te noÄ i.

Izlazak iz sobe pomalo ga je iznenadio. Ispred su bila dvojica straÅ¾ara, koji su u rukama, a ne za pojasom, nosili maÄ eve. Vili je tek nameÅ¡tao svoj za pojasom, pogledao potom njihova ozbiljna lica a onda Ä uo:

"Gospodar vas poziva u dvoriÅ¡te. Sa doruÄ kom Ä e se malo saÄ ekati, dok njegova porodica ne ustane", reÄ e jedan od krupnih momaka.

Turlok se, pomalo dremljiv, sloÅ¾i sa tim, ali mu je i dalje bilo Ä udno Å¡to se straÅ¾a Å¡eta po dvoru sa isukanim oruÅ¾jem. Ni u ratno doba mnogi to nisu Ä inili u Pet kraljevstava.

"Vodite me", reÄ e i tako mudro sprovede u delo svoju zamisao da, ipak, koraÄ a iza njih.

U dvoriÅ¡tu je, meÄ utim, sve bilo mirno. Mant ga je Ä ekao, Å¡etajuÄ i sa rukama na leÄ ama, mada je delovao nervoznije nego sinoÄ .

"NeÅ¡to te muÄ i?", upita Vili kada straÅ¾ari zastdoÅ¡e na poslednjem stepeniku, a on se pridruÅ¾i svom domaÄ inu na kaldrmi.

"Ne... I da. Ta tvoja ideja, o Novom svetu. MisliÅ¡ da je to jedini naÄ in?"

"Mislim", odgovori Vili bez mnogo razmiÅ¡ljanja, zadovoljan Å¡to se crv sumnje uvukao u Salasa. "Samo pristani da mi daÅ¡ brod. Samo pristani", pomisli u sebi Turlok.

"I, ti si speman da sve uradiÅ¡ samo da se domogneÅ¡ Novog sveta?"

"Ne razumem pitanje, Mante. Da, Å¾elim da stignem tamo..."

"Ä ak i po cenu da mi ubijaÅ¡ ljude?", podiÅ¾e i glas i pogled Mant Salas, zastavÅ¡i na sred ploÄ nika.

"Mante..."

"Sve sam saznao, Vili. Ubio si ih dvojicu, kao pse. Na spavanju! Je l' tako sada radite vi sa Juga? Koljete nas kao piliÄ e, a?", nastavi besnim tonom Salas, a sa svih strana na obod dvoriÅ¡ta izaÄ e vojska Obala. Nekoliko desetina isukanih maÄ eva Ä ekalo je nareÄ enje svog gospodara.

"Mante, nikoga nisam ubio na spavanju, oca mi moga, sa kojim si toliko godina proveo u miru i prijateljstvu. Napali su me, nisu verovali da sam Turlok..."

"TiÅ¡ina! Rat poÄ inje, valjda Ä u viÅ¡e verovati svom straÅ¾aru koji je ostao bez brata nego nekome sa Juga koji bi da nas pokori!", zagrme Salas, pa viknu "StraÅ¾a!", Å¡to bi dovoljno da sa svih strana, korak po korak, vojnici krenu ka Viliju.

I, baÅ¡ u tom trenutku, svi su zastali. I uhvatili se za uÅ¡i. ZastraÅ¡ujuÄ i krik zapara vazduh, a onda se on umnoÅ¾i. Odbijanje zvuka o mali bedem, o stepenice, ploÄ nik, uÄ inilo je da niko ne zna ni odakle dolazi, ni koliko izvora tih krikova postoji. Sve je postalo jasno tren kasnije.

Vili oseti blagi udar vetra po kosi. I sam uvukavÅ¡i glavu meÄ u ramena, zaÄ epivÅ¡i uÅ¡i koliko je to bilo moguÄ e, pogleda pokraj sebe i ostade u Å¡oku. Ogromna ptica, kakvu nikada nije video, krilom ga je umalo dotakla kada sletela. KandÅ¾e su joj dodirnule kamen bar 15 stopa dalje, ali je raspon crnih krila bio zastraÅ¡ujuÄ i koliko i krik prilikom sletanja.

"Teratorn!", izgovori Vili.

Turlok pogleda njegov straÅ¡an kljun, oÄ i u kojima kao da je bilo neukrotive gladi, a potom na vratu - devojku u sivoj odori Visokog, koja je drÅ¾ala Ä udno, veliko uzde. Iza nje je sedeo Bobi, nasmejan, pa troje maliÅ¡ana iza njega.

"Vili, brzo!", viknuo je mladi sholar, dok se i druga ogromna ptica spuÅ¡tala u dvoriÅ¡te.

Gospodar Bedema se zatrÄ a, prihvati ispruÅ¾ene ruke Bobija i snaÅ¾ne devojke koja mu, Ä im se smestio iza nje, reÄ e:

"Mislila sam da Ä u slavnog Turloka upoznati na drugaÄ iji naÄ in, a ne dok beÅ¾i. Avisa Vindain, Vili... drago mi je"

"KraljiÄ ina Ä erka?", izgovori Turlok, setivÅ¡i se stare priÄ e da je baÅ¡ Avisa insistirala na radu na dresuri teratorna, mada nikada nije poverovao da je tako neÅ¡to moguÄ e.

"Aiiii-jooooo!", vrisnu Ä erka kraljice Visokog, a tertorn pod njima polete u vis, brzinom koja je i Vilija zbunila. U poslednji Ä as, dok su joÅ¡ bili nad dvoriÅ¡tem, pogleda zbunjenog Manta i viknu:

"Tvoji su me napali! Veruj mi".

Vetar mu je mrsio kosu, a on je bio zagledan u jednu vrlo sliÄ nu pred sobom. Avisa je Ä utke obavljala posao jahaÄ a najÄ udnijeg biÄ a ikada viÄ enog u Pet kraljevstava, pa se Vili okrenu i iza Bobija vide nasmejane Å ona, Kenija i Tima.

Pogled u stranu mu privuÄ e ogroman par crnih krila.

"Vidi, Vili! Lodana, Ä erka Silvije Kasiopi jaÅ¡e drugog!", reÄ e Bobi, a Turlok osmotri i petorku iza nje.

Kodesu je odmah prepoznao. Jedna od najodanijih kraljiÄ inih ratnica, Å¾ena koja je vodila Strele, bila je pribijena uz Lodanu. Iza nje je bio Kolbi, pa mala Amarili i devojka nestvarnog osmeha, Tanai. Naklonila mu se, trepnuvÅ¡i na naÄ in na koji se i na zemlji ostaje bez daha, kamoli meÄ u oblacima. Ali, iza nje je bila joÅ¡ jedna osoba.

"Bobi, ko je ona crna devojka na kraju?"

"Vea. O, Vili, kako je ona Ä udesna! Bez nje niÅ¡ta ne bismo uradili kod kraljice!", reÄ e Bobi, a onda se pridrÅ¾a za Turloka, jer je poÄ elo blago skretanje na jugozapad, pravo ka Novom svetu.

Chapter 17: Isak

Isak

Brol je poslednji uÅ¡ao u sopstvenu odaju. Bio je neuobiÄ ajeno nervozan, video je Isak to po njegovom drÅ¾anju ruku iza leÄ a, pogledu u pod i priliÄ no brzim koracima. Na tren bi osmotrio dvojicu zarobljenika koji su stajali na razliÄ itim stranama velikog stola, svaki sa po dva krupna straÅ¾ara iza sebe. SledeÄ eg momenta bi pogledao kroz prozor, a onda ponovo u pod. I tako, sve dok nije obiÅ¡ao skoro Ä itav krug, pa se konaÄ no skrasio. Tek kada je naslonio leÄ a na naslon svoje velike stolice, progovori.

"Sedite. Ne pada mi na pamet da vas gledam odozdo".

Upravnik grada-tvrÄ ave Å umskog kraljevstva nije obraÄ ao previÅ¡e paÅ¾nje na oÄ iglednu razliku izmeÄ u dvojice zatvorenika. To Å¡to je sa Isakom vojevao u Velikom ratu, i to protiv Vrola Pagrora Ä iji je sin Hurg, takoÄ e u okovima, bio u istoj odaji, u njegovim oÄ ima nije odavalo razliku u koliÄ ini prezira.

"Da Ä ujem. Ko je?"

Isak pogleda Hurga, koji je podjednako bio zbunjen pitanjem. Obojica odÄ utaÅ¡e.

"Nemojte da bilo koje pitanje moram da ponovim posle ovog. Da Ä ujem. Ko je?"

Daladur se zamisli na tren. U svojoj glavi proÄ e joÅ¡ jednom kroz celu bitku sa divljim zverima, a tek kada doÄ e do samog kraja, seti se vojnika koji im je priÅ¡ao sa krvavim vuÄ jim uvetom u ruci.

"Gilrik", izgovori odjednom Isak.

Hurg ga pogleda Ä udno, skrivajuÄ i to veÄ u sledeÄ em momentu. Klimnuo je glavom, iako ga Brol Vantik nije ni pogledao.

"Gilrik? Onaj iskasapljeni?"

"Da, on je", reÄ e Isak.

"Od kad ste znali da je skakaÄ ?", nastavi da pita upravnik Sablasti.

Isak je razmiÅ¡ljao. Ne predugo, jer je tako izmiÅ¡ljenu priÄ u bilo lako voditi. Bar dok se Gilrik ne oporavi i Brol shvati prevaru.

"Mislim da ostalima nije hteo da rado to otkriva. Bar ne ovde, dok je zatoÄ en. Rekao je meni, ne znam da li i drugima", reÄ e Daladur.

Brol ga je osmatrao. Frknuo je sebi u bradu, a onda se okrenuo Hurgu.

"Sad Ä eÅ¡ i ti da mi kaÅ¾eÅ¡ da niÅ¡ta nisi znao, je l' tako? More, kada vas...", zapoÄ e Vantik, ali ga sin ubijenog kralja RÄ e prekide.

"Ne. Znao sam. Sve vreme. Mesecima. MoÅ¾da i duÅ¾e".

TiÅ¡ina prekide razgovor. A onda se Vantik razbesne.

"Za ovo bi mogao da...", zapoÄ e Brol, ali zastade kada se Hurg glasno nasmeja.

"Å ta? Da budem osuÄ en? Mogu misliti", reÄ e prkosno jedan od tri princa RÄ e, smejuÄ i se Vantiku u lice.

Crvenilom se oboji lice upravnika Sablasti, a to nije bilo dovoljno da zaustavi Hurgov grohot i nove reÄ i:

"Da vam otkrijem, pa da ga sklonite od mene. Ne. Nije mi palo na pamet. Å teta Å¡to Ä e umreti baÅ¡ ovog dana, a da vam niÄ emu nije posluÅ¾io", nastavi da se cereka Hurg.

Brol udari Å¡akom o sto i zagrme.

"Kunem ti se Å umama, zapamtiÄ eÅ¡ ti baÅ¡ ovaj dan! StraÅ¾a!", viknu upravnik Sablasti. "Vodite mi ga se oÄ iju. IÅ¡ibajte ga. I to napolju. Tek uveÄ e ga uvedite u samicu. Tamo Ä e Å¾iveti. Dokle god da je Å¾iv."

Hurgov osmeh nestade sa lica. Ali, i dalje je imao onaj Ä udni mir koji ga je krasio od kada ga je Isak prvi put video u okovima.

Kada su ga izveli, Brol mahnu glavom levo, desno, pa sede i obrati se Daladuru.

"I... Niste mislili to nikada da prijavite?"

"Nisam ni razmiÅ¡ljao o tome. A Å¡ta i da jesmo?", poÄ e da igra Isak ovu igru, praveÄ i se da je ranjeni Gilrik zaista skakaÄ .

"Ne bi bio iskasapljen sada, veÄ bi posluÅ¾io mnogo bolje", reÄ e Brol Vantik, tad uveliko daleko mirnijeg lica, sa kog je crvenilo besa brzo nestalo, baÅ¡ kao Å¡to se brzo i pojavilo.

"PosluÅ¾io?", upita Daladur.

"Da, IsaÄ e. PosluÅ¾io. Mogao bi da pticama osmatra. Da nam kaÅ¾e gde su zveri, kada se pribliÅ¾avaju. Ne bi nam ovoliko ljudi ginilo kao Å¡to gine".

"A ti si, vidim, vrlo briÅ¾ljiv prema zatvorenicima", gledajuÄ i u sto reÄ e Isak, viÅ¡e u svoju bradu nego naglas, ali ipak dovoljno jako da ga Brol Ä uje.

"SluÅ¡aj, Daladure. Mogao bih zbog tog stava da te vratim u ona Ä etiri zida, pa da i ti ostatak svog Å¾ivota provedeÅ¡ noÄ u u samici, danju u snegu."

"Ali...?", nasmeja se neprimetno Isak kroz nos.

"Ali...", poÄ e Brol, pa zastade.

Daladur ga je posmatrao. U njegovom starom prijatelju lomile su se dve liÄ nosti. Ona koju je poznavao, koja ga je volela, i ona koja je toliko odana kralju da bi zbog njega mogao i prijateljima da presudi.

"Mogu li ja da kaÅ¾em neÅ¡to pre nego Å¡to doneseÅ¡ takvu odluku?", prekide Isak tiÅ¡inu.

TiÅ¡ina mu odgovori da moÅ¾e.

"Brole... Dani koji su pred nama ponovo Ä e biti krvavi. Ako kralj kreÄ e u pohod na dve strane, a jedna je RÄ a, onda Ä e mu Hurg biti podjednako vaÅ¾an kao i pobede na bojnom polju. Ne muÄ i ga, moÅ¾e biti kralju od koristi. A i Brol koga znam nikada nije muÄ io zatvorene. Pitam se, joÅ¡ jednom, Å¾iv li je taj Brol, ili predamnom sedi neki drugi Vantik?", reÄ e Isak.

Upravnik Sablasti se zagleda u sagovornikove oÄ i. Daladur je probao da proÄ ita bilo Å¡ta u njima, ali nije uspevao. U njima je video samo znatiÅ¾elju, priseÄ anje i premiÅ¡ljanje.

Brol odjednom ustade i okrenu se ka prozoru. Potom kroz okno viknu straÅ¾i, koja je izgleda baÅ¡ tada zakoraÄ ila u dvoriÅ¡te, vodeÄ i Hurga.

"Vodite ga pravo u samicu. Å ibanje se odlaÅ¾e".

Isak nije Ä uo "Razumem!", jer se ono na Severu podrazumevalo kada god bi nadreÄ eni neÅ¡to naredio. Ali je Ä uo neÅ¡to Å¡to ga je iznenadilo.

"SluÅ¡aj me... stari prijatelju. Ne znam koje Zlo se uselilo u tebe pa si se okrenuo protiv kralja. Ali, u tvojim reÄ ima joÅ¡ uvek vidim da postoji ona ljudina uz koju sam vojevao. Ne daj joj da Zlo zavlada tobom. Sad poÄ i, ali nemoj nikada viÅ¡e da ti se desi da posumnjaÅ¡ da sam se izmenio, inaÄ e ti se moja promena uopÅ¡te neÄ e svideti", izgovori Brol, te pozva straÅ¾are da odvedu Isaka.

"Stari prijatelju", ponavljao je u sebi Daladur reÄ i koje je Ä uo. Bilo mu je drago Å¡to Brolu onaj Å¡amar iz prve jutarnje Å¡etnje ulicama Sablasti ipak nije bio drag. Razumeo je starog lisca, kralj mu je bio sve Å¡to je imao u Å¾ivotu, a glasine o izdaji mora da su bile snaÅ¾ne i straÅ¡ne Ä im je na njega podigao Å¡aku. Nije mu zamerao. Ali mu je bilo krivo. Sve dok ponovo nije Ä uo da ga je Vantik prijateljem nazvao.

Ulazak u baraku vratio mu je neÅ¡to sumorniji izraz lica.

TadÅ¾ i Fengor su Ä utke gledali u pod. Korgor je leÅ¾ao na svom krevetu, umoran od bitke sa zverima. Mladi sholari su, ipak, privlaÄ ili viÅ¡e paÅ¾nje od grmalja.

"Å ta se desilo?", upita ih Isak.

"Gilrik...", reÄ e TadÅ¾.

"Å ta sa njim?"

"Umro je", dodade Fengor, na Ä ijem licu Daladur prvi put od kada je upoznao tog Ä udnog deÄ aka iz reda Vatrenih primeti snaÅ¾nu emociju.

"Neka mu se nebesa smiluju", izgovori Isak, a u sebi pomisli "Dobro je", svestan da bi otkrivanje istine o tome ko je zapravo skakaÄ moglo da donese mnogo viÅ¡e nevolja nego ovakav ishod, koji je zbog rana i krvarenja bio i predvidljiv.

"Neka mu se smiluju", dodade Korgor, pa ustade iz kreveta i pogleda Isaka.

"Å ta se desilo kod Vantika?", upita ogromni Ä ovek.

"Hteo je da od nas sazna kako se borba odvijala, kako su stradali oni Å¡to su stradali..."

"Od 'nas', kaÅ¾eÅ¡. A gde je Hurg?", nastavi sa pitanjima grmalj.

"Ä udno da se ti toliko interesujeÅ¡ za njega", pomisli Isak, ali izgovori samo: "U samici Ä e biti ubuduÄ e. Pomislio je da sa Brolom moÅ¾e da se Å¡egaÄ i".

"Proklet da je Pagror", zareÅ¾a Korgor besnog lica, a Isak upravo u toj grimasi primeti da mu princ RÄ e nije bio drag.

"Na trenutak mi se uÄ inilo da si se zabrinuo za njega", nasmeja se Daladur.

"Za njega me briga koliko i za lanjski sneg", odgovori Korgor.

"Pa, ovde je lanjski sneg i dalje do kolena", nasmeja se Fengor, za njim i TadÅ¾, a Isaku nekako bi drago Å¡to se Ä udni momak polako ali sigurno otvarao prema drugima.

Otvorila su se, meÄ utim, i vrata. U baraku uÄ e najpre mladi straÅ¾ar sa kopljem, pa zatim Ä elavi Ä ovek od Ä etrdesetak leta, sa Ä ijeg je temena visio dugi, crni perÄ in. Iza njegovih okova pojaviÅ¡e se joÅ¡ dvojica straÅ¾ara.

"Ovo je Samul. Od danas je ovo i njegova baraka", reÄ e prvi straÅ¾ar, te pokaza novom zatvoreniku Gilrikovu slamenu postelju i potom izaÄ e sa ostalim vojnicima.

Svi su gledali u IstoÄ njaka koji im je doveden. A IstoÄ njake na Severu nisu gledali radosnim oÄ ima. Ne posle strane koju su odabrali u Velikom ratu.

"ZaÅ¡to si u Sablasti?", upita odmah Fengor, na malo iznenaÄ enje ostalih starosedelaca te barake.

"Zbog kraÄ e", odgovori novajlija.

"Zbog kraÄ e se ne zavrÅ¡ava u Sablasti", dopuni pitanje TadÅ¾, a Isaku se osmehnu brk kada vide mlade sholare kako nastupaju.

"Da. Osim ako nije kraÄ a na dvoru", reÄ e doÅ¡ljak sa Istoka, pa sede ne svoj krevet.

Imao je minÄ uÅ¡u u levom uvetu, a celo desno rame prekrivala je tetovaÅ¾a, koju svi spaziÅ¡e kada je skidao gornji sloj odeÄ e, a on povuÄ e i donji u stranu.

"I... Ko ste vas Ä etvorica?", upita ih Samul.

Iako odgovora isprva nije bilo, Isak ustade nedugo zatim i reÄ e:

"Isak Daladur. Gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e. Ovo je Korgor. Levo je Fengor, pored tebe TadÅ¾".

"Korgor, Fengor... Meni su mnoga vaÅ¡a imena sliÄ na. Kako ih ne pomeÅ¡ate?", nasmeja se doÅ¡ljak.

"Da ti pomeÅ¡am ja malo kosti", ustade Korgor u svoj svojoj veliÄ ini, a Isak ga povuÄ e sa miÅ¡icu.

"Polako, prijatelju... Polako. Sigurno nije mislio niÅ¡ta loÅ¡e", reÄ e Daladur.

Na Samulovom licu bi primetno iznenaÄ enje visinom i snagom Ä oveka koji je ustao, ali ne i strah.

"U pravu je", potvrdi IstoÄ njak Isakove reÄ i, a Korgor frknu, te se okrenu i vrati se na svoj krevet.

NoÄ je protekla priliÄ no tiho, baÅ¡ kao i prvi naredni dan. U njemu je Isak primetio promene u trojkama, jer kada im je Hurg pridruÅ¾en, nije zauzeo svoje nekadaÅ¡nje mesto.

Princ RÄ e smeÅ¡ten je izmeÄ u dva mlada sholara, a Samul je bio lancima povezan sa Korgorom i Isakom. Razgovori su se isprva svodili samo na Ä lanove trojki. Dve koje su, sem Hurga, Ä inili stanovnici jedne barake, bile su zdruÅ¾ene sa joÅ¡ Å¡est zatvorenika. Svi su krenuli van zidina.

"Ko je onaj sa deÄ acima?", upita Samul Daladura.

"Å to pitaÅ¡, deluje ti poznato?", odgovori pitanjem Isak.

"Deluje mi previÅ¡e gospodski da bi bio u lancima", ne libi se da kaÅ¾e IstoÄ njak.

"Hurg je to. Hurg Pagror. Sin Vrolov", reÄ e mu Isak.

"O! Princ! ZamiÅ¡ljao sam ga drugaÄ ije".

"Ma nemoj. Kako si ga zamiÅ¡ljao?", umeÅ¡a se u priÄ u snaÅ¾ni Korgor dok su, prolazeÄ i pokraj panjeva, prilazili uspravnim stablima koje je trebalo seÄ i.

"Ne znam. Nekako... Manjeg. UtuÄ enijeg. PoniÅ¾enijeg", odgovori Samul.

"Manje priÄ e", dreknu straÅ¾ar koji je bio sa njima, te dodade: "PoÄ eÄ ete odavde", pokazavÅ¡i im prstom ogromno stablo.

Prilikom prvog odmora, sedeÄ i baÅ¡ na tom Å¡irokom deblu, pokraj Isakove trojke sedoÅ¡e sholari i Hurg. BaÅ¡ on i progovori.

"Daladure, joÅ¡ mi je u glavi onaj razgovor kod Vantika", reÄ e princ RÄ e.

"Pa?", upita Isak, kidajuÄ i zubima komad mesa.

"Kako se na kraju sve zavrÅ¡ilo, mogu samo da kaÅ¾em da za nekog koga su na Severu smatrali junakom, priliÄ no dobro saraÄ ujeÅ¡ sa jednim Pagrorom", nasmeja se Hurg, te otkinu parÄ e lepinje.

Isak poÅ¾ele da skoÄ i, a onda primeti poglede ostalih Ä lanova te dve trojke. OdluÄ i da reÄ ima otkloni sa sebe sumnju da ikakva saradnja meÄ u njima dvojicom postoji.

"To Å¡to je Vantik Å¾eleo da te iÅ¡iba, a potom odustao, ne bih ja nazvao saradnjom. Bilo je to moje... ulaganje", reÄ e Isak.

"Ulaganje? U Å¡ta?", upita Hurg.

"U moju buduÄ nost", nasmeja se sad Daladur, pa posle nekoliko zalogaja dodade: "Ako se tebi neÅ¡to desi, sve svoje izlive besa usmerio bi na mene. A to ne bih da doÄ ekam".

Svi prasnuÅ¡e u smeh osim Hurga. Delovao je ljutito, ali vrlo brzo primiri lice. OsmatrajuÄ i Isaka pravo u oÄ i, blago se osmehnu. Od smeha, ostali nisu primetili taj pokret obraza. Isak jeste.

"Ä uvaÅ¡ Daladuru mesto u samici. Lepo, lepo", nasmeja se grohotom Korgor, potpuno nasevÅ¡i na Isakovu priÄ u, a sam uÅ¾ivajuÄ i u poloÅ¾aju u kome se naÅ¡ao Hurg. On, pak, brzo promeni temu.

"A ti... IstoÄ njaÄ e. Kako ti je ime?"

"Samul", odgvori Ä ovek sa perÄ inom, pa pognu glavu.

Taj potez se nije svideo straÅ¾aru Hurgove trojke.

"Nemoj da pred njim klimaÅ¡ glavom, je l' jasno? Nije on nikakav princ viÅ¡e. Niti njegovog kraljevstva ima viÅ¡e", prodera se straÅ¾ar.

Svi uÄ utaÅ¡e, a Samul, gledajuÄ i vojnika, klimnu glavom, spuÅ¡tajuÄ i bradu ka grudima. Ostala petorica zatvorenika se zakikotaÅ¡e, viÅ¡e u sebi nego naglas, da ne bi razgnevili straÅ¾ara kome, kao mnogima na Severu, niko od Pagrora nije bio ni najmanje drag.

Dani su potom nastavili da prolazie priliÄ no istim ritmom. Umor je zatvorenike brzo uvodio u san, a izlazak u Å¡ume prolazio je bez novih napada zveri. Ako se ne raÄ unaju dva takva pokuÅ¡aja, daleko od njihovih grupa, koja su za posledicu imale gubitak samo jednog straÅ¾ara i jednog zatvorenika.

Sedmog dana od kada je Samul uÅ¡ao po prvi put u baraku, kiÅ¡a je padala najjaÄ e od dolaska Isaka i mladih sholara u Sablast. To, meÄ utim, nije odlagalo odlazak u Å¡umu.

Ovoga puta pet trojki poÅ¡lo je severno od bedema grada-tamnice, a ostali zatvorenici zapadno. Da nije bilo jednog pljuvanja ka Hurgu, i to od strane zatoÄ enika koji svoje nezadovoljstvo prisustvom princa RÄ e nije skrivao, put do oboda Å¡ume bio bi uobiÄ ajan. StraÅ¾ari ga odmah umiriÅ¡e, Å¡amar je uÄ inio svoje, ali je taj potez razgnevio ostale zatvorenike, kojima nije bilo ni najmanje drago da neko dobija udarce zbog sina kralja Vrola. Tri trojke koje su iÅ¡le zajedno sa njima bile su sastavljene uglavnom od ljudi koji su Veliki rat izneli na svojim rukama, videlo se to po oÅ¾ljicima i preziru koji su imali prema Hurgu, primeti Isak. Ali, seÄ a Å¡ume koja ih je Ä ekala brzo sve umiri.

Rad je Ä inio svoje. I kiÅ¡a. Lila je gotovo neprestano, napravivÅ¡i tek jedan popodnevni predah. BaÅ¡ taj trenutak svi podno severnih zidina su iskoristili da iz zaveÅ¾ljaja uzmu hranu i odmore pre nastavka posla. A rad po pljusku bio je sporiji no inaÄ e. Isaku je sekira Ä esto klizila iz ruku, posle svakog udarca je morao bolje da namesti Å¡ake, pa da nastavi gde je stao. Za ono Å¡to je obiÄ no bio potreban jedan zamah, sada ni dva nisu bila dovoljna. SeÄ a se otegla, a sunce je veÄ zalazilo u pravcu ostalih zatvorenika koje nisu mogli da vide, a zbog pljuska ni da Ä uju. ViÅ¡e stotine stopa udaljenosti i snaÅ¾na kiÅ¡a Ä inili su svoje.

NoÄ je polako poÄ ela da se nadvija nad Å umskim kraljevstvom, a u delu Å¡ume u kojoj je bilo 15 zatvorenika i njihovih pet straÅ¾ara, praÄ enih trojicom konjanika koji su Ä itav dan mirno stajali po kiÅ¡i kao da ona ne pada, rad se nastavljao.

"JoÅ¡ malo, momci. JoÅ¡ malo i gotovi smo", teÅ¡io je Korgor sholare.

Isak primeti da je TadÅ¾ orniji za seÄ u od Fengora, kome je umni rad bio miliji od fiziÄ kog. Suvonjavi skakaÄ , ogrnut kapuljaÄ om, imao je Ä udniji pogled nego inaÄ e.

"Sve u redu, momÄ e?", upita ga Daladur koji mu je bio bliÅ¾i.

Odgovor nije Ä uo. Fengor je malom sekirom kresao granu sa poloÅ¾enog stabla. Onda je pogledao Isaka i mrdnu glavom levo, desno.

"NeÅ¡to predoseÄ a. Ne sviÄ a mi se ovo", pomisli gospodar JuÅ¾ne straÅ¾e, a onda oseti kako mu se noga izmiÄ e. Lanac kojim je bio vezan za Samula cimnu mu zglob, pa se Daladur umalo ne naÄ e licem u

blatu.

"Å ta bi?", htede da upita IstoÄ njaka, a onda se, zabezeknut, zgrozi nad prizorom.

Bez ikakve najave, Samul je levom rukom posegao za ustima straÅ¾ara koji im je tada okrenuo leÄ a, a desnom je, uveliko odbacivÅ¡i sekiru, drÅ¾ao maÄ . Vrh seÄ iva, sav krvav, proÅ¡ao je kroz leÄ a i stomak vojnika, Ä iji se vrisak nije Ä uo od Å¡ake i pljuska. ZaÄ ulo se samo sa usana IstoÄ njaka:

"Pagroooooor!"

U tom trenutku Isak zaÄ u i fijuk nekoliko strela. Dve su odmah oborile straÅ¾are, ostale nisu bile toliko precizne, ako se ne raÄ una pogodak u jedan stomak zatoÄ enika iz grupe koja im je bila najdalja.

"RÄ a! DoÅ¡li su po Hurga!", pomisli Daladur, te odbaci sekiru i uze svoj mlat, a oruÅ¾ja se latiÅ¡e i svi ostali. Svoj maÄ Pagror iskoristi da straÅ¾ara koji se okretao levo, desno, gledajuÄ i odakle strele stiÅ¾u, probode. Kobni zamah. Roptanja nije bilo mnogo posle prolaska vrha kroz vrat.

Isak poÅ¾ele da krene na srednjeg od tri sina kralja RÄ e, ali primeti da mu Samul snaÅ¾no povlaÄ i nogu. Krenuo je u susret konjaniku koji se ka njima uputio, drÅ¾eÄ i visoko podignuto koplje. Nova strela polete, a pogodi vojnika u ruku kojom je drÅ¾ao uzde. Isak se okrenu i vide bar tri desetine napadaÄ a kako sa maÄ evima i sabljama u juriÅ¡u kreÄ u ka njima.

"PodiÅ¾i se, brzo! Brzo, brzo! RÄ a!", vikali su zatvorenici jedni drugima, Å¾eljni da Å¾ivote saÄ uvaju Ä asno, boreÄ i se protiv ustanika kojih je bilo trostruko viÅ¡e.

Bili su brojÄ ano nadjaÄ ani. Ne i manje srÄ ani od napadaÄ a.

Kada su najbrÅ¾i meÄ u ustanicima stigli do zatoÄ enika, isakni maÄ evi poÅ¾eleÅ¡e da prvi puste krv, ali su to ipak uÄ inila koplja. Trojica zatvorenika su upravo njih odabrala za svoja oruÅ¾je, nadajuÄ i se da Ä e im njihova duÅ¾ina pomoÄ i u eventualnom sukobu sa zverima, ali kako ih nisu napale Ä eljusti, veÄ ljudi, tri oÅ¡trice zaparaÅ¡e vazduh i zariÅ¡e se u grudi slabo oklopljenih napadaÄ a.

Isak krenu mlatom ka Samulu, koji je prilazio oborenom konjaniku, ali ga IstoÄ njak primeti, te se izvi u stranu i kugla naÄ iÄ kana bodljama promaÅ¡i svoj cilj. Korgorov ogromni maÄ poÄ e ka zatvoreniku koji je bio izmeÄ u njega i Isaka, ali se Samul i toga spase, odbivÅ¡i napad svojim seÄ ivom, a onda, bez gledanja, maÄ em proÄ e pokraj svog struka i zari vrh u vojnika iza sebe.

"Dvojica na jednog", iskezi im se i dodade: "Odustanete li na vreme, poÅ¡tedeÄ u vam Å¾ivote. I tvoje dece, Korgore".

Grmalj je taman zamahnuo maÄ em, kada ga reÄ i zaustaviÅ¡e.

"Å ta ti znaÅ¡ o mojoj deci?", upita ga, dok je i Isak propuÅ¡tao ostatak bitke zbog ove neoÄ ekivane situacije.

"Maja je dobro. Brajan kaÅ¡lje, ali ima svu neopodnu negu. Ono dvoje blizanaca napreduju baÅ¡ lepo", reÄ e Samul, pridiÅ¾uÄ i se. A onda dodade:

"PridruÅ¾i nam se, i biÄ eÅ¡ veÄ prekosutra sa decom svojom".

Isak tad zamahnu mlatom iz sve snage, ali se iznenadi ishodom tog pokuÅ¡aja.

Lanac se obmota oko maÄ a koji se pojavi na pola puta do Samulove glave. Velikog maÄ a.

"Korgore!", ciknu Isak, ali ga grmalj ne posluÅ¡a, veÄ mokrom rukom uhvati Samula ispod vrata, za odeÄ u, pribliÅ¾i ga skroz uz svoje lice i reÄ e:

"LaÅ¾eÅ¡ li me, rasporiÄ u i tebe i sve one tvoje".

Kada ga je spustio, Isak je veÄ uspeo da prisabere svoje misli. Pomisao da Ä e morati da se bori ne samo sa veÅ¡tim IstoÄ njakom, veÄ i sa ogromnim Ä ovekom koji je odjednom promenio stranu, nije bila sama po sebi dovoljna da odustane od te bitke za trojicu. Ali, ishod onoga Å¡to se deÅ¡avalo oko njih, itekako jeste.

Iako su ustanici pretrpeli priliÄ ne gubitke u zaÄ etku njihovog naleta, Å¡to zbog tri koplja koja su ih doÄ ekala, Å¡to zbog veÅ¡to voÄ enih maÄ eva koji su nekolicinu rasporili, brojnost i odmornost su Ä inili svoje.

Kako su sekunde promicale, a po kiÅ¡i koja je padala sve jaÄ e napadaÄ i uspevali da u tandemima krenu na svakog pojedinca koji im se suprotstavio, tako je broj zatvorenika na nogama opadao. Pokraj njih su njiÅ¡tala dva konja, Ä iji su jahaÄ i oboreni strelama. Å½ivih straÅ¾ara viÅ¡e nije bilo jer su, planski, bili prve mete, a strela obori i onog koji je jaÅ¡uÄ i Å¾eleo da digne uzbunu.

Bitka je trajala mnogo kraÄ e nego Å¡to je Isak to priÅ¾eljkivao. I sa ishodom koji nije ni najmanje Å¾eleo. Vezani za zglobove, zatvorenici su imali dovoljno oteÅ¾avajuÄ i okolonost da ionako teÅ¡kih ruku, umornih tela, vojuju protiv odmornijeg i brojnijeg neprijatelja. TadÅ¾ i Fengor su bili pokraj Hurga, koji se, gledajuÄ i centar bitke, povlaÄ io koraÄ ujuÄ i unazad. Pravo ka Isakovoj trojci.

"Gospodaru", viknu IstoÄ njak. "BrÅ¾e!"

Daladura to "gospodaru" viÅ¡e nije Ä udilo. Samul je, sumnje viÅ¡e nije bilo, bio vaÅ¾an deo plana za bekstvo. Videlo se to i po hladnokrvnom ubistvu straÅ¾ara. I po pokliÄ u koji je bio signal da ustanici krenu iz svojih zaklona. I po predlogu kojim je odmah kupio krupnog Korgora.

"Prijatelju stari", osmehnu se Hurg, pa dodade: "Kakav je plan?"

Samul je sklonio perÄ in sa obraza, a onda samo klimnuo glavom u pravcu preostalih zatvorenika koji su, jedan po jedan, padali. ViÅ¡e niko od njih nije bio na nogama, a one koji su kleÄ ali, probijali su maÄ evima. ViÅ¡e od petnaest ustanika je preÅ¾ivelo. Niko od onih koji su im pruÅ¾ali otpor.

Odjednom se zaÄ uo zviÅ¾duk, a iz guÅ¡Ä eg dela Å¡ume dotrÄ aÅ¡e dva momka vukuÄ i za uzda po tri konja.

"Plan? Plan je da idete kuÄ i, gospodaru", reÄ e Samul, dodavÅ¡i:

"Samo je pitanje - Å¡ta Ä emo sa njima?"

"Sa njima?", zamisli se Hurg.

"Oni... Idu sa nama", dodade osloboÄ eni princ RÄ e, pa pogledavÅ¡i Isaka nastavi:

"Da. Idu sa nama. Osim ako Ä ovek koji me je dvaput spasao ne Å¾eli da ostane u ovom blatu", izgovori i pruÅ¾i Daladuru svoju ruku.

Chapter 18: Boar

(Mali prikaz mape Starog sveta. Detaljna, velika mapa nalazi se ovde:

http://imageshack.us/photo/my-images/526/starisvet.jpg/ (Linkovanje nije moguĂ e, neophodno je kopirati ovu adresu i otvoriti je u posebnom prozoru)

Boar

Sumrak se veĂ nadvio nad Krikom. Ne i spokoj. Kraljevskim koracima protutnjao je hodnicima Ă im je Ă uo za napad tigrastog kraita koji je otrovao Larnalu. U njemu viÅ¡e nije bilo ni ono malog mira kog je preostalo kada je izgubio Bibija.

"PobiĂ u ih... Kunem ti se Korinda, pobiĂ u ih sve do jednog! Glave Ă u im ja seĂ i, na kolac Ă u ih ja nabijati, sve do jednog! U moru Ă e zavrÅ¡iti svaki kamen svakog njihovog grada, u moru Ă e...", urlao je, viÅ¡e za sebe, nego Å¡to je Å¾eleo da se dere pred Å¾enom, sve dok ga ona nije prekinula.

Korinda ga je dotakla po Ă vrstoj, uzdignutoj nadlaktici. Pogledala ga je pomalo suznih oĂ iju i proÅ¡aptala samo jednu reĂ :

"Dobro..."

Video je tada u njoj onu istu iskrenu, Å¾elju majke da im bude bolje, kao i pre 22 godine. Tada je strepela da li Ă e uspeti prevrat, hoĂ i li njena jednogodiÅ¡nja Ă erkica Larnala doĂ ekati da razgovara sa svojim ocem i hoĂ e li dete iz njene utrobe doĂ ekati da ugleda oca. Kolina Korsija viÅ¡e nema. Stari vladar Juga je svrgnut bunom koju je baÅ¡ njen muÅ¾, kao Ă lan Zuba, poveo. Morao je. TadaÅ¡nji kralj je naredio da mu se pobije Ă itavo obezbeĂ enje misleĂ i da je ono organizovalo trovanje njegovog brata blizanca Satrisa. I tada ga je, strepeĂ i za svog voljenog 30-godiÅ¡njaka, ispratila suznih oĂ iju u krvavu borbu. A nova je bila na pomolu. Neminovna. BaÅ¡ kao Å¡to je neminovna strepnja svake Å¾ene koja voli.

Boar viÅ¡e nije bio mlad kao tada. Ponosni ratnik, jedan od nekadaÅ¡njih kraljevih Zuba, bio je, meĂ utim, borben i nakon Å¡to je sam postao kralj. Guste crne kose, duge, svezane u rep, i dalje snaÅ¾nih ramena i uskog struka, bio je i ostao pravi borac. Voleo je da ustrojava drÅ¾avu po vojniĂ kim principima, ali i da je Ă uva. Po svaku cenu. Sada viÅ¡e nije mogao da saĂ uva ni svoju porodicu. BaÅ¡ to ga je uznemiravalo viÅ¡e od bilo koje bitke u kojoj je bio, ili koju je vodio.

"Dobro, Korinda. Dobro...", shvatio je da od dreke u njihovoj odaji nema neke vajde.

Pogledao je u Å¾enine oĂ i. Odane, kakve su oduvek i bile. Tanane, gotovo krhke graĂ e, poĂ ela je da se kreĂ e sporo, ka prozoru. Zagledan u njen uzani struk, neprimetno lelujanje tela u zelenkastoj, gotovo tirkiznoj haljini, na trenutak je zaboravio na svu bol koju je nosio u sebi. Samo na trenutak.

"KrenuÄ u odmah", poruÄ i je, a ona samo okrenu glavu, pogleda ga nemo preko ramena, te nastavi da kroz prozor gleda ka severu.

"Koliko misliÅ¡ da Ä e to trajati?", upita ga, bez nove razmene pogleda.

"Koliko god bude trebalo", odgovori posle kraÄ eg uzdaha.

"Dobro", reÄ e Korinda Zant, kraljica Juga, skrhana i sama od tuge, a naizgled smirenija od svog muÅ¾a, za koga je rat naprasno postao ne neminovnost, veÄ Å¾elja. Sve jaÄ a Å¾elja.

Poljubio ju je sporo. Kao nekada, kada su bili mladi. BaÅ¡ kao kada je, dok je Bibija nosila u utrobi, krenuo u prevrat posle kog ga je narod i izabrao za svog vladara. Dugo je nije ljubio tako. Dugo i nije bio toliko reÅ¡en da istera pravdu.

OstavivÅ¡i uputstva Buronu, sa Baladarom se naÅ¡ao na ulazu u dvor, na tren Ä ak i premalom prostoru za snaÅ¾ne ljude koji su ga ispunili. MeÄ u njima se, u dvoriÅ¡tu, prolazeÄ i kroz Zube kojih je bilo 14, trostruko manje od dvorske straÅ¾e, ka kralju i njegovom najmlaÄ em sinu probijao stari sholar.

"Ulone, hoÄ u da me u svakom gradu kroz koji prolazim, svakog dana, Ä eka poruka o njenom stanju", reÄ e uÄ enjaku, koji klimnu glavom i predade kralju mali zaveÅ¾ljaj.

"Å ta je to?", upita ga.

"Odgovori na neka od pitanja Zunda Gosoma", reÄ e mu sholar, a onda ga kralj potapÅ¡a po ramenu.

Pogledao je joÅ¡ jednom ka prozoru iza kog je bila postelja. Od kada je video umiruÄ e telo Ä erke, viÅ¡e u njemu nije bilo dugih misli. Samo kratka i jaka Å¾elja. Da pati svako ko ima veze sa napadom na nju. I sa ubistvom Bibija u Novom Svetu.

"Polazimo", reÄ e mlaÄ em sinu, a Baladar uzjaha svog velikog belog konja, namesti tobolac bolje i uz oca krenu na Ä elo kolone.

Kolona je bila duga. DuÅ¾u Krik nije video u svojoj istoriji. Niti je ikada ranije Ä itav Jug kretao u pohod. Ä ak ni u vreme Velikog rata, kada su gradovi pojedinaÄ no dizali ustanke posle silovitog naleta RÄ e koja je skoro sve porobila kao u trenu. Nikada JuÅ¾no kraljevstvo nije stajalo tako celovito. I tako reÅ¡eno.

"Ovo je dan koji Ä e Obale pamtiti", ponosno reÄ e Baladar.

Otac nije odgovarao na tu opasku. Boar Zant je iza sebe ionako ostavio mnogo dana koji Ä e mnogi pamtiti. Sada je Å¾eleo da prestane da pamti.

Ka Larmi je krenulo na hiljade ljudi. Gotovo svi u vojnoj opremi, sa zelenim zastavama Juga, na kojima su bili grbovi oblasnih gospodara. Izvidnica nije imala mnogo posla osim Å¡to je seljake i njihovu stoku sa puta uklanjala kako bi kralj, i sila koja je isprva krenula na severozapad, Å¡to pre stigla do svog prvog odrediÅ¡ta. Kolona je bila buÄ na samo u onom srediÅ¡njem delu, izmeÄ u zdruÅ¾enih komora koje su iÅ¡le na zaÄ elju i kraljevskog dela, okruÅ¾enog elitnim jedinicama. Konjanici su Ä inili sastavni deo garde, okruÅ¾ivali su Zube koji se od Boara Zanta i njegovog mlaÄ eg sina Baladara nisu odvajali ni jednoga trena. PeÅ¡aci koji su Ä inili spoljni obruÄ odabrani su od najboljih Ä lanova Gnezda. PonajviÅ¡e ih je bilo iz samog Krika, ali kako je po viÅ¡e od pet hiljada vojnika krenulo iz Kapljice, tog Ä udnog a bogatog grada, uz kralja je bio i sin oblasnog gospodara Halda Mikonisa, 20-godiÅ¡nji Hink i njegova garda.

Upravo je sa njim Boar poÅ¾eleo da porazgovara druge noÄ i odmora na putu ka Larmi.

"Uzmi vina, momÄ e. Uostalom, boljeg od vaÅ¡eg iz Kapljice i nema", reÄ e na momenat nasmejani kralj Juga, mada je stari Zant vrlo brzo vratio ozbiljan izraz na lice. Onakav, kakav su mu bile i emocije.

"Ä ast je piti sa vama, kralju naÅ¡".

"Ä ast je ovih dana jeftina roba, mladi Mikonise".

"Samo kod neljudi", nije se dao Hink, a onda nazdravi kralju te otpi iz pehara gutljaj zaista najboljeg crnog vina koje je postojalo u Pet kraljevstava.

"Reci mi, momÄ e, kojim reÄ ima te je tvoj otac ispratio u ovaj rat?", upita odjednom Boar.

"Ovaj...", zbuni se isprva tim pitanjem Hink, pa odgovori: "Rekao je da budem verni kraljev sluga i da se ne vraÄ am bez Ä asti".

"Lepo te je uÄ io stari Hald. A zaÅ¡to si ti poÅ¡ao? Jer je to tvoja obaveza, ili...?"

Hink umalo ustade u Å¾elji da se dokaÅ¾e pred kraljem Juga, ali se nekako obuzda.

"Kralju naÅ¡, moje strele su do sada uvek pogaÄ ale Å¡ta treba, ali ne Å¾elim da o njihovom letu svedoÄ e pobede sa turnira u Ä ast vladara. Å½elim da... osvetim. Princa Bibija. Prinezu Larnalu".

"BiÄ e prilike, lepotane. O, biÄ e", reÄ e u sebi Boar, gledajuÄ i zanosnog momka za kojim je pola Å¾enskog dela kraljevstva ludelo, Å¡to zbog smeÄ ih lokni i plavih oÄ iju koje su ukraÅ¡avale lepuÅ¡kastu glavu, Å¡to zbog tela kakvim je moglo da se podiÄ i tek nekoliko junaka Juga. BaÅ¡ tad mu kroz misli proÄ e Vili Turlok, ali se brzo prenu kada oseti novi gutljaj sjajnog vina Kapljice. TiÅ¡ina je uskoro ispunila odaju, koja se isprazni na njegovu podignutu Å¡aku.

Pred kapijama Larme doÄ eka ga buka. Silan narod izaÅ¡ao je da pozdravi svog kralja, neki jer je red, mnogi jer su ga voleli. I oseÄ ali bol oca, kome su deca padala poput koÅ¡ene trave.

"Zant! Zant! Zant!", grmelo je i sa kamenih zidina i potom sa kamenih ulica Larme, koja je obiÄ no bila poznata po buci noÄ nih provoda. Tog dana grad je delovalo kao vojniÄ ko uporiÅ¡te, nikako kao mesto za raskalaÅ¡ne provode, Å¡to i jeste bio.

Ako je zbog iÄ ega voleo Denija Jornija, to je zbog njegove svestranosti. Kada ga je postavio za gospodara Larme, znao je da Ä e od grada uspeti da napravi bolje mesto nego Å¡to je ranije bilo. Nekada najomiljenija lokacija u Pet kraljevstava za zabavu, Å¡irenjem pustinje na zapad i razvojem Stotinu meta postao je neÅ¡to manje atraktivan nego ranije. Ipak, Larma je i dalje opravdavala svoje ime, iako je ostala pomalo divlje ureÄ en grad u kome je bilo i ostalo svega svaÄ ega. Deni se nikada nije trudio da na silu uvede promene, Å¡taviÅ¡e, organizovani haos mu je oduvek bio sasvim po volji. Kako se nije Å¾enio, a Å¾iveo uz pravi mali harem, jedinu zabavu mimo grudi i vina imao je u onome Å¡to je kralj najviÅ¡e i cenio. U organizaciji vojske. Bio je Hinkov uzor. I uzor mnogih, jer u lovu strelama na divlje zveri gotovo da mu nije bilo ravnih. Ali, joÅ¡ viÅ¡e ga je voleo jer je umeo da od probisveta i obiÄ nog sveta napravi malu armiju od koje su strahovali mnogi.

Jornijevci, vojska tako obiÄ nog imena, bila je zastraÅ¡ujuÄ a peÅ¡adija. Tri hiljade elitnih ratnika, sa kopljima srednje duÅ¾ine, kratkim maÄ evima Juga kao na obuci u Leglima, te Ä etvrtastim Å¡titovima koji su pokrivali telo od sredine butine do vrha grudi, bili su toliko uveÅ¾bani, da je sam njihov marÅ¡ umeo

da bude dovoljan da neprijatelj zadrhti. Njihova lojalnost bila je savrÅ¡ena. Njihova hrabrost dovoljna da, ne samo zbog zajedniÄ kog juriÅ¡a sa Vilijevim trupama u Velikom ratu, veÄ no ostanu upamÄ eni. Radovao se tom susretu. Deni Jorni kao da nije, bar sudeÄ i po njegovoj ozbiljnosti kada je raÅ¡inerih ruku uÄ inio naklon pred kraljem.

"Ä ast mi je ugostiti Boara Zanta u svom skromnom dvoru", rekao je Ä ekajuÄ i znak da podigne glavu i ispravi se.

"PreskoÄ imo formalnosti, Deni. Da sednemo negde", reÄ e mu kralj Juga, koji odmah primeti da Jornijevaca nema na dvoru.

"Gde su ti ljudi, Deni?", upita ga kada su se smestili za veliki sto, za koji su seli joÅ¡ samo Baladar i mladi sholar koji je sluÅ¾io u Larmi. Nekoliko obiÄ nih vojnika i deo Zubi, svi leÄ ima pribijene uz zidove, Ä inili su ostatak ljudstva u toj priliÄ no ureÄ enoj prostoriji u kojoj se isticalo i zlato i svila.

"Ljudi, kralju moj? Koji ljudi?"

"Vojska, Deni, vojska..."

"Podeljena je u dva dela, trenuto izvan grada. Na veÅ¾bama."

"Pametno. KaÅ¾i mi, za koliko mogu da budu spremni za pokret?", upita kralj, a onda osta zbunjen odgovorom.

"U pohod Ä e koliko u zoru krenuti pet hiljada ljudi, ukljuÄ ujuÄ i i odabrane iz dva Legla. Nadam se da Ä e to mom kralju biti po volji, iako... ako smem sebi slobodu da dam, nisam siguran da su to mudri potezi. Ili bar meni nisu jasni".

Boar je osetio kako mu obrazi rumene. Ljutnja je poÄ ela da izbija na povrÅ¡inu koÅ¾e, ne zbog puke sumnje u kraljevsku odluku, veÄ zbog neigraja oÄ iglednog: niko ne sme da stoji na putu pravedne osvete za ubijeno dete. I za pokuÅ¡aj drugog ubistva.

"Pazi kako se obraÄ aÅ¡ kralju!", pripreti odjednom Baladar Ä oveku koji mu je, po godinama, i sam mogao biti otac.

Ä etrdesetogodiÅ¡njaka duge, malo masne, a malo viÅ¡e u zlato obojene kose od roÄ enja, te reÄ i nisu uznemirile. Video je to Boar po njegovom gotovo neprimetnom smeÅ¡ku kada je Ä uo reÄ i mladog princa. Znao je Jorni Å¡ta ga Ä eka, takvu reÄ enicu je morao da spremi unapred, ona se ne izgovara naprasno.

"SluÅ¡aj me, Deni. Pet hiljada ljudi je... vojska. ObiÄ na vojska. NeÅ¡to pokuÅ¡avaÅ¡ da mi kaÅ¾eÅ¡ tom brojkom i tom sumnjom?"

"PokuÅ¡avam da kaÅ¾em svoje miÅ¡ljenje. Nije moje da protivureÄ im kralju, ali nije li nas sve taj isti kralj uvek uÄ io da kaÅ¾emo ono Å¡to imamo? Nije li reÄ enica "bolje reÄ i istinu, nego je progutati pa da pocepa viÅ¡e od jedne utrobe", upravo sa kraljevskih usana stigla svojevremeno?"

"To nije odgovor na moje pitanje, Jorni. PreÄ i na stvar. Odmah.", gubio je Boar Zant strpljenje sa gospodarom Larme.

"Iskreno... Nisam za ovaj rat, kralju moj. Moje ljude Ä eÅ¡ imati, ali Jornijevci Ä e ostati. Tu, u pozadini, da ne budu grad i Ä itav zapad naÅ¡eg kraljevstva bez armije ako se neko odande usudi da krene ka prestonici.

Verujem da je to mudra odluka. Ali, krenuti na Obale, bez dokaza..."

Kralj tada tresu rukom o sto. Ustao je potom hitro, priÅ¡ao domaÄ inu i zgrabio ga za kosu, povukavÅ¡i mu glavu unazad. StraÅ¾a se latila za maÄ eve, ali su Zubi, kao i uvek, bili brÅ¾i. Svoja seÄ iva veÄ su stavili pod grla onih koji su pohitali da Denija zaÅ¡tite.

"SluÅ¡aj me sad. U zoru Ä e, sa nama, krenuti i svi Jornijevci. Najkasnije dan posle, ako ti nisu blizu. U moje odluke viÅ¡e nikada nemoj da si posumnjao, jer njih ne donosi tuÅ¾ni otac, nego tvoj kralj. Jasno?!", zagrme Boarov glas u Denijevoj gostinskoj odaji.

Gospodar Larme se nasmeja, tiho. A onda uze Ä aÅ¡u vina, prinese je usnama, pa posle kratkog gutljaja vrati ruku na sto, baÅ¡ kada je osetio novo povlaÄ enje za kosu.

"Rekoh Å¡ta sam imao da kaÅ¾em. Kada tuga vodi u rat, onda se rat tuÅ¾no zavrÅ¡i. Ako je cena za tu mudrost nazvati me izdajicom, neka bude tako", reÄ e hladnokrvno.

Boar viÅ¡e nije mogao da se kontroliÅ¡e. U trenu izvadi noÅ¾, zamahnu i zari ga pravo kroz Denijevu levicu, prikovavÅ¡i je za sto. StraviÄ an vrisak zapara prostoriju. A onda i nove reÄ i Boara Zanta:

"Ujutru Ä e sva moja vojska iz ovog grada poÄ i sa mnom! A ti Ä eÅ¡ u PodoÅ¾je. Vodite ga".

Zubi su svezali Denija Jornija, Ä ije se obe Å¡ake uskoro okrvaviÅ¡e jer je rana bila duboka i Å¡iroka. Nije mnogo kukao dok su ga odvodili. Nije mnogo priÄ ao ni sholar kome je kralj Juga naredio da poÅ¡alje konjanike po Jornijevce.

Jutro koje je svanulo u Larmi donelo je tiÅ¡inu. Vest o onome Å¡to se desilo na dvoru brzo se proÅ¡irila, a jedina novost u gradu bile su kiÅ¡a koja je neobiÄ no jako padala za grad na samom obodu pustinjskih krajeva, te silni redovi nove vojske koja je izaÅ¡la da se pridruÅ¾i ostaloj.

"Ima li Jornijevaca?", Ä uo je Boar svog sina kako pita jednog od zapovedika, Ä ije su miÅ¡ice bile velike poput maljeva.

"Nema, gospodaru. MoÅ¾da je joÅ¡ rano", odgovorio je grmalj drÅ¾eÄ i za pojasom maÄ koji mnogi ne bi mogli ni da podignu.

"Bitire", viknu kralj dok je prilazeÄ i sluÅ¡ao taj razgovor, a snaÅ¾ni ratik se udari po grudima i pognu glavu.

"Idi do ovih novih konjanika i reci im da po desetina krene na sve Ä etiri strane sveta. HoÄ u Jornijevce do sutra, jasno?"

Grmalj klimnu glavom i otrÄ a, drÅ¾eÄ i dlan na balÄ aku maÄ a kako ga ne bi ometao u hitrini.

Boar pogleda Baladara koji je gledao u daljinu. Vojska koja je formirala kolonu za polazak delovala je impresivno. Po broju. Moral je uvek bio visok u kraljevoj blizini.

"Å ta ti misliÅ¡ o ovome?", upita sina.

"O onom neposluÅ¡nom jarcu? Ne bi on meni stigao do PodnoÅ¾ja oÄ e. Zna se kakva moÅ¾e da bude kazna za izdaju", ne ostavi dilemu o svojoj odluÄ nosti Baladar.

"Jeste. Samo, smrt tog nadmenog jarca unela bi veÄ u pometnju nego Å¡to nam sada treba. Ovako, Å¡teta je joÅ¡ i najmanja. Samo da joÅ¡ Jornijevci doÄ u..."

"Zar uopÅ¡te sme da postoji sumnja u to, oÄ e? Rat je."

"Ne, sine. Rat je za sad samo u naÅ¡im glavama. Ali ne u svim glavama, oÄ igledno", odgovori Boar, pa uzjaha svog konja i u pratnji sedam vernih Zubi krenu napred. Vest koja ga je saÄ ekala u Larmi o Larnalinom stanju nije mu davala mira. Stanje ne da se nije popravljalo, veÄ je skoro Ä itav dan ostajala sa one strane svesti. Tuga je ispunjavala oÄ evo srce. A bes ju je odmenjivao vrlo Ä esto.

KiÅ¡a je padala sve jaÄ e kako su od Larme skrenuli sa glavnog druma na sporedne puteljke, ne bi li se Å¡to pre domogli Stopala. Bar 75 liga trebalo je preÄ i bez da su toÄ kovi kola imali pod sobom ravninu dovoljnu da izdrÅ¾i tolike tovare, pa se putovanje oteglo. Kapi sa neba Ä inile su svoje. Sve je iÅ¡lo sporije nego Å¡to se Boar nadao. Umesto tri do Ä etiri dana, putovanje se skoro udvostruÄ ilo.

JaÅ¡uÄ i skoro na samom Ä elu kolone, kralj Juga se pribliÅ¾i jezgru zapovednika iz Ratarskog trga. Njihova brojna vojska bila je dobrim delom zaduÅ¾ena i za izvidnicu, bar do ovog grada. Boar se nadao da Ä e Jornijevci to preuzeti do Stopala.

"Gde je Enrik?", upita jednog od zapovedika pokraj kog je mladiÄ nosio steg na Ä ijem zelenom platnu je bio iscrtan srp, simbol grada iz kog su.

"PozvaÄ emo ga, gospodaru. Tu je", reÄ e visoki konjanik, te mahnu glavom jednom od svojih podreÄ enih. On se uskoro vrati u druÅ¡tvu konjanika koji samo Å¡to je prevalio dvadesetu.

Enrik je bio srednji sin Lesa Rerplija, gospodara Ratarskog trga, grada koji se najbrÅ¾e razvijao na Jugu zbog savrÅ¡ene klime i obilje plodova koji su raÄ ali. Grad na reci, nedaleko od jezera, bio je steciÅ¡te sve veÄ eg broja JuÅ¾njaka koji su traÅ¾ili posao za koji je moglo dobro da se zaradi, mada se on uglavnom svodio na polja, vinograde i ribolov. Les je kralju poslao svoja dva sina. Boara je zanimalo da li se vratio najstariji.

"Gde ti je brat?", upita odmah Enrika.

"Leo je joÅ¡ u izvidnici, kralju naÅ¡. Sa dve Ä ete", reÄ e momak za koga je Boar Ä uo da je Å¡arlatan i Å¾enskaroÅ¡, ali da boljeg plivaÄ a maltene nema u Ä itavom kraljevstvu, a i da su njegove strele preciznije od mnogih drugih.

"Dve Ä ete? Po ovom vremenu?", viÅ¡e za sebe konstatova kralj Zant, kome je dosadna kiÅ¡a ne samo smetala, veÄ i sve viÅ¡e nervirala zbog usporavanja vojnog pohoda.

"Nismo na drumu, gospodaru. Opreza nikada dovoljno", odgovori Enrik.

"Daleko smo mi od opasnosti, momÄ e. Za sada", reÄ e mu kralj, te proÄ e na svom konju, a za njime i sedmorica Zubi.

Te veÄ eri Leo je joÅ¡ jednom uspeo da iznenadi svog kralja. PriliÄ no neprijatno.

"Kakva je ono galama? Baladare! SkoÄ i tamo i utiÅ¡aj tu larmu", naredi kralj svom sinu koji istrÄ a brzo iz velikog Å¡atora, ali se joÅ¡ brÅ¾e vrati.

"OÄ e... Mislim da ti se ovo baÅ¡ i neÄ e svideti. IzaÄ i", reÄ e mladi princ Juga, a Zubima, i svojim i kraljevim, blagim osmehom pokaza da nikakva opasnost ne preti.

Boar je nevoljno ustao i, namestivÅ¡i maÄ za pojasom, popravio odoru, a onda iskoraÄ io. U logoru koji je njegova vojska podigla kao svoje poslednje konaÄ iÅ¡te pre dolaska u Stopala, nastala je vreva. IzmeÄ u Å¡atora su prolazili izvidnici - prekriveni gustom mreÅ¾om.

"Ma, Å¡ta je ovo!?", prodra se kralj dok je koraÄ ao kao neobiÄ noj koloni sopstvenih vojnika.

"NaÅ¡ plen", reÄ e jedan od snaÅ¾nih ljudi koji iskoraÄ i pred Zube i pokloni se.

"Vilijame? Å ta ovo znaÄ i?!", zagrme Boar.

"GuÅ¡teri pozdravljaju svog kralja. Koji bi morao da odabere bolje izvidnike, izgleda. Mi se javljamo za taj zadatak", reÄ e Vilijam i pokloni se.

Boaru Zantu je bilo i do nerviranja i do smeha u isti mah. Znao je da gospodar Stopala, Ä udni Zund Gosom ima moÅ¾da najbolje pripremljene ljude za borbu koja nije frontalni sukob dve armije, ali nije verovao da ti slavni GuÅ¡teri mogu da zarobe izvidnicu Juga. I to Ä itave dve Ä ete.

"Skinite te mreÅ¾e sa njih, brzo", dreknu Boar, koji nekako uspe da savlada smeh pre nego Å¡to je on napustio njegove usne. Bilo mu je drago zbog neobiÄ nog doÄ eka pred Stopalima, ali u isti mah je bio svestan da moral vojske svakako neÄ e porasti ako gleda kako odabrani za izvidnicu Ä utke hodaju zarobljeni.

U svoj Å¡ator je, pored Vilijama, naredio da uvedu i Lea.

"Å ta bi to, sine gospodara Ratarskog trga?", upita sada veÄ vino raspoloÅ¾eni Boar. "Zar da stradate ti i tvoji ljudi, a da do neprijatelja joÅ¡ nismo ni doÅ¡li?"

"Kralju, kiÅ¡a je padala toliko jako, na tom proplanku su se spojili nebo i zemlja, a mrak...", pokuÅ¡a da istinom saopÅ¡ti svoje pravdanje Leo Rerpli, kog je znao kao beskompromisnog, gotovo bezoseÄ ajnog podanika, vernog kraljevstvu viÅ¡e od mnogih kojima je to bio i posao.

"Pusti sad to, Leo. Samo gledaj da se ne ponovi. Jasno?", reÄ e Boar, pa sa Vilijamom poÄ e razgovor o njegovom gospodaru, Zundu Gosomu.

Kada je saznao da se u Stopalima, kao i svih prethodnih decenija, baÅ¡ niÅ¡ta novo ne deÅ¡ava, osim zagonetki koje Zund postavlja svakome ko bi da preÄ e preko trostrukog mosta, Boar se umiri. Umor ga je polako stizao, pa je goste ispratio podignutom rukom koja je oznaÄ ila kraj razgovora. Nedugo zatim, nakon Å¡to ga posluÅ¾iÅ¡e vodom kojom je u trenu sprao teÅ¾inu napornog dana sa svog lica, utonuo je u san. I bar tu, bar na kratko, opet bio sa Bibijem i Larnalom.

U zoru je povorka nastavila dalje, odmah posle kratkotrajnog obroka. KiÅ¡a ne samo da nije prestajala, veÄ su konji bivali sve sporiji, a naroÄ ito oni koji su vukli tovar. Kada je prvi toÄ ak otpao, bila je to samo najava sve veÄ ih nevolja na putu. Glib je Ä inio svoje. Svaki korak je postajao sve teÅ¾i. PeÅ¡aci su veÄ priliÄ no zaostajali.

"BrÅ¾e! Ne vucite se kao starci!", Ä uo je sa konja Boar zapovednike jedinica sastavljenih od mladiÄ a koji samo Å¡to su napustili Legla. Kada bi videli svog kralja, ispravili bi leÄ a, ubrzali korak. Ali, marÅ¡ je poprimao odlike volujske vuÄ e pluga, jer su vremenske neprilike bivale sve gore.

"Hvala Bogu, pa se zidine Stopala konaÄ no vide", pomisli gospodar Juga kada je ugledao grad u daljini.

Zund ga je doÄ ekao pred bedemom, priliÄ no ispred ogromne kapije. Delovao je tog sumraka zid veÄ i nego obiÄ no, naroÄ ito kada bi bivao osvetljen munjama, a veÄ i no obiÄ no delovao je i stari prijatelj, poslednji muÅ¡ki Ä lan porodice Gosom.

"NeobiÄ ni samotnjak. Tako si ga uvek opisivao, oÄ e. Kako li uspeva da Å¾ivi samo sa potomcima sestara?", upita Baladar kralja JuÅ¾nog kraljevstva dok su se na konjima pribliÅ¾avali Ä oveku izboranog lica, koje je dobrim delom prekrivala kapuljaÄ a.

"Neki ljudi se u Å¾ivotu bolje snalaze sami", odgovori sinu, pa siÄ e i zagrli starog znanca.

Zund je bio Ä etiri godine mlaÄ i od Boara, ali je delovao bar 15 godina starije. Blago pogrbljen, u trbuhu zaobljen, sa osmehom koji je zbog loÅ¡ih zuba viÅ¡e bio straÅ¡an nego srdaÄ an, obradovao se svom kralju.

"Poplave... Manje i nisam oÄ ekivao kada se moj gospodar uputio ka meni", reÄ e nasmejani Zund.

"ImaÅ¡ li Å¡ta protiv da tu srdaÄ nost ostavimo za neko suvlje mesto, Gosome?", upita ga Boar, kog brzo uvedoÅ¡e u gostoprimnicu i dadoÅ¡e mu najbolji kaftan koji je gospodar Stopala imao.

Nije morao dugo da Ä eka na poÄ etak igre. Ma koliko situacija bila ozbiljna, a Å¾elja za osvetom jaÄ a od bilo koje druge koju je dugo, dugo oseÄ ao, Boar Zant nije hteo da prekine tradiciju.

Od kada je Zund Gosom preuzeo, vrlo mlad, od svog oca upravljanjem gradom, odmah je pokazao da nije od obiÄ nih ljudi. Prva odluka bila mu je da se na uÅ¡Ä u sagradi Ä udesni most. Spajao je, u tri kraka, sve tri obale, ali se na taj neobiÄ ni trougao nije moglo zakoraÄ iti tako lako. Ä ak ni kada ste kralj. Svakome je odreÄ ivao drugaÄ iju putarinu, a svako je morao prethodno da sa njim odigra igru. Igru mudrosti.

"I, tvoje pitanje za mene je...?", upita Boar, nakon Å¡to su vrlo brzo preÄ eÅ¡ljali teme vezane za ratni pohod.

"Za kralja, kraljevsko", reÄ e Ä ovek izboranog lica, a onda uze mali gutljaj aula, pa poteÅ¾e jedan joÅ¡ duÅ¾i iz velike krigle.

Gospodar Juga ga je paÅ¾ljivo gledao, a onda uzeo u ruku zaveÅ¾ljaj koji je nosio za pojasom, a koji mu je dao sholar Ulon na polasku iz Krika.

"Reci mi, kralju moj... Ko siguro ide na nebesa?"

Boara zaÄ udi to pitanje. Zund Gosom je umeo da postavlja teÅ¡ke zagonetke, da zahteva nadmudrivanja u igri poput Kamene kule ili neke druge, da pita pitanja na koja su samo mudraci znali odgovore, ali ovakvo nije oÄ ekivao ni najmanje.

"Vera Ä e ti pomoÄ i, Boare", oslovi po prvi put gospodar Stopala svog kralja imenom.

Boar Zant je naprasno postao zbunjen. ZaboravivÅ¡i u trenu i da je vladar Juga, i zaÅ¡to je uopÅ¡te u tom gradu, i gde ga je povela osveta, i da uopÅ¡te nije duÅ¾an da se igra ove Zundove igre, setio se da je zaboravio neÅ¡to mnogo vaÅ¾nije. Veru.

U hram nije odlazio mesecima. Ä ak ni kada je stigla vest da o Bibiju vesti viÅ¡e nema. Bogu se, kao mladiÄ , molio svakodnevno. Od sveÅ¡tenika u hramu uÄ io je mudrosti kakve su se mogle Ä uti samo u

Vrlini, gradu mudraca svih vera i svih nauka. Pitanje koje je dobio od Zunda, vratilo ga je u te dane. Dane u kojima je tragao za suÅ¡tinom, a ne obezglavljeno jurio.

"Ko ide na nebesa?", pokuÅ¡a da ponovi Boar pitanje.

"Ne. Nego, ko sigurno ide na nebesa?"

Kralj Juga nije znao odgovor. Kao da se u trenu preznojio, a onda mu prsti oko zaveÅ¾ljaja ponudiÅ¡e moguÄ i odgovor. Otvorio je zamotuljak, a u njemu je naÅ¡ao svoje kockice iz mladosti. Obe. Na njima, urezani simboli redova sholarskih. Drvo. Vatra. Metal. Zemlja. Voda. A na Å¡estom mestu, na kome je svaki deÄ ak od oca mogao da traÅ¾i Å¡ta god poÅ¾eli da bude urezano, maÄ . Mnogi su za slobodno polje birali upravo neko od oruÅ¾ja Juga, ali u igri Å estice moglo se naÄ i i neobiÄ nijih reÅ¡enja za najjaÄ u stranu kockice. Boarovo reÅ¡enje je bio maÄ . No, kada pogledao u zamotuljak u krilu, maÄ a nije bilo ni na jednoj od dve gornje stranice. Na jednoj kockici Zemlja, na drugoj Vatra.

"Å ta mi je ovo Ulon dao, uopÅ¡te", iznervira se u sebi Boar, a onda odjednom sve shvati. Nije vaÅ¾na igra Å estice za odgovor koji traÅ¾i. VaÅ¾na je - igra.

"Deca", odgovori kralj. "Deca sigurno idu na nebesa, Zunde. Premala da bi zgreÅ¡ila Bogu, predobra da bi bila bilo gde drugde posle smrti osim na nebesima".

"Kada bismo se na njih ugledali, i nas bi Ä ekao taj siguran put gore, a ne onaj sve izvesniji, u ponor", dodade Gosom.

Gospodar grada je uÄ utao, samo na kratko. Posle nekoliko trenutaka se nasmejao, a krezavi zubi pokazaÅ¡e kralju da je proÅ¡ao neobiÄ an test starog prijatelja, te da moÅ¾e da preÄ e most, kao Å¡to bi to mogao i da se nije pristao na tradiciju Stopala.

Razgovor koji je usledio potom viÅ¡e je prijao Boaru nego Å¡to se nadao. Gledao bi na tren sagovornika, a na tren svog sina Baladara, koji je sedeo u druÅ¡tvu nekih dvorskih devojki, Vilijama GuÅ¡tera, dva Rerplija iz Ratarskog trga, Lea i Enrika. Nedaleko od njih je lepotan Kapljice, mladi strelac Hink, zaboravio da je sin gospodara grada pa je priliÄ no potegao iz vrÄ a, a onda preÅ¡ao na obuku grmalja Bitira o najboljim naÄ inima zavoÄ enja. NasmejavÅ¡i se neprimetno dok je sluÅ¡ao Zunda a gledao prizor sa njegovog dvora, Boar na tren zaboravi muku koja ga je nagnala. Ali ga reÄ i starog prijatelja vratiÅ¡e zadatku.

"NeÄ ete moÄ i putem koji si mi izloÅ¾io, Boare. Odavde se na sever ne moÅ¾e krenuti. Sve je poplavljeno, proÄ i Ä e najmanje nedelju dana dok se voda ne povuÄ e sa one strane Brzovije. Nekoliko liga je pod vodom, vidi se sa naÅ¡ih kula. Jedino moÅ¾ete ka Velikom zbegu, nasipi oko tog dela mosta su izdrÅ¾ali ove dane, vode nema po drumu", reÄ e gospodar Stopala.

Kralju se ta vest nije ni najmanje svidela. Umesto da je koliko prekjuÄ e veÄ na pola puta za Oko Å¡ume, gde je trebalo da im se prikljuÄ e tamoÅ¡nja i vojska Vilija Turloka iz Bedema, kod kog su se okupljale i armije ostalih gradova Juga, odjednom je ostao odseÄ en od glavnine svojih snaga.

"Druga moguÄ nost je da drumom krenete na istok, pa da se kod Bedema svi okupite", predloÅ¾i Zund, ali dodade: "Samo, taj deo druma je dobrim delom poplavljen. PoslaÄ u izvidnicu, ako Å¾eliÅ¡, za dan i po Ä eÅ¡ znati moÅ¾e li se tuda".

Boar je Å¾eleo neÅ¡to sasvim drugo. Da stigne Å¡to pre do Obala. Da osete gorÄ inu koju nosi. Da osete bes koje su izazvale ubistvom Bibija i Å¡urovanjem sa ostalima kojima je zlato bilo veÄ a svetinja od vekovnih prijateljstava.

"Ne, Zunde. NeÄ e kralj Juga nikoga Ä ekati, ni da se poplave povuku, ni da se izvidnice vrate. Idemo kroz Veliki zbeg. PoÅ¡alji pticu kraljici Vindain da hoÄ u dozvolu da moje trupe u dva pravca proÄ u njenom teritorijom. Mi Ä emo kroz Krila Sokola, pa na sever ka Morskoj zvezdi, a naÅ¡a glavnina po planu, pokraj Vrela, pravo na prestoni grad Obala. PiÅ¡i, prijatelju. Rat poÄ inje".

Taj razgovor se zavrÅ¡io kao Å¡to je i planirao. Zund je odmah poslao po sholara, ovaj odmah uputio pismo, a veselo veÄ e pre nastavak pohoda kralj je priveo kraju utonuvÅ¡i u miran san posle duÅ¾e vremena. Valjda zbog priseÄ anja na bezbriÅ¾ne dane, na koje ga je igra navela. Ono Å¡to se nikako nije zavrÅ¡ilo kako je planirao bio je dolazak pred Veliki Zbeg, u zoru treÄ eg dana od napuÅ¡tanja Stopala.

Pred gradom Visokog kraljevstva bio je odbor za doÄ eka kakav nije mogao ni da pretpostavi da Ä e videti. Vojska. U velikom broju. Vojska Visokog. I jedna poruka, koju donese glasnik u sivoj odori, na sivom konju.

"Kraljica je primila pismo. Svojim me je obavestila da vojska Juga nije dobrodoÅ¡la na teritoriji naÅ¡eg kraljevstva, jer vidljivog povoda za novi rat nema. Dok Valerija Vindain ne odluÄ i suprotno, prolaz vam neÄ e biti dozvoljen. Tanja Tikril, Veliki zbeg".

"Å ta ovo znaÄ i oÄ e?", upita Baladar dok se vojska Juga rasporeÄ ivala levo i desno od njih, na proplanku koji se nalazio jugoistoÄ no od priliÄ no velikog grada i priliÄ no velike vojske koja je u savrÅ¡enom poretku Ä ekala.

"To znaÄ i da je i Visoko umeÅ¡ao u Bibijevo ubistvo, Baladare. InaÄ e ne bi ovako stalo da Å¡titi Obale", odgovori Boar, pa viknu odjednom na sav glas:

"Bitire! Konjicu napred, pet formacija, Ä etvrt lige razmaka izmeÄ u njih. Iza peÅ¡adija, po tri zapovednika levo i desno od nas. Leo neka vodi levu polovinu, Baladar Ä e komandovati desnom. Strelci iza, Hink mi odgovara za svaki promaÅ¡aj. EnriÄ e! Sa dve Ä ete konjanika i polovinom GuÅ¡tera desno, uz reku! NaÄ ite plitak gaz i preÄ ite je kako znate i umete. IÄ i Ä ete okolo, a okolo Ä e, na levu stranu, i druga polovina Zundovih GuÅ¡tera. Vilijame, ti Ä eÅ¡ je voditi. HoÄ u da nestanu u trenu, da ne znaju Å¡ta ih je snaÅ¡lo, da poslednje Å¡to budu pamtili bude juriÅ¡ Juga. Za Bibija! Zanta!"

"Zant!", "Zant!", "Zant!" zaori se iz desetina hiljada grla na proplanku. Bitka je mogla da poÄ ne.

Chapter 19: Nil

17. Nil

(VAÅ½NO: nova pdf verzija knjige, koja i dalje raste i raste, uz mapu, predstavljanje svih likova i kraljevstava, ali i grafiÄ ke prikaze - nalazi se na sajtu knjige ritamsabedorije com)

Za tridesetogodiÅ¡njaka koji je pet punih godina proveo u rudnicima PodnoÅ¾ja, Sardar je bio priliÄ no pokretljiv. I priliÄ no siguran u sebe. Nil ga je gledao pravo u oÄ i, a u njima je video isto ono Zlo koje je pre pet godina video u oÄ ima Sardarovog oca. Tog dana, najtuÅ¾nijeg kog pamti, bio je svezan. I nije mogao da uradi baÅ¡ niÅ¡ta da spreÄ i hladnokrvno ubistvo svog malog brata. NoÄ ima potom, mnogim noÄ ima koje su usledile potom, video je pre oÄ ima isti onaj noÅ¾ i isti onaj vrat. I isti kez krvoloka, baÅ¡ kao ovaj koji je sada bio pred njim.

Starog Pagrora viÅ¡e nema, ali je Zlo nastavilo da Å¾ivi u njegovom najstarijem potomku. Videlo se to u oÄ ima. U isukanom maÄ u. U smehu koji je Å¾eleo krv.

"JoÅ¡ jedan Arilion bi da pusti krv pod rukom Pagrora? Lepo od tebe, Å¡teta samo Å¡to u publici nema nekog od tvojih bliÅ¾njih", reÄ e odjednom Sardar, pa zamahnu.

Nilu se mutilo pred oÄ ima od besa i Å¾elje za osvetom. Imao je utisak da nije izvadio oruÅ¾je na prestolonaslednika RÄ e, veÄ na njegovog mrtvog oca, koji je bez da je trepnuo ubio malog Modesta Ariliona.

"Imao je samo devet godina!", zaurla u sebi Nil, pa iz odbrane preÄ e u napad. A onda joÅ¡ jedan. I joÅ¡ jedan.

SeÄ ivo je nailazilo na snaÅ¾nu oÅ¡tricu i veÅ¡te pokrete. Sardar nije izgubio na pokretljivosti, a borbe u PodnoÅ¾ju, kojima je produÅ¾avao svoj Å¾ivot, saÄ uvale su njegovu veÅ¡tinu netaknutom.

"Umri!", odmeni urlik osmeh Pagrora, koji iznenadno, iz potpune odbrane, poÄ e da probode Nilov stomak. Pokret je bio strahovito brz, toliko da ni spretni princ Obala nije stigao da reaguje na vreme. Ne bi ni pokreta, ni Å¾ivota, bilo da tren ranije Nil nije osetio kako ga strela pogaÄ a u rame, a on, zanesen od bola i siline prodora Ä elika kroz meso, u padu izbegnu maÄ .

Sekund kasnije, posrnuo, gotovo kleÄ eÄ i, drÅ¾ao je Å¡aku zajedno sa maÄ em pribijenu uz probijeno rame. Borba je bila gotova. I njegov Å¾ivot.

"Aaaaaaaaa!", zaÄ u odjednom Nil neÄ iji, gotovo deÄ ji povik. I, podiÅ¾e pogled tek toliko da vidi kako mali Nejt leti kroz vazduh, skokom kojim je uspeo da iznenadi Sardora i, obgrlivÅ¡i ga oko struka, obori baÅ¡ kada se spremao da presudi sinu kralja Obala.

"Nejte!", viknu Nil, a onda iza dva tela koja su se pred njim prevrtala, ugleda pedesetak koraka dalje novu strelu, koja samo Å¡to nije napustila luk. Bez razmiÅ¡ljanja se baci u levu stranu, pravo na probodeno rame, ali ne dovoljno hitro i ne dovoljno spretno. Vrh nove strele podera mu pantalone, tik iznad kolena, napravivÅ¡i dubok prorez u miÅ¡iÄ u na svom putu ka Å¾bunu. Velika ogrebotina koja je deliÄ sekunde ranije mogla da bude kobni hitac u grudi bila je manji problem. Ä injenica da mu je prilazio treÄ i Ä ovek, grmalj sa topuzom, daleko veÄ i.

UspravivÅ¡i maÄ u nadi da bi mogao da se odbrani, Nil se batrgao nogama, pomerajuÄ i se u nazad. Levo od sebe video je kako Nejt baca pesak u oÄ i Sardaru i uspeva da se odmakne dok je princ RÄ e vikao vitlajuÄ i maÄ em, a ispred sebe je video topuz koji se diÅ¾e. I novu strelu sa perima boje RÄ e, koja se odjednom stvorila u grudima napadaÄ a.

"Nazad, brzo nazad!", Ä uo je Tinin glas, a onda je joÅ¡ jedan huk strele zaparao vazduh. OÅ¡trica se zarila u vrat starog, udaljenog strelca RÄ e koji je u dva navrata umalo ubio Nila.

Tina je bila sjajan borac. Poput mnogih iz Visokog kraljevstva, joÅ¡ bolji strelac, Ä ak i kada je morala da koristi tuÄ e strele. Znao je da Ä e njen sledeÄ i hitac naÄ i Sardara. Ali, znao je to i sin Rarga Pagrora. UzjahavÅ¡i konja jednim skokom, pogledao je Nila koji se povlaÄ io po praÅ¡ini, krvavog ramena i bolne rane na nozi, a onda je, iskezivÅ¡i se, sagnuo glavu i crnog Ä etvoronoÅ¡ca poveo u jednu, pa naglo skrenuo u drugu stranu.

"GaÄ aj! Tina, gaÄ aj, beÅ¾i!", vikao je iz sveg glasa Nil. Ali, Tina nije mogla da ga posluÅ¡a.

Odstupnica koju su pravila dva konjanika RÄ e znala je Å¡ta radi. Veterani Velikog rata, nekadaÅ¡nji PlaÅ¡tovi koji nisu okrenuli leÄ a kralju kao ostatak njegove garde, strelama su pokuÅ¡avali da ubiju Tinu pre nego Å¡to ona ubije Ä oveka u Ä ije oslobaÄ anje su poÅ¡li. Bili su priliÄ no dobri u tome.

Pasilisova je spas potraÅ¾ila iza drveta, uputivÅ¡i potom joÅ¡ samo jednu strelu pre nego Å¡to su se konjanici udaljili van dometa. Sa Alekom je pritrÄ ala ranjenom Nilu, mladom sholaru neÅ¡to govorila Å¾ustro i glasno, a Arilion je stegnutih zuba pokuÅ¡avao da se izbori sa bolovima u ramenu. Krvavu nogu kao da je i zaboravio.

"Idem za njima, Nile!", reÄ e Tina, ali je on uhvati za ruku.

"Stani. Ne moÅ¾eÅ¡ sama", odgovori joj.

"Idem! Sardar je...", nastavi ona, ali je njegov glas prekide.

"Ima ih sigurno joÅ¡. Vrati se u PodoÅ¾je, organizuj poteru, nemoj sama", reÄ e Nil, pa zgrÄ i lice od novog naleta bola dok se pridizao.

Tina ga je na tren gledala, a onda uzjahala konja i nestala u oblaku praÅ¡ine vraÄ ajuÄ i se ka kapiji grada-tamnice JuÅ¾nog kraljevstva. Koji minut kasnije, kada su mu Nejt i, mnogo viÅ¡e, Alek pomogli da se uspenje na Vihora, previvÅ¡i mu rane bez da su se usuÄ ivali da u prljavÅ¡tini u kojoj su bili vade strelu, sreli su poteru. ViÅ¡e desetina konjanika Juga projurilo je pokraj njih, u nadi da Ä e stiÄ i Sardara. Imao je preveliku prednost, a i dobro organizovane pomagaÄ e, znao je Nil. I bilo mu je nekako drago Å¡to Tine nema meÄ u njima.

U PodnoÅ¾ju ga je, veÄ pokraj kapije, saÄ ekao ga je Valir Tanadar. Zadihan, mokrog Ä ela. MeseÄ ina je otkrivala znoj koji je izbijao dok je organizovao ljude i slao potere.

"Moramo da ga smestimo unutra", viknu Tina prihvatavÅ¡i uzde konja, a Valir pokretom ruke i oÅ¡trim izrazom lica naredi svojim vojnicima da je posluÅ¡aju.

Nil je osetio kako malaksalost nadjaÄ ava bol. Drvo koje mu je stajalo izmeÄ u kostiju ramenog pojasa, pravo kroz miÅ¡iÄ e, uÄ inilo je da ceo taj deo tela utrne, a leva ruka ostane skoro nepokretna. Bol poseÄ ene butine je osetio ponovo tek kada su ga spuÅ¡tali sa konja. Glava mu se sama oborila, usmerivÅ¡i se ka podu, a dvojica snaÅ¾nih odneÅ¡e ga u postelju, tik pokraj gostoprimnice.

Veliki tavan koji je video ukazivao je na prostranu prostoriju u koju je smeÅ¡ten. Jauci koje je Ä uo oko sebe, da ima mnogo ranjenika. Alek se odmah ukljuÄ io u pomaganje drugima. Nejt je insistirao da dovrÅ¡i spasavanje koje je otpoÄ eo skokom na Sardara. Imao je Tininu podrÅ¡ku u tome. A i Nilovu, iako mu se svest mutila zbog krvarenja.

Bol koji je osetio veÅ¡tim lomom strele nije bila niÅ¡ta naspram onog kada je vaÄ ena polovina koja je ostala u ramenu. Nejt je, iako siÄ uÅ¡ne graÄ e i malog broja godina, bio savrÅ¡eno preciznih pokreta. Obgrlio je polomljeno oruÅ¾je tik ispod oÅ¡trog vrha, a onda izvukao drvo putanjom koje nije dodatno oÅ¡tetilo ranjeno telo. Krik je, meÄ utim, bio neminovan.

Ä iÅ¡Ä enje rane je bio posao za Aleka. Nejt ga je pozvao pokretom glave, a Nil primeti da je viÅ¡i i godinu dana stariji sholar veÄ koristio tuÄ ak da u avanu pravi nekakvu smesu.

"Å ta je to?", zaÄ u Arilion Tinin glas dok su mu se oÄ i ponovo sklapale, a on oseÄ ao miris destilovane smole bora.

"Skipidar", odgovori Alek, potvrdivÅ¡i da je Nila i pored rana dobro sluÅ¾ilo Ä ulo mirisa.

"A ovo unutra? JeÄ am?", dodade Pasilisova.

"Da. Samo da smeÅ¡am i moÅ¾e da se privije na rane", reÄ e Alek. Uveliko Zemljani, iako zvaniÄ no joÅ¡ uvek to nije bio.

Privijanje melema na ranu na ramenu je proteklo zaÄ uÄ ujuÄ e prijatno. BaÅ¡ kao i na nozi. San je nastupio nedugo zatim, iako je urlika ranjenih u blizini bilo na pretek. Iscrpljenost je uÄ inila svoje.

Prestolonaslednik Obala se probudio tek sutradan oko podneva. Isprva je napravio pokret kao da ni u kakvoj borbi nije bio, ali kada je pokuÅ¡ao to da uradi i levom rukom, ne bi li se pridigao, osetio je bolnu slabost.

Pokraj kreveta su ga gledala Ä etiri oka. Samo Tininih nije bilo tu.

"Gospodaru Nile!", uzviknu Alek, a za njim sa stolice skoÄ i i Nejt.

"Dobro Alek...", zastenja Arilion, pridiÅ¾uÄ i se ka jastuku oslonjen na desni lakat, "... jesam li ti ja rekao za to 'gospodaru'?", dovrÅ¡i Nil reÄ enicu uz blagi osmeh.

Mladi sholari se nasmejaÅ¡e. A onda iznenadno, vrlo paÅ¾ljivo, prigrliÅ¡e princa Obala.

"Gde je Tina?", upita ih on iz kreveta, a odgovor stiÅ¾e u obliku graje. Kod gospodara PodnoÅ¾ja saznade.

"Sardar...?", ponada se Nil.

"Potera je pobijena. Prva koja je poÅ¡la, cela. IstoÄ njaci u zasedi...", reÄ e Alek, oborivÅ¡i pogled.

"Druga koja je poÅ¡la tamo naiÅ¡la je samo na leÅ¡eve, ne i na one koje je jurila", dodade Nejt.

Nil pogleda ka oslikanoj tavanici. Silni ornamenti krasili su taj osvetljeni sobiÄ ak, kao da je u kakvom raskoÅ¡nom dvoru, a ne u sobi do odaje gospodara grada-tamnice.

"SreÅ¡Ä emo se mi opet, Sardare. O, sreÅ¡Ä emo se, itekako", pomisli u sebi Nil, a onda pokuÅ¡a da, vrlo sporo, pomeri rame. IznenaÄ ujuÄ e, bol uopÅ¡te nije bila neizdrÅ¾iva.

"Samo polako. Alekov melem utrostruÄ uje brzinu zarastanja tkiva, ali ovo je baÅ¡ sveÅ¾e", reÄ e Nejt.

"UtrostruÄ uje?!", zbuni se Nil.

"Gospoda... mislim, Nile... Da, u Ä etvrtoj godini Sabedorije sam doÅ¡ao do tog recepta. Ispostavilo se da najbrÅ¾e zaceljuje ubodne rane, ali za opekotine ne sme da se koristi", reÄ e Alek.

"Ä ekaj... Triput brÅ¾e zarasta rana? Stvarno?", kao da nije verovao Nil.

"Tako se pokazalo na veÅ¾bama u Å¡koli. To rame Ä e nam reÄ i istinu", nasmeja se Alek, a sa njime i ostala dvojica u priliÄ no maloj, ali priliÄ no osvetljenoj sobi.

Nedugo zatim, Tina je uÅ¡la u odaju zajedno sa Valirom Tanadarom.

"KrenuÄ ete odmah", rekao je gospodar grada-tamnice Juga. Sholari su bili malo zaÄ uÄ eni tom odlukom, ali ih je Tina umirila. Bar prvim reÄ ima:

"Nil neÄ e morati da jaÅ¡e, imaÄ e udobniji prevoz. KreÄ emo za Krik, hitno. Rat poÄ inje".

Posle ruÄ ka se, u pratnji dvadesetorice konjanika uputiÅ¡e ka prestonici Juga. BaÅ¡ ka njoj je veÄ poleteo golub za jezivim vestima, i za Jug i za sva kraljevstva koja su se protiv RÄ e borila u Velikom ratu. "Sardar na slobodi. IstoÄ njaci pomogli prevrat. Potere u toku. StiÅ¾u Nil Arilion i Tina Pasilis, pokuÅ¡ali da spreÄ e beg, neuspeÅ¡no" bile su reÄ i upuÄ ene kralju Zantu na ptici koja je poletela iz ruku Valirovog sholara. Tanadir je taj let pratio Ä utke. Znao je da posledice neÄ e biti dobre. Ni za kraljevstvo, ni za njega.

Od gospodara grada-tamnice su se oprostili gotovo Ä utke. Ariliona su smestili u koÄ iju, u kojoj su bili i Nejt i Alek. Tina je jahala tik uz njih. Sunce joj se uplelo u zlatnu kosu, primeti Nil, ne skrenuvÅ¡i pogled sa njenog lica ni kada ga je pogledala, a blagim osmehom pozdravila.

Pred njima je bilo bar pet dana puta, moÅ¾da i koji viÅ¡e zbog koÄ ije koja nije mogla da prati galop konjanika. A galopa je bilo, povremeno, izvidnice radi. Jedna od njih se, treÄ e veÄ eri, dugo nije vratila.

"PriÄ ekajmo ih ovde", predloÅ¾i ostatku druÅ¾ine Tina i to malo dalje od Å¡umarka na Ä ijem rubu su isprva planirali da se ulogoruju. Patrola od tri izvidnika je dva sata ranije otiÅ¡la da izvidi jednu od retkih pravih oaza u pustinjskom delu Juga. Sa povratkom su kasnili bar Ä etvrt tog vremena, iako su svi putnici ka Kriku bili priliÄ no sveÅ¾i nakon jutarnjeg bogatog obeda u jedinom velikom selu uz drum.

"Ne sviÄ a mi se ovo", reÄ e tiho Nil, pridrÅ¾avajuÄ i se za vrata koÄ ije dok je izlazio. Ta sumnja je bila potpuno opravdana. I vrlo brzo dokazana.

Prvi vojnik Juga je pao Ä im je noÄ zagospodarila tim delom puta ka Kriku. Strela mu je proÅ¡la kroz grlo, iz kog je samo deo krika poleteo kroz vazduh. Drugi straÅ¾ar se prihvatio roga, mudro se bacivÅ¡i iza tela palog prijatelja. Zvuk je odjeknuo dolinom. BaÅ¡ kao i bojni pokliÄ neprijatelja.

"Pagroooooor!", zaÄ ulo se iz viÅ¡e desetina grla. Bar dvostruko viÅ¡e grla nego Å¡to je bilo usnulih koji se naglo probudiÅ¡e.

Nil je pokuÅ¡ao da skoÄ i na noge, shvativÅ¡i tek uz bol da ga desna butina itekako peÄ e u predelu rane, koja je zarastala brzo, ne i bez muka. Oslonio se na panj i rukom se odbacio u uspravan poloÅ¾aj, a onda pogledao oko sebe. Ä itav mali logor budio se stostruko brÅ¾e nego inaÄ e. Neprijatelj je bio stostruko bliÅ¾e nego Å¡to su mogli i da pretpostave.

Prvi redovi prevratnika, ona grupa koja je sluÅ¾ila da begom ka Kriku zavara trag za Sardorom, veÄ su ukrstili svoje maÄ eve sa bunovnim vojnicima koje je umor od gotovo neprestanog jahanja odmah uveo u snove Ä im su se pruÅ¾ili. NoÄ na mora u koju su upali pretvarala se u pokolj.

Iskusniji, spremniji i brojniji vojici RÄ e probijali su se ka koÄ iji pokraj koje je bio Nil, a iza njega, iza malih vrata, saÄ uvani od borbe, dvojica mladih sholara. Odjednom, Arilionu u naruÄ je pade Tina. ViknuÅ¡e i on i ona. Nil zbog bola, a onda joÅ¡ jednog, usled pada. Ona jer nije oÄ ekivala da Ä e se saplesti.

BacivÅ¡i se unazad zbog koplja koje je poletelo pravo ka njoj, zakaÄ ila je Nilovu zdravu nogu, oborivÅ¡i i njega slabog i sebe, pravo preko princa Obala. Arilion je pogleda prvi put u Å¾ivotu tako izbliza. Imala je bistar pogled. Blago zadihana, delovala je kao iz neke druge priÄ e, a ne ove krvave. Na tren je osetio kako se priljubljuje grudima joÅ¡ viÅ¡e na njegove. Moralo je tako, jer je primicala svoje Å¡ake njegovim ramenima. Odbacila se bez reÄ i, prigrbila svoj luk i dok je rukom posezala za svoj tobolac dobacila mu:

"Penji se na nekog konja, preslab si za borbu!"

Tina je odapinjala svoje strele hitro, kao u Velikom ratu, ali se kraj bitke priliÄ no brzo nazirao. Svega dva vojnika iz pratnje ostala su na nogama kada je Nil odbio posluÅ¡nost, kako i dolikuje princu kome nareÄ uje Ä erka kovaÄ a, te svojim maÄ em krenuo na neprijatelje. Prevratnika u naletu koji je bivao sve straÅ¡niji, ostalo je dvadesetak. Bar do onog trena kada su, izenanada, poÄ eli da padaju poput pokoÅ¡ene trave.

Dok su neprijatelji trÄ ali ka njima, Arilion primeti kako oni koji su zaostajali podiÅ¾u naglo brade i uz roptanje padaju na kolena, a potom pravo licem na tlo. Tek kod treÄ eg je primetio strelu koja je probila Ä itavo telo. Kod Ä etvrtog, kada je pao, zabijenu malu sekiru u leÄ a. I, baÅ¡ kada je podigao maÄ da doÄ eka prvo isukano seÄ ivo koje se, probivÅ¡i se kroz ceo kamp, podiÅ¾e ka njemu, zagrme tim krajem "Zant! Zant! Zant!". Ä ovek koji je nasrnuo na njega, zastade. OÄ i mu se raÅ¡iriÅ¡e, a usta ispuniÅ¡e krvlju. I ostatak prevratnika bi pobijen u trenu oka, bez da je i znao ko mu je presudio.

Konjanik koji je prvi izaÅ¡ao pred zbunjen ostatak druÅ¾ine imao je zeleni barjak u ruci. Na njemu je bila nacrtana kruna. Vojska Krika. Prestonice Juga.

"Princ Buron Å¡alje pozdrave", reÄ e Nilu i Tini hladnog izraza lica, a zatim se za njim pojavi Ä itava stotina, Å¡to strelaca, Å¡to konjanika. Dvojica preÅ¾ivelih JuÅ¾njaka iz PodnoÅ¾ja pritrÄ aÅ¡e im u susret, a Arilion pogleda Tinu te odahnu, nasmejan, drÅ¾eÄ i malog Nejta za rame. Alek je Ä ak i tada insistirao da Nilu Å¡to pre privije joÅ¡ malo skipidara i jeÄ ma.

Vremena do novog polaska, iako je noÄ e tek otpoÄ injala, bilo je tek toliko da se pokopaju mrtvi. Na Jugu je to raÄ eno ne samo da bi se spreÄ ilo okupljanje grabljivica, mada Nil nije mnogo razumeo zaÅ¡to u tom kraljevstvu sav narod veruje da Ä e duÅ¡e opet biti u svojim telima kada Bog to odredi. "Tela Ä e blistati, biti nova i lepÅ¡a, a duÅ¡e ostati kao i na nebesima, svetle i vedre. Oni koji poginu slavno, prvi Ä e i ustati. Oni koji poginu Ä asno, ustaÄ e kad i njihovi voljeni. Oni koji skonÄ aju sramno, u kukaviÄ luku ili duhovnoj bedi, veÄ no Ä e i patiti, daleko od nebesa", seÄ ao se reÄ i sholara uz kog je odrastao, a koji ga je uÄ io da druga kraljevstva ne veruju u bogove mora, kao Å¡to je na Obalama to sluÄ aj.

"Da krenemo. Bog neka se smiluje na njih", prekide tiÅ¡inu krupni Ä ovek sa barjakom, a ostali JuÅ¾njaci promrljaÅ¡e svoje molitve i poÄ oÅ¡e.

Nije bilo mnogo razgovora sa stotinom koja im je Ä inila pratnju. Arilion je isprva mislio da je to, jednostavno, red. Å to bi vojnik priÄ ao sa sinom kralja. Nije mu dugo trebalo da se seti da je on sin kralja protiv kojeg je ceo Jug ustao.

"Buron Å¡alje pozdrave... Buron... Tina, rat je poÄ eo. Boar je krenuo na Obale, Buron je ostao u Kriku" , reÄ e Pasilisovoj.

Tina je odÄ utala. U koÄ iji, zajedno sa njim i sholarima, viÅ¡e je Ä utala nego obiÄ no. Arilion nije pridavao mnogo znaÄ aja toj tiÅ¡ini, bliÅ¾io se susret sa lozom Zanta, koja je jednim pokretom ruke mogla da naredi njegovu smrt. Bio je svestan toga, ali mu neustraÅ¡iva priroda nije dozvoljavala da se plaÅ¡i. Strepnju je oseÄ ao, a odgonio ju je izgovorenim reÄ ima. Tina kao da je bila odsutna.

Kada je i on uÄ utao, pogledala ga. Video je drugaÄ iji pogled od onog koji mu je bio pred nosom. Pomalo zamiÅ¡ljen. Na tren i zabrinut. "Ne, to Tini ne moÅ¾e da se desi", pomisli, a Alek brzo zapoÄ e razgovor sa Nejtom, te se Ä etvorka uz deÄ aÄ ke priÄ e iz Sabedorije, a tiÅ¡inu vojnika iz pratnje, uputi ka prestonom gradu Juga.

Razgovora nije bilo mnogo ni na kapiji Krika. Ni na kapiji drugog prstena. Ni na ulasku u dvor. Tek kada ih je Buron doÄ ekao, blago klimnuvÅ¡i glavom, poÄ ela je priÄ a. Ne onakva kakvoj se nadao Nil.

"Nazvao bih dobar dan princu prestolonasledniku, naroÄ ito posle viÅ¡ednevnog puta i naroÄ ito jer je ranjen. Ali, nisu ovo dobri dani, Arilione. Nisu uopÅ¡te. PoÄ ite za mnom", reÄ e najstariji sin Boara Zanta i pokaza ka stepenicama.

Na spratu, na koji se Nil pope uz napor zbog bola u butini, u prvoj odaji na poÄ etku hodnika ugledao je prizor koji ga je potpuno zbunio. Pokraj stolice na kojoj je sedeo stari sholar, na krevetu je leÅ¾ala Larnala. Belja od snega. Modrih usana.

"Mrtva?!", pomisli Nil, ali mu odgovor stiÅ¾e i pre nego Å¡to je izgovorio pitanje.

"Moja sestra umire. Tigrasti krait, napad skakaÄ a. On nam je umakao. I njen Å¾ivot Ä e jer leka nema, Arilione. Sad mi kaÅ¾i, kao nekome ko je izgubio brata, a i sestru Ä e, zaÅ¡to si uopÅ¡te pomislio da Ä eÅ¡ Å¾iv izaÄ i odavde kada jednom proÄ eÅ¡ kroz kapije Krika?", izgovori Buron a onda nastade tajac.

Nil je pokuÅ¡avao da sve kaÅ¾e. I za nevinost Obala u nestanku ekspedicije u Novom Svetu. I za dogovor u Sabedoriji. I za ogrlicu ubijenog brata koji mu prevratnici uzeÅ¡e sa ruke joÅ¡ kada ih je Venrikova grupa zarobila. I za pogibiju Martine. I za borbu sa Sardorom. Sve je hteo da kaÅ¾e u jednom dahu, ali nije stigao do reÄ i.

"Gospodaru Burone, ja mogu da joj pomognem. Samo morate da me pustite odmah, dah joj se ledi, ovo je pitanje trena, a ne sata", izgovori Alek istupajuÄ i dva koraka.

"Molim!? Ko si ti, uopÅ¡te, momÄ e?", upita zbunjeni prestolonasledik Juga, zaboravivÅ¡i u trenu da je iÅ¡ta pitao prestolonaslednika Obala.

"Alek Zemljani, gospodaru", odgovori umesto svog godinu dana starijeg prijatelja Nejt, koji se potom i sam predstavi, dodavÅ¡i: "Sabedorija ga Å¡alje. Verujte, gospodaru, od njega nema boljeg meÄ u Zemljanima".

Stari sholar je tada priÅ¡ao, napravivÅ¡i prvi korak od kada je ustao Ä im je svog princa video kako ulazi u odaju u kome je bila Larnala. Ulon je gledao u siÄ uÅ¡nog Nejta. Buron u Ulona.

"Nejt, kaÅ¾eÅ¡...", poÄ e Ulon da priÄ a, a onda se okrenu prestolonasledniku Juga: "PrinÄ e, ovoga Å¡to se nudi da leÄ i, ne znam. Ali su mi prijatelji stari iz Sabedorije o ovom drugom malom, o Nejtu, pisali nekoliko puta. Iz mog je roda, a kada matori Duk za nekoga kaÅ¾e da je najbolji Metalni koji je kroÄ io

tamo od kada je on u Sabedoriji, a tamo je decenijama, onda mi ne preostaje niÅ¡ta osim da mu poverujem. A ako taj mali tvrdi da je ovaj do njega bolji... Å¡ta da kaÅ¾em osim da vredi probati. Sve Å¡to su moje dve ruke uradile i ova stara pamet pokuÅ¡ala, bilo je samo odlaganje neminovnog", reÄ e Ulon.

"Ma, Å¡ta neminovno!", uskoÄ i ponovo Alek u priÄ u, zakoraÄ i ka krevetu, a Zubi koji su Ä uvali Larnalu latiÅ¡e se odmah za maÄ eve. Buronov jedan oÅ¡tar pogled bi dovoljan da ih spuste nazad u korice.

Alek je opipao dlan, traÅ¾eÄ i puls, a onda upitao gde je rana zmijskog ujeda. Ulon je otkrio prekrivaÄ sa nogu princeze-ratnice Juga, a prizor je bio priliÄ no jeziv. Umesto svoje uobiÄ ajene boje, koÅ¾a je bila tamno zelena poput moÄ varnog natopljenog liÅ¡Ä a. Tek je neÅ¡to svetlije koleno nagoveÅ¡tavalo da se radi o ljudskoj nozi. Sve ispod njega bilo je previÅ¡e tamno i previÅ¡e naduveno.

"TrebaÄ e mi nekoliko biljaka koje vi na Jugu imate. Morate da imate. VeÄ inu imam u svojoj torbi, ali Ä e mi trebati joÅ¡ toga. TrebaÄ e mi i dva noÅ¾a. I mnogo vode. Mlake vode", poÄ e Alek da nabraja, a Buron klimnu glavu Ulonu i reÄ e sholaru i straÅ¾i: "Dajte malom sve Å¡to traÅ¾i".

Nila i Tinu su tada izveli napolje, odmah za princom Juga. Sedeli su u predvorju, Ä ak ne ni u gostoprimnici. TiÅ¡ina je dugo obavijala sagovorike. Nil je poÅ¾eleo da pita. I da odgovara u isti mah. Tinine sklopljene usne govorile su mu da je shvatila da u razgovoru dva princa, prestolonasledika, njena reÄ nije toliko bitna. Ne tada. Buron je prvi prekinuo tajac.

"Samo mi reci, zaÅ¡to?"

Arilion nije znao na Å¡ta se pitanje najstarijeg Boarovog sina odnosi. ZaÅ¡to je - Å¡ta? Nestala ekspedicija? Neko ubio Bibija Zanta u Novom Svetu, kao i sve ostale iz Pet kraljevstava koji su bili sa njim? Ili zaÅ¡to je napadnuta Larnala? Ili zaÅ¡to je on, princ Obala, doÅ¡ao tu? Misli li Buron da je stari Arilion sve zakuvao, a mladi doÅ¡ao da ispravi ono u Å¡ta nije Å¾eleo da se meÅ¡a?

"Govori, Nile. Nisi dovde stigao da bi Ä utao, zar ne?"

"Naprotiv. DoÅ¡ao sam da mi uzmeÅ¡ Å¾ivot", izgovori odjednom Nil.

Tina je, u Å¡oku, konaÄ no otvorila usne. Nije kroz njih ispustila ni glas, baÅ¡ kao ni Buron kroz svoje.

Created from Booksie.com

Generated: 2014-04-23 03:26:50